

ด้วยพระนามแห่งพระเจ้า ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ปราชิตวิทยา

LECTURE ON PARAPSYCHOLOGY

เขียนโดย   ควาญะฮ์ ชัมซุดดีน อะเซมี

KHWAJA SHAMSUDDIN AZEEMI

แปลโดย   อบุรฟาน ซาลิกี

ABU IRAFAN SALIQI

โดย   สถาบันส่งเสริมการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับอิสลาม

INSTITUTE OF ISLAMIC STUDIES

14 PUBLICATION LTD. PART

สารบัญ

คำนำผู้แปลภาคภาษาอังกฤษ

คำนำผู้แปล

คำนำผู้จัดพิมพ์

การสั่งสอนและบริหารจัดการ

ความไว้วางใจที่ได้รับมอบหมาย

ระบบการสร้างสรรค์

ประเด็นคือไม่ได้เป็นอิสระ

ความสัมพันธ์

มนุษย์กับเทวทูต

มรดกของอาดัม

คนตาบอด

ถ้าหรือ

คอมพิวเตอร์

อารมณ์ของวิญญาณ

รูปสิงโตหล่อดิน

ส่วนประกอบ 1.2 x 10^๖ ชิ้น

พระเจ้ากับอาดัม

ไข่ โดยแท้จริง

พระเจ้าทรงปรารถนาสิ่งใด

เราบริโลกแสง

ตาที่สาม

ระยะมูรอกอบะฮ์ (อุตรวิสัยสมาธิ)

อัตราความเร็ว

แรงกระตุ้นเป็นรูปเป็นร่างขึ้นที่ไหน

ปริมณฑลของสวนสวรรค์และนรก

ในทุกซอกทุกมุม

ความรู้เพียงเล็กน้อย

ลักษณะของจักรวาล

แสง

สิ่งมีชีวิตและคุณลักษณะ

จินตนาการ 1

จินตนาการ 2

ข้อมูลที่ไม่สิ้นสุดยุติ

การบิน

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระเจ้าองค์เดียว

การมองเห็นโดยตรง

การรับรู้

เวทมนต์คาถา

สภาพแวดล้อมความเอื้อเพื่อพ่อแม่

รางวัลและการลงโทษ

คำนำผู้แปลภาคภาษาอังกฤษ

จิตวิญญาณนิยมที่มักถูกถือว่าเป็นศาสตร์ลึกลับและเป็นหัวข้อที่ยากแก่การเรียนรู้ได้รับการ
กอบกู้ออกมาจากเงามืดของนิยายและตำนานต่างๆ และถูกนำเสนอในเชิงวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง
ในระดับสากล

คนส่วนใหญ่รู้จักควาญะฮ์ซัมซุดดีน อะซีมี เพราะรูปแบบการเขียนที่เป็นเลิศ ท่านเป็น
เจ้าของหนังสือมากกว่า 13 เล่ม รวมทั้งแผ่นพับ และเอกสารต่างๆ อีกมากมาย ซึ่งพูดถึงขอบข่าย
ความรู้ลึกทางด้านอภิปรัชญา นอกจากกลวิธีการเขียนที่ดีเลิศแล้ว สำนวนภาษาที่ใช้ยังง่ายต่อ
ความเข้าใจของคนทั่วไปด้วย ผลงานของท่านในการสร้างความเป็นวิทยาศาสตร์ และความเป็น
สถาบันให้กับองค์ความรู้เก่าแก่ที่ท่านรับมาจากครูของท่าน ไม่อาจกล่าวเป็นอื่นได้นอกจากความ
โดดเด่นน่าสนใจ

ควาญะฮ์ ซัมซุดดีน อะซีมี ซึ่งได้รับการฝึกฝนจากครูของท่านคือท่าน กอลันดาร์ บาบา
เอาเลียฮ์ ได้พยายามอย่างหนักที่จะให้มนุษย์มีความคุ้นเคยกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างเขา หลังจากแนะนำ

ให้มนุษย์มองผ่านสายตาที่ยังรู้ผ่านเข้าไปยังความรู้ที่เป็นความลับอันเป็นมรดกของบรรดาศาสดา ความพยายามทุกอย่างของท่านมีเป้าหมายเพื่อแผ่กระจายศาสน์แห่งการรู้จักจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นหนทางเดียวในการรู้จักพระเจ้าผู้สร้างของเรา และการตระหนักถึงศักยภาพของจิตวิญญาณ อันเป็นส่วนสำคัญยิ่งต่อสันติภาพของชีวิตที่ประสานกลมกลืนกับธรรมชาติ เพื่อวัตถุประสงค์นี้ท่านค่อยๆ พัฒนาสาขาความรู้เกี่ยวกับปราชญ์วิทยา และเกี่ยวข้องกับกฎธรรมชาติ ที่ทำหน้าที่อยู่ในระดับที่มหัศจรรย์ขึ้นมา

การสัมมนา ประชุม บรรยายและการพบปะกับสาธารณชนที่จัดขึ้นเกี่ยวกับหัวข้อดังกล่าวได้แสดงบทบาทอย่างชัดเจนในการแนะนำหัวข้อวิชาการที่ดีเยี่ยมนี้ หนังสือเล่มนี้คือการนำเสนอรายละเอียดเนื้อหาที่ท่านบรรยาย ผู้อ่านที่เอางานเอาการที่เข้าไปสำรวจวิชาการที่น่าสนใจนี้ควรมีสมาธิไปที่ความหมายที่มีอยู่ และยอมให้วิสัยทัศน์และจินตนาการของเขาถูกนำไปยังความเป็นจริงขั้นสุดท้าย

เชื่อว่า หนังสือเล่มนี้ จะเดินไปตามเส้นแห่งการสำรวจตรวจสอบเพื่อให้เราค้นพบขุมทรัพย์แห่งศักยภาพในวิญญาณของเรา เพื่อให้ตระหนักในความเป็นจริงขั้นสุดท้ายแห่งพระเจ้าเป็นเจ้า

คำนำผู้แปล

ศาสตร์ทางด้านจิตวิญญาณ นับเป็นหัวข้อวิชาการที่ได้รับความสนใจอย่างมากในปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อวิทยาศาสตร์ได้ก้าวมาสู่จุดสูงสุดในวิทยาการของตน กลับไม่สามารถให้คำตอบในเรื่องจิตใจแก่มนุษย์ได้ ถึงแม้ว่า จะได้มีการศึกษาค้นคว้าในเรื่องจิตใจของมนุษย์และพยายามอธิบายออกมาในเชิงวิทยาศาสตร์ แต่ก็ยังปรากฏว่ามีบางสิ่งบางอย่างอยู่เหนือกว่านั้น ซึ่งไม่อาจอธิบายได้

ปราจิตวิทยา คือ ศาสตร์ที่จะอธิบายสิ่งที่อยู่นอกเหนือการอธิบายและความเข้าใจของจิตวิทยาทั่วไป ทั้งที่เกี่ยวกับจิตของมนุษย์เองและจิตของสิ่งถูกสร้างอื่นๆ ทั้งหมดที่อยู่ในจักรวาล ซึ่งจะเป็นประตูเปิดไปสู่ความเข้าใจสิ่งเหนือธรรมชาติอีกมากมายมหาศาลรอบๆ ตัวเรา

ท้ายสุดหวังว่า มนุษย์จะได้ตระหนักถึงจิตไร้สำนึกหนึ่งเดียวที่ทรงควบคุมและบริหารจัดการจักรวาลนี้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและเบื่อหน่าย ทั้งนี้ก็ด้วยความรักที่พระองค์ทรงมีต่อสิ่งถูกสร้างของพระองค์ มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิแห่งพระองค์ ผู้ทรงเป็นผู้อภิบาลแห่งสากลโลก และขอความสันติจงมีแก่ท่านศาสดาและลูกหลานของท่าน

อบูอิรฟาน ซาลิกี

20 มีนาคม 2550

คำนำผู้จัดพิมพ์

หนังสือ “ปราจิตวิทยา” เป็นหนึ่งในโครงการแปลและจัดพิมพ์หนังสือที่มีเนื้อหาทางด้านจิตวิญญาณจำนวน 3 เล่ม ของสำนักพิมพ์ 14 พับลิเคชั่น ซึ่งประกอบด้วย

๑. ปราจิตวิทยา
๒. จิตสำนึกกอลันดาร์
๓. โทรจิต

ทั้งนี้เพื่อสนองตอบความสนใจใฝ่หาความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ที่พูดถึงด้วยตัวคนด้านในของมนุษย์ ซึ่งได้รับความสนใจอย่างมากในโลกปัจจุบัน ที่เต็มไปด้วยโศกนาฏกรรมทางจิตวิญญาณ ท่ามกลางความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างไม่เคยมีมาก่อน ในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือทั้ง 3 เล่มนี้ เป็นการนำเสนอเนื้อหาและมุมมองในทรรศนะของมุสลิมจากคำสอนของอิสลาม ซึ่งเป็นศาสนาและสำนักคิดที่ให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อเรื่องของจิตวิญญาณ ที่ท่านผู้เขียนคือความละฮ์ ชัมชุดดีน อะซิมี ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการพัฒนาทางจิตวิญญาณที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในปัจจุบัน ได้พยายามนำเสนอด้วยสำนวนและวิธีการเขียนที่ชัดเจน ง่ายต่อการทำความเข้าใจ

ทางสำนักพิมพ์ ฯ ขอขอบคุณท่านผู้แปลและเรียบเรียงภาษาไทย และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการดำเนินการ จนหนังสือชุดนี้สามารถสำเร็จสู่บรรณพิภพได้

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์ 14 พับลิเคชั่น

การสั่งสอนและบริหารจัดการ

เมื่อมีการพิจารณาความรู้แขนงใดก็ตาม สองสิ่งสำคัญจะมีความหมายทันที สิ่งแรกคือความรู้ทางทฤษฎี ซึ่งเรามีรายละเอียดเกี่ยวกับความรู้แขนงนั้น โดยเฉพาะ และในท้ายที่สุด การลงมือกระทำและวิธีการในทางปฏิบัติเกี่ยวกับความรู้แขนงนั้นจะได้รับการสาธิตให้ดู กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ ความรู้เป็นส่วนผสมของทฤษฎีและปฏิบัติ ศาสตร์ทางจิตวิญญาณก็เช่นเดียวกับความรู้แขนงอื่นทั้งหมดที่หนีไม่พ้นข้อยกเว้นนี้เช่นกัน นั่นคือภายหลังจากเรียนรู้กฎเกณฑ์หลักการและตำรับตำราในทางทฤษฎีแล้ว ผู้เรียนต้องได้รับการทดสอบวิเคราะห์และตรวจสอบในทางปฏิบัติ

มีวิธีการเรียนรู้และได้รับความรู้ 2 วิธี วิธีการหนึ่งคือเรียนทฤษฎีก่อน จากนั้นจึงใช้ คำรับตำรา หลักการและกฎที่เรียนมาไปในทางปฏิบัติ อีกวิธีหนึ่งคือ เริ่มเรียนโดยผ่านการทดลอง ปฏิบัติโดยตรง

ตัวอย่างเช่น ผู้ที่เรียนงานช่างไม้ ภายใต้การชี้นำควบคุมดูแลของครู และสามารถสร้างเก้าอี้ จนสำเร็จ มีอีกคนหนึ่งเริ่มสร้างความคุ้นเคยกับหลักการเบื้องต้นนั้นบนมูลฐานงานช่างไม้ โดยศึกษา จากหนังสือและวัตถุดิบอื่นๆ ก่อน แล้วจึงพยายามสร้างเก้าอี้ขึ้นมา ที่นี้บุคคลผู้นี้อาจไม่รู้ว่า ไม้ อะไรที่เหมาะสมที่สุดในการทำเฟอร์นิเจอร์แบบต่างๆ โดยเฉพาะ ไม้ที่ตั้งใจจะใช้นั้นตาก แห้งพอหรือไม่ อัตราส่วนของน้ำในไม้ดังกล่าวเป็นอย่างไร ลักษณะของเนื้อเยื่อและเส้นใยในไม้ เป็นอย่างไร ? ไม้หนึ่งลูกบาศก์ฟุตหนักเท่าใด ? เมื่อน้ำมันแล้วมีความมันวาว ขนาดไหน ? ถ้า ทาสีแล้วรูปทรงสุดท้ายจะเป็นอย่างไร อายุการใช้งานเฉลี่ยจะประมาณเท่าใด ปลวกจะกินเนื้อไม้ได้ หรือไม้ ?

หลายสิ่งหลายอย่างเช่นนี้ ผู้เริ่มเรียนจะได้รับทราบอย่างอัตโนมัติ โดยตรง ผ่านทาง ประสบการณ์การจับเครื่องไม้เครื่องมือและไม้จริงๆ ผู้ที่ได้รับความรู้ขั้นพื้นฐานของสาขาวิชา เฉพาะ สามารถเรียกได้ว่าเป็นวิศวกร แต่อาจไม่สามารถสร้างเก้าอี้ได้ แต่วิศวกรก็มีความสำคัญใน ตัวเอง ความรู้รูปแบบหนึ่งคือการรู้แต่เพียงทางทฤษฎี และอีกรูปแบบหนึ่งคือการรู้โดยผ่านการมีส่วนร่วมภาคปฏิบัติในกรณีที่คุณคนมีประสบการณ์ทางด้านปฏิบัติ ย่อมเป็นสิ่งที่ดีมากกว่า ผู้มี เพียงความรู้ทางทฤษฎีในบางอย่าง และความรู้รูปแบบที่สามคือ บุคคลหนึ่งมีความรู้ทางทฤษฎี ควบคู่กับความรู้ในทางปฏิบัติ

จักรวาลซึ่งพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่งสร้างสรรค์ขึ้น ได้รับการรังสรรค์และวางพื้นฐานอยู่บน แบบแผนที่มีประสิทธิภาพและเป็นระบบ ในทางจิตวิญญาณนิยม วิธีการที่จะทำให้ตัวเราเอง ได้รับและคุ้นเคยกับความรู้และโครงสร้างแห่งจักรวาลมีอยู่ 2 วิธี ในตัวอย่างแรก ครูทางจิต วิญญาณจะสามารถทำให้สานุศิษย์กลายเป็นผู้มีความรู้ทางปฏิบัติ ด้วยอิทธิพลของการฝึกฝนทางจิต

วิญญานของตน แต่แบบแผนนี้มีข้อบกพร่อง ถ้าประสบการณ์ความพยายามเกิดล้มเหลวเดินไปผิดทาง หรือลักษณะเชิงสร้างสรรค์ของความรู้ กลับให้ผลออกมาในเชิงทำลายแล้ว มนุษย์ก็จะพบตัวเองอยู่ในสถานการณ์ที่ช่วยอะไรไม่ได้ และไม่อาจทำสิ่งที่ผิดพลาดให้ถูกต้องได้ ในบางคนนอกจากมีความรู้ในทางปฏิบัติแล้ว การมีความรู้ทางทฤษฎีไม่เพียงช่วยให้สั่งการควบคุมเหนือสถานการณ์ที่เป็นผลร้ายได้เท่านั้น แต่ยังช่วยเหลือและปรับปรุงการค้นพบและสร้างประดิษฐกรรมใหม่ๆ ทางวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะด้วย

สาระสำคัญของการพิจารณาทั้งหมดนี้ก็คือ ความรู้ที่แท้จริงและเป็นจริงและเชื่อถือได้ ซึ่งจะค่อยๆ มีการเรียนรู้ทีละขั้นตอน เหมือนกับการเรียน ก ข คง และเช่นเดียวกัน ในประสบการณ์การฝึกฝนและการปฏิบัติตามคำสอนของท่านศาสดา (ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่านและตลอดทั้งบรรดาลูกหลานของท่าน) และคัมภีร์อัลกุรอาน ศาสตร์ทางจิตวิญญาณก็มี 2 ส่วน ที่แตกต่างกันทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติระหว่างที่หลักสูตรการเรียนรู้ผ่านการทดลองด้านปฏิบัติ ครูหรือผู้ฝึกสอนจะแนะนำสานุศิษย์ให้กล่าวถ้อยคำรำลึกหรือแนะนำการฝึกโดยเฉพาะให้นักเรียนหรือ สานุศิษย์จะปฏิบัติตามวิธีการของครู เริ่มปฏิบัติการฝึกฝนที่ได้รับการแนะนำหรือสิ่งที่ครูบอกให้กล่าวอย่างเชื่อฟัง เมื่อความสามารถและศักยภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่มขึ้นเพื่อซึมซับความรู้ ครูจะทำให้เขาเห็นเป็นพยานสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยการฝึกฝนอิทธิพลทางจิตวิญญาณของตน นั่นคือครูทางจิตวิญญาณที่เรียกว่า “เชค” ได้ชี้แนะอิทธิพลทางจิตวิญญาณของตน เพื่อสามารถให้สานุศิษย์แลเห็นเทวทูต เริ่มการติดต่อสื่อสารกับวิญญาณ หรือ เริ่มเดินผ่านสวนสวรรค์ และถ้าสานุศิษย์ได้รับการพิจารณาว่ามีความก้าวหน้าเหมาะสมเพียงพอ เขาจะถูกทำให้เป็นผู้ตระหนักรู้ในคุณลักษณะของพระเจ้า อีกแบบแผนหนึ่ง กฎที่รองรับในฐานะรากฐานความรู้และสูตรสาขาที่ควบคุมจักรวาลนั้นครูจะเป็นผู้สอน ความสามารถในการแสดงออกและควบคุมสูตรและกฎเหล่านี้จะเกิดขึ้นในตัวนักเรียน เนื่องด้วยความเข้าใจกฎและสูตรแห่งองค์ความรู้อันยอดเยี่ยมที่เพิ่มขึ้น

พระเจ้าผู้ทรงกรุณาปราณี ได้ประกาศว่า

“เราได้ทำให้ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์รับใช้เจ้า และสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้นอยู่ในการปกครองของเจ้า”

ในคัมภีร์อัลกุรอาน การนำเสนอปรากฏการณ์การพิชิต และปกครองจักรวาลมี 2 วิธีที่แตกต่างกัน วิธีหนึ่งตนเองเป็นศูนย์กลาง นั่นคืออธิบาย หรือทำความเข้าใจ ความดีหรือความเลวด้วยการอ้างอิงถึงตัวบุคคลผู้นั้น อีกวิธีหนึ่งคือเมื่อตัวตนถูกละทิ้งและไม่ได้รับการอ้างอิงถึงอีกเลย สิ่งต่างๆ ได้รับความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ในขอบข่ายกฎเกณฑ์ของพระเจ้า ซึ่งถูกขานเรียกว่า “ชะตากรรม”

สิ่งนี้ได้รับการพิจารณาในเรื่องราวของโมเสส ซึ่งเขาพบกับบ่าวของพระองค์คนหนึ่ง ที่ได้รับมอบความรู้ลึกพิเศษจากความเมตตาของพระองค์ ความรู้ดังกล่าวในแนวทางซูฟี (รหัสยานิยม) เรียกว่า “ความรู้เชิงนัยยะ” (อิลมุนลัดตุณี) ตามที่ทราบทั้งหมดแล้ว เกี่ยวกับเรื่องราวที่โมเสส และบรูษผู้หนึ่งโดยสารเรือไปด้วยกัน ซึ่งบรูษผู้นั้นเจาะเรือลำดังกล่าว ทั้งสองพักที่บ้านหลังหนึ่งในฐานะแขก และบรูษผู้นั้นสังหารเด็กหนุ่มลูกชายเจ้าของบ้านเสีย และในช่วงสุดท้ายของการเดินทาง ทั้งสองซ่อมกำแพงที่กำลังจะพังทลายลงมา โดยไม่ได้ขอค่าตอบแทน ทั้งที่อยู่ในภาวะหิวกระหายน้ำอย่างหนัก โมเสส ไม่เห็นด้วยกับการกระทำทั้งสามเหตุการณ์นี้ บรูษผู้นั้นจึงขอแยกทางกับโมเสสด้วยการกล่าวว่า ทั้งหมดที่กระไปสอดคล้องกับคำสั่งของพระเจ้า โมเสสยอมรับว่าตนเองไม่สามารถรักษาสัญญาว่าจะสงบคำไม่ถามคำถามใดๆ ต่อบรูษคนดังกล่าว ท้ายที่สุดทั้งสองจึงแยกทางกัน ความรู้ที่โมเสสครอบครองนั้น สัมพันธ์อยู่กับว่า ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากพระเจ้า เป้าหมายของการพิจารณานี้ มิได้บอกเป็นนัยว่า ความรู้ของโมเสสอยู่ในตำแหน่งต่ำกว่าความรู้ของบรูษผู้นั้น แต่ประสงค์ที่จะให้มีการพิจารณาอย่างระมัดระวังว่า โมเสสเดินทางไปแสวงหาบรูษผู้นั้น แต่บรูษคนดังกล่าวไม่เคยเดินทางแสวงหาโมเสส

พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งคือผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาผู้บัญญัติกฎหมาย บุคคลที่ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับจิตใจของเขา จะดำเนินไปตามชะตากรรมที่ถูกกำหนดแต่พระเจ้าเองจะทรงเป็นกฎหมาย และการทำให้กฎหมายได้รับการประกาศใช้เป็นหน้าที่ของทุกปัจเจกในจักรวาล บรูซผู้นั้นบอกโมเสสในขณะที่สนทนากันว่า การที่เขาได้รับความรู้ในการบริหารจัดการเป็นไปตามกุศโลบายของพระเจ้าอย่างยิ่ง และปลุกฝังความเชื่อให้โมเสสในหลักคำสอนที่ต้องได้รับการสั่งสอน

เมื่อเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวถึงในคัมภีร์ฮัต กูรอนันี้ได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบ จึงเปิดเผยว่ากฎเกณฑ์นั้นควบคุมในทุกสถานการณ์ทุกสภาพแวดล้อม และโดยที่มนุษย์เป็นตัวแทนการบริหารจัดการกฎเกณฑ์ที่มีผลบังคับอยู่ในจักรวาล สิ่งใดก็ตามที่มนุษย์กระทำลงปฏิบัติไปตามลิขิตแห่งพระเจ้าซึ่งวางแบบแผนโดยพระองค์ผู้ทรงวิทย์ญาณ ด้วยเหตุนี้โมเสสจึงเดินทางเพื่อแสวงหาบรูซดังกล่าว และหลังจากผ่านพ้นการเดินทางที่ยากลำบาก ก็ได้พบบุคคลผู้นั้น และไม่สามารถบังคับใช้กฎเกณฑ์แห่งศาสนาของเขากับบรูซผู้นั้นได้

ความไว้วางใจที่ได้รับมอบหมาย

พระเจ้าคือพระผู้อภิบาลผู้ทรงรังสรรค์ นั่นคือ พระองค์คือ ผู้ทรงสร้างหลังจากจัดเตรียมทรัพยากรธรรมชาติสำหรับการดำรงชีวิตไว้ให้แล้ว เพื่อว่า พระองค์จะได้รับการรู้จักนี้จึงจะต้องมีสิ่งที่เกิดจากการสรรค์สร้าง ซึ่งสามารถรู้จักพระเจ้าในฐานะเจตนารมณ์ของพระองค์และต้องการที่จะได้รับการรู้จัก

พระเจ้าทรงกำหนดแนวทางในการรู้จักพระองค์ที่แตกต่างกัน 2 แนวทาง ตามแนวทางที่หนึ่ง สิ่งถูกสร้างจะได้รับความรู้มากที่สุดเพียงว่า พวกเขาเป็นสิ่งถูกสร้างและได้รับการสร้างสรรค์โดยพระเจ้า ผู้ทรงกรุณา ยิ่ง อีกรูปหนึ่งคือรู้ด้วยการรับทราบจากจิตสำนึก ว่าเราถูกสร้างขึ้นทำไม

รวมทั้งวัตถุประสงค์และแรงผลักดันในการสร้างสรรค์ตัวเรา ทำไมพระเจ้าจึงบันดาลสิ่งถูกสร้าง ให้เป็นหนึ่งในความลับของพระองค์ เพื่อเปิดเผยความลับนี้คัมภีร์ของพระองค์กล่าวว่า

“เราสร้างมนุษย์และฉินขึ้นมาเพื่อว่า พวกเขาจะได้เคารพภักดีเรา และในฐานะที่เป็นข้อผูกมัดของพวกเขา และตกอยู่ภายใต้อำนาจที่จะต้องกราบกรานต่อเรา”

การยอมรับ การอยู่ในอำนาจและข้อผูกมัดต่อพระเจ้าคือธรรมชาติของความเป็นจริงที่ว่า บุคคลผู้หนึ่งยอมรับความไม่สำคัญของตนเอง และความสำคัญ ซึ่งอันที่จริงเป็นของสิ่งที่ดำรงอยู่สูงสุด ซึ่งบุคคลผู้นั้นก็ลงกราบกรานยอมสยบต่อพระพักตร์ของพระองค์

แนวทางหนึ่งคือ แนวทางทั่วไป และเป็นเรื่องปกติสำหรับจักรวาลทั้งมวลมนุษย์ ฉิน เทวทูต สรรพสัตว์ และสิ่งที่ไม่มีชีวิต ล้วนเกี่ยวพันกันในแนวทางทั่วไปนี้ สิ่งถูกสร้างทุกชนิดง่วนอยู่กับการเคารพภักดีพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นพืช นก เณินเขาและภูเขา ฉิน และเทวทูตก็ง่วนอยู่กับการเคารพภักดีอย่างเข้มแข็งเช่นกัน มโนคติหนึ่งของการเคารพภักดีคือ การที่เราเพียงรับรู้ในความรู้สึกตามตัวอักษรว่า เราถูกสร้างโดยผู้หนึ่ง และอีกมโนคติหนึ่งคือ เพื่อสังเกตและรู้จักในทางปฏิบัติว่า ผู้หนึ่งคือผู้สร้างเรา เราต้องควรจะสามารถรับฟังพระองค์ได้โดยตรง และได้รับสิ่งเหล่านี้โดยตรงจากพระเจ้า พระผู้สร้างผู้ทรงเลอเลิศที่สุด ผ่านทางการชื่นแณะของพระองค์

ได้มีการพิจารณาไปก่อนหน้าแล้วว่า ความรู้มี 2 สภาวะ หนึ่งคือรู้เท่านั้น และอีกสภาวะหนึ่งคือมีผลลัพธ์ในการสังเกตหรือการทดลองจากความรู้นั้น สภาวะหนึ่งของความรู้คือการรู้ว่า เราถูกสร้างโดยพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่ง เพื่อว่าเราจะได้เคารพภักดีพระองค์ ยอมรับสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยและหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่พระองค์ทรงรังเกียจ ในความรู้นี้จะไม่ปรากฏสิ่งที่สังเกต ความรู้อีกรูปแบบหนึ่งคือ นอกจากมโนคติทางด้านทฤษฎีแล้ว ยังรวมมโนคติทางด้านปฏิบัติของความรู้ด้วย ยืนยันอย่างถูกต้องด้วยประสบการณ์ที่ได้รับการประกาศ “ความไว้วางใจที่ได้รับมอบหมาย” โดยพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่ง

ตำแหน่งพิเศษของมนุษย์ที่ได้รับการสถาปนาถูกนำมาพิจารณา เมื่อพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิซึ่งมอบหมายความไว้วางใจให้มนุษย์ นอกจากในคัมภีร์อัลกุรอานจะแนะนำพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าแล้ว วิธีการอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ในการปฏิบัติภารกิจสร้างสรรค์สร้างจักรวาล และสิ่งที่เป็นกำแพงกั้น สุนทรและระเบียบ ซึ่งรับผิดชอบต่อการดำรงอยู่ของจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล ก็ถูกทำให้ชัดเจนด้วย นี่คือรูปแบบของความรู้ซึ่งถ้าเชื่อถือก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปสู่การปฏิบัติ

ในคัมภีร์ อัลกุรอาน โองการเปิดของบทที่สอง พระเจ้าทรงกล่าวว่า

“คัมภีร์นี้” ไม่มีความสงสัยใดๆ ในนั้นเป็นคำแนะนำสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงเท่านั้น คือ บรรดาผู้ศรัทธาต่อสิ่งเร้นลับ”

ความเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็น หมายถึง พวกเขามีสายตาแห่งการสังเกต ซึ่งสามารถมองเห็นสิ่งที่มองไม่เห็นได้ หากสายตาแห่งการสังเกตในมนุษย์ ปราศจากการตื่นตัว จักรวาลก็จะไม่ถูกพิชิต และนำมาอยู่ภายใต้การปกครองของมนุษย์ มโนคติหนึ่งแห่งการยอมรับของจักรวาลก็คือ ในการสังเกตตามปกติจะเห็นว่า โลกจัดเตรียมปัจจัยยังชีพให้เราอย่างเป็นระบบและเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่แน่นอน เมื่อต้องการสร้างที่อยู่อาศัยขึ้นบนโลก โลกก็มีได้ปฏิเสธให้กระทำ พื้นผิวโลกจะไม่เปลี่ยนสภาพไปสู่ความแข็งกระด้างจนไม่สามารถเดินได้หรือเปลี่ยนเป็นอ่อนนุ่มจนเราเริ่มจมลงไป ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ทำหน้าที่รับใช้มนุษย์ตามระบบ และระเบียบอย่างเคร่งครัด แสงจันทร์สร้างความหวานน้ำให้ผลไม้ที่มนุษย์ใช้บริโภค การทำหน้าที่ของสิ่งเหล่านี้ยังประโยชน์ให้มนุษย์ไม่ว่าสิ่งนั้นจะมีเจตจำนงในการรับใช้มนุษย์หรือไม่ก็ตาม อิทธิพลของมนุษย์เหนือจักรวาลในรูปแบบอื่นๆ คือ การควบคุมพลังจากธรรมชาติ มนุษย์สามารถใช้ให้พลังงานจากดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ โลก มหาสมุทร แม่น้ำและภูเขายังประโยชน์แก่ตนเองได้ แต่รูปแบบการมีอิทธิพลที่อยู่สูงสุดคือ การผ่าเดือนออกเป็นสองซีก โดยท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแก่ท่านและบรรดาลูกหลาน) โดยเพียงแต่ชี้ไปยังดวงจันทร์ หรือการที่อุมม์ตั้งแม่น้ำไนล์ให้ยังคงไหลด้วยการส่ง

สาส์นไปยังแม่น้ำว่า ถ้าเจ้าไหลด้วยบัญชาของพระเจ้า ดังนั้นจงระงับความเย่อหยิ่งไว้ หากไม่แล้ว การลงแค้นของฉันก็เพียงพอสำหรับเจ้า

ครั้งหนึ่งชวานามหาอุมัร และร้องเรียนว่า

“ฉันทำการเกษตรในที่ดินของตัวเอง หลังจากไถแล้วเมื่อหว่านเมล็ดลงไปไม่เกิดผลผลิต เนื่องจากดินแตกกระแหงจนเป็นฝุ่น ถึงแม้ว่าฉันจะพยายามปรับปรุงดินก็ตาม ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร” อุมัร บอกชวานาให้คอยฟังข่าวจนเขาบังเอิญมีโอกาสไปยังที่ดินแห่งนั้น เมื่อ อุมัรผ่านไปชวานาชี้ให้ดูที่ดินของเขา อุมัร ได้เขียนที่ดินด้วยแค้น พร้อมกับกล่าวว่า “เมื่อชายผู้นี้ได้ทำให้เจ้าบรรลุความต้องการ แล้วทำไมจึงทำลายแรงงานของเขา” หลังจากนั้นที่ดินก็ให้ผลิติดอกมามากมาย

“ครั้งหนึ่งโหรคนหนึ่งมาหาท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแด่ท่านและลูกหลาน) ขณะที่เขามุ่งหน้าเข้ามาในท่านอยู่บนเนิน โหรแนะนำตัวเองพร้อมกับกล่าวว่า ถ้าหินที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าท่านศาสดาอ่อนตัวลงจนเกิดรอยประทับขึ้น เขาจะยอมเป็นผู้ศรัทธาและเป็นหนึ่งในผู้ซื่อสัตย์ ท่านศาสดาจึงกล่าวว่า “ด้วยพระนามของพระเจ้า” พร้อมกับประทับเท้าของท่านลงบนหิน โหรมองไปบนท้องฟ้าแล้วมองไปที่ดิน ซึ่งขณะนี้เกิดรอยประทับขึ้นราวกับทำด้วยดินอ่อน เมื่อเห็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โหรจึงยอมศรัทธาต่อท่านศาสดาและกลายเป็นผู้ศรัทธา” ภายหลังโหรผู้นั้นอธิบายคำขอที่แปลกประหลาดของตน โดยกล่าวว่า เขาคือโหรที่เก่งที่สุดคนหนึ่งในขณะนั้น และมีความรู้ที่ไม่มีผู้ทัดเทียมในเรื่องโหราศาสตร์ มีดาวบนท้องฟ้าซึ่งเมื่อเคลื่อนตรงศีรษะผู้ใด หินแข็งก็จะอ่อนตัวลงจนเกิดรอยประทับใต้ฝ่าเท้า ตามการคำนวณของเขา สถานที่ซึ่งท่านศาสดายืน กว่าดวงดาวดังกล่าวจะมาอยู่ ณ ตำแหน่งนั้น ก็ในอีกหลายพันปีข้างหน้า เมื่อเขาขอรับรอง ท่านศาสดายกเท้าขึ้นจากก้อนหิน ฉันเห็นว่าดวงดาวดังกล่าวโคจรกลับมาเพื่ออยู่เหนือศีรษะท่านศาสดา (ศ็อล) ชั่วประเดี้ยวเดียวก็มาอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

ยังมีรูปแบบการพิชิตอื่นๆ อีก คือ การที่จะต้องทราบว่า มีคลื่นอยู่ที่ประเภท และสร้างผลอยู่ในทองคำมากมายขนาดไหน และสามารถใส่ปริมาณที่พอเพียงลงไปในทองแดงเพื่อให้เท่ากับทองคำได้หรือไม่?

การสร้างสรรคของพระเจ้าไม่มีหนทางที่จะไม่สมคูลเลย จักรวาลนี้ก็ไม่ใช่ผลผลิตของความบังเอิญด้วย ไม่มีใครน่าจะเป็นสำหรับสิ่งใดที่จะถูกสร้างสรรคขึ้นด้วยความบังเอิญหรือโดยอุบัติเหตุ ตามกฎการสร้างสรรค ทุกสิ่งดำรงอยู่ประกอบด้วยปริมาณที่กำหนดแน่นอน トラบเท่าที่กระบวนการสร้างสรรคได้รับการพิจารณา กระบวนการถือกำเนิดของแพะ และมนุษย์คือสิ่งเดียวที่เหมือนกัน กระบวนการคลอดของแพะคล้ายคลึงกับของมนุษย์ แพะรู้สึกหิวเช่นเดียวกับมนุษย์ แพะนอนหลับ มนุษย์ก็นอนหลับ และแพะค้นหาอาหารเหมือนกับที่มนุษย์กระทำ ความแตกต่างประการเดียวในทั้งสองเผ่าพันธุ์ก็คือ ปริมาณการสร้างสรรคที่ทำหน้าที่อยู่ ด้วยปริมาณนี้จำนวนหนึ่งจึงถูกสร้างขึ้น และมนุษย์ถูกสร้างขึ้นด้วยอีกปริมาณหนึ่ง จำนวนที่กำหนดแน่นอนของปริมาณเหล่านี้สร้างภูเขา และเทวทูต หอแห่งสวนสวรรค์ ซึ่งถูกสร้างจากปริมาณที่กำหนดแน่นอน ก็ไม่ได้รับการยกเว้นไปจากกฎนี้

ระบบการสร้างสรรค

ด้วยการเป็นผู้รังสรรคที่ตีเยี่ยมที่สุด พระเจ้าทรงมอบความรู้ดังกล่าว ซึ่งรับผิดชอบต่อการกระตุ้นความสามารถเชิงสร้างสรรคในตัวเขาให้มนุษย์ พระเจ้าทรงใช้วลี “ผู้ดีที่สุดในผู้สร้างสรรคทั้งหมด” เพื่อแนะนำคุณลักษณะการสร้างสรรคที่ขอดีเยี่ยม พระเจ้ามอบศักยภาพในการสร้างสรรคแก่มนุษย์ เนื่องจากความฉลาดหลักแหลม ผู้สร้างสรรคมีความชอบธรรมที่จะสร้างและสลักเสลาสิ่งต่างๆ ตามความประสงค์และความต้องการของตน เมื่อใดที่ควรจะทำให้สิ่งต่างๆ ปรากฏ และเมื่อใดไม่ควร ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์อันงดงามของผู้สร้าง และถ้าเกิดความ

ไม่พึงพอใจในสิ่งต่างๆ ดังกล่าว ก็สามารถปลดปล่อยออกตามที่ต้องการได้ มนุษย์ได้รับอนุมัติความชอบธรรมในการกระทำการเดียวกันนี้จากพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งเช่นกัน มนุษย์สามารถทำประโยชน์จากการสร้างสรรค์ของเขาให้มนุษย์ด้วยกันได้ เช่นกันการประดิษฐ์คิดค้นของเขาก็เป็นสาเหตุ เหตุให้เกิดการทำลายได้ ความเข้าใจสิ่งเหล่านี้ในสภาพแวดล้อมปัจจุบัน ก่อนข้างจะเป็นสิ่งที่ยากทีเดียว ตัวอย่างเช่น วิทยุคือประดิษฐ์กรรม หรือ อาจกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างสรรค์ที่ทำงานตามความถี่ต่างๆ นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่ติดตั้งอยู่ภายใน เช่นเดียวกับสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ ที่เรียกว่า โทรทัศน์ก็ทำงานในหลายช่อง ซึ่งความเป็นจริงช่องต่างๆ กัน คือ เครื่องแสดงถึงการรับคลื่นที่มีความยาวคลื่นต่างกัน เช่นเดียวกับอีกประดิษฐ์กรรมหนึ่งคือ ระเบิดปรมาณู ซึ่งมีพลังงานปริมาณมหาศาล เพียงพอที่จะทำลายบ้านเรือนและผู้อยู่อาศัยในนั้นทั้งหมด ระเบิดไฮโดรเจน มีพลังการทำลายมากกว่าระเบิดปรมาณู พลังงานปรมาณูที่ใช้เพื่อการทำลายในรูปของระเบิด อาจนำมาใช้เพื่อเป้าหมายด้านสันติภาพเช่นกัน

ผู้ที่สุขภาพดีสามารถทำงานได้มากกว่า ว่องเร็วกว่า และปฏิบัติภารกิจได้ดีกว่าผู้ที่ป่วยหรือคนอ่อนแอ ซึ่งแสดงกำลังวังชาออกมาน้อยกว่าในทุกอิริยาบถ ในกรณีนี้ก็เช่นเดียวกัน ปริมาณของสุขภาพและกำลังวังชามีผลต่อสุขภาพและความแข็งแรงในผู้หนึ่ง และลดลงในความป่วยไข้และความอ่อนแอในอีกผู้หนึ่ง

ขอให้ดูกรณีอื่นๆ เราพบบุคคลที่มีความฉลาดหลักแหลมมากกว่าผู้อื่นในคนฉลาดคลื่นสติปัญญาทำงานในปริมาณกว่าคนโง่ ถ้าปริมาณที่รับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานอย่างสมบูรณ์ หรือที่ต้องการในชีวิตมีความเหมาะสมเพียงพอแล้ว จึงจะกล่าวได้ว่าบุคคลผู้นั้นมีชีวิตอยู่อย่างปกติหาไม่เช่นนั้นเขาจะไม่ถูกเรียกว่าเป็นคนปกติมีสติปัญญา เรารู้สึกกระหายในความเป็นจริงความรู้สึกกระหายเป็นสัญญาณจากระบบการสร้างสรรค์ ซึ่งระบบร่างกายของเราต้องการน้ำ มนุษย์ที่สมดุลจะดื่มน้ำปริมาณมากเท่าที่ระบบทางกายภาพต้องการจริงเท่านั้น ขณะที่บางคนจะดื่มน้ำมากจนพุงป่อง เนื่องจากการดื่มน้ำอย่างไม่พอเหมาะ ความรู้สึกกระหายที่ไม่สมดุล ในทาง

การแพทย์ถือเป็นความเจ็บป่วย และเหตุผลของความเจ็บป่วยนี้ก็คือ ปริมาณที่รับผิดชอบต่อการแสดงความรู้สึกกระหายบกพร่อง ทำให้เกิดความรู้สึกกระหายที่ไม่ปกติ ผู้ใดก็ตามที่ทรمانจากโรคคัมน์น้ำมากเกินไป กระเพาะของเขาจะแตก และเสียชีวิตเนื่องจากสาเหตุนี้

บุคคลผู้หนึ่งที่รู้สึกหิว ถ้ารับประทานอาหารแต่พอเหมาะ สภาพที่เหมาะสมทางกายภาพก็จะได้รับการรักษาไว้ แต่ถ้าความหิวได้รับความกระทบกระเทือนผู้นั้นก็จะไม่รู้สึกอยากกินอาหารหรือกลายเป็นคนตะกละตะกราม ถ้าไม่กินอาหารเลย บุคคลนั้นก็จะเกิดความอ่อนแอ แต่ถ้ากินมากเกินไปเขาจะล้มป่วย เพราะอาหารไม่ย่อยหรือกระเพาะอาหารไม่ทำงาน

ตัวอย่างทั้งหมดเหล่านี้พิสูจน์อย่างชัดเจนว่า ทุกขั้นตอนทุกรูปการ ทุกลักษณะ และทุกการเคลื่อนไหวของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นชีวิตในโลกนี้หรือชีวิตหลังความตาย ล้วนวางอยู่บนปริมาณต่างๆ มากมาย ทรายเท่าที่ปริมาณเหล่านี้ยังมีอยู่ ชีวิตก็ดำรงอยู่ เมื่อปริมาณเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าความเปลี่ยนแปลงนี้จะเพิ่มหรือลดปริมาณ ชีวิตก็จะเปลี่ยนแปลงจากความปกติไปสู่ความผิดปกติ เป็นเหตุให้เกิดรอยแตกร้าวในชีวิต ถึงแม้ว่า ผู้หนึ่งที่คุณเหมือนวิญญานที่มีชีวิตปกติ นั้น แท้จริงอยู่ใกล้ชิดกับผู้ที่ป่วยอย่างยิ่ง

เพื่อการพิชิตจักรวาล จำเป็นที่เราจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับบรรดาสถูตรการสร้างสรรค์ ซึ่งสุตตรนี้ทำให้เกิดการสร้างสรรค์ขึ้น ว่ามีการเคลื่อนไหว มีความรู้สึกและได้รับความมิจิตสำนึก

กฎ ความต้องการทั้งหมดเกี่ยวกับชีวิตก่อกำเนิดมาจากปริมาณที่แน่นอน และปริมาณเดียวกันนี้ทำให้เกิดการสร้างสรรค์ความต้องการเหล่านี้ และความต้องการของชีวิตไม่อาจดำรงอยู่ได้หากปราศจากสุตตร

พระเจ้าพระผู้อภิบาลแห่งการสร้างสรรค์ ทรงสร้างเรามาหลังจากกำหนดสุตตรมากมาย ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เมื่อเราได้รับสุตตรนี้ จะทำให้เกิดการกระตุ้นในการค้นพบหรือสร้างประดิษฐ์กรรมใหม่ๆ ขึ้น

โดยที่ตัวมนุษย์เองก็เป็นสูตร เพราะฉะนั้นปัจจัยสำคัญของสูตรนี้ที่ทำให้เกิดชีวิตก็ยังคงทำงานอยู่ โดยที่มนุษย์คือสูตรการสร้างสรรค์ และได้รับความรู้เกี่ยวกับสูตรการสร้างสรรค์ เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงสามารถเรียนรู้สูตรอันเป็นที่ต้องการสำหรับการสร้างสรรค์เทวทูต และสวรรค์ นรกได้ มนุษย์สามารถทำตัวให้คุ้นเคยกับสูตรซึ่งฟ้าทั้ง 7 ชั้นได้รับการสร้างสรรค์ขึ้น และเพื่อให้สำเร็จเสร็จสิ้นทั้งหมด มนุษย์สามารถเรียนรู้แม้แต่สูตร ซึ่งใช้ในการสร้างสรรค์บัลลังก์อันสูงส่ง (อะรัช)

มโนคติอันน่าเศร้า ก็คือ ความกระหายในความรู้ ความอยากรู้อยากเห็นในการแสวงหาความจริง และนิสัยช่างคิดไม่เคยเป็นลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นของมุสลิมเลย มุสลิมอ้างว่าตนเองเป็นตัวแทนของพระเจ้า แต่แทบจะไม่เคยกังวลใจต่อการใช้ศักยภาพทางด้านความคิดของตนเอง ไม่แม้แต่เพียงขอบข่ายที่เป็นกิจวัตรของมด กฎของพระเจ้ายังคงทำงานอยู่ โดยไม่มีการยกเว้นแก่ผู้ใด คัมภีร์อัลกุรอาน ได้รวบรวมไว้ด้วยกันอย่างชัดเจนว่า คัมภีร์นี้คือแหล่งทางนำที่ไม่มีข้อสงสัย สำหรับผู้ที่ฝึกฝนศักยภาพทางด้านความคิดของตน ซึ่งกระทำการวิจัยและสังเกตอยู่ทุกนาที

พระเจ้าคือ ผู้ทรงเอกะ และมีหนึ่งเดียว สัมบูรณ์ ดำรงด้วยพระองค์เอง พระองค์มิได้ให้กำเนิดและไม่ถูกกำเนิด ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ ผู้ที่แสวงหาจะได้พบ ผู้ที่ปฏิเสธจะถูกคิดกัน

ประเด็น คือ การไม่ได้เป็นอิสระ

เมื่อบางคนใช้ศักยภาพทางสมาธิเพ่งความสนใจไปยังตำแหน่งหนึ่ง และพิจารณาไตร่ตรองด้วยความสุขุมรอบคอบ สายตาของเขาจะได้รับความลึกซึ้งดังกล่าว ซึ่งช่วยสำรวจความสามารถที่แฝงเร้นอยู่ของตำแหน่งที่เขาตั้งสมาธิอยู่ได้ เมื่อมีความลึกซึ้งมากขึ้น อันเป็นผลลัพธ์จากการยืนหยัดในสมาธิ ตำแหน่งดังกล่าวก็จะเริ่มแสดงกลวิธีและแบบแผนที่น่าไปใช้ประโยชน์ได้ หลังจาก

ค้นพบพลังของตำแหน่งดังกล่าวที่ซ่อนเร้นอยู่ บุคคลผู้นั้นจะสังเกตเห็น วิธีการที่ระบบดารจักร (Galaxy) เดินทางไปด้วยกันกับเราในจักรวาลที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ เรามีความรู้ว่า ทุกสิ่งที่ดำรงอยู่ วางอยู่บนเครือข่ายของคลื่น เราและจักรวาลไม่ใช่สิ่งใด นอกจากการรวมกันเป็นกลุ่มก้อนของคลื่น ทุกสิ่งในโลกที่เป็นปรากฏการณ์นี้ ไม่ว่าจะเป็นน้ำต้นไม้ กระจก ก้อนหิน สัตว์สี่เท้า นก พลังงาน ออกซิเจน อะตอม หรือ อนุภาคของมัน ล้วนถูกห่อหุ้มอยู่ในวงแหวนของแสง นั่นคือทุกสิ่งถูก ปกคลุมอยู่ในเปลือกของแสง เมื่อแสงที่ถูกปกคลุมนี้ถูกเจาะทะลุเข้าไป และบางสิ่งถูกนำมาสู่การ พังด้วยสายตา โดยผ่านการพิจารณาอย่างเต็มที่ สิ่งแรกที่สายตาเปิดเผยออกมาก็คือ พลังงานที่บรรจุอยู่ภายใน เมื่อมีการสร้างความลึกซึ่งให้กับสายตา สิ่งที่สองที่ปรากฏขึ้นก็คือ คุณสมบัติของพลังงานดังกล่าว เมื่อมีความลึกซึ่งยิ่งขึ้นไปอีก พลังงานจะถูกค้นพบในรูปของ การสำแดง เมืองอิโรซิมา และนางาซากิ คือตัวอย่างที่ยังมีชีวิตอยู่ของการสำแดงพลังงานอะตอม ออกมา เมื่อระเบิดปรมาณูถูกหย่อนลงบนเมืองทั้งสอง พลังงานนี้ก็ถูกสำแดงออกมา การสำแดง ของพลังงานอะตอมมีความสมบูรณ์เสียจนกระทั่งภูเขาที่ถูกระเบิดปรมาณูโจมตี กลายสภาพเป็น เพียงควัน ประชาชนไม่อาจเชื่อสายตาตนเองได้ แต่เมื่อกายภาพของภูเขานั้นพังพินาศ ก็พบว่า ภูเขาไม่ได้ดำรงอยู่อีกต่อไป มีเพียงกลุ่มควันเท่านั้นที่อยู่ที่นั่น ทีนี้คำถามก็คือ ใครเป็นผู้ควบคุม พลังงานดังกล่าว ใครใช้มันและใครได้รับผลกระทบจากการสำแดงออกของพลังงานดังกล่าว

คำตอบต่อคำถามนี้ง่ายทีเดียว มนุษย์ค้นพบพลังงานอะตอม มนุษย์เป็นผู้ใช้และมนุษย์ นั้นเองที่ต้องทุกข์ทรมานจากผลที่ติดตามมาภายหลังการทำลายล้างอันเกิดจากการใช้พลังงานนี้ ถ้า พลังงานนี้ถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์เชิงสร้างสรรค์ มนุษย์ก็จะได้รับความพึงพอใจจากประโยชน์ของ มัน

เราควรต้องมีความบริสุทธิ์ใจในการสรุปว่า พลังงานที่มีอยู่ในอะตอมคือการสร้างสรรค์ ของพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง และพระองค์ทรงสอนแบบแผนการใช้พลังงานนี้แก่มนุษย์ การสรุปอย่าง มีเหตุผลก็คือ พระเจ้าทรงลิขิตศักยภาพและความสามารถที่มากมายให้มนุษย์ ซึ่งมนุษย์สามารถใช้

พลังงานอะตอมตามเจตนากรรมและทางเลือกของตน ไม่เป็นการออกนอกประเด็นแต่อย่างใดที่จะกล่าวว่า จะอย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงไว้ซึ่งพละานุภาพ อำนาจและประสิทธิภาพมากกว่าสิ่งที่พระองค์ทรงสรรค์สร้าง เมื่อพิจารณาคุณภาพของมนุษย์ในฐานะผู้สร้างระเบิดปรมาณู เราไม่สามารถสรุปอะไรได้เลย นอกจาก พระเจ้าได้มอบพลัง และศักยภาพที่ซ่อนอยู่ให้มนุษย์ปฏิบัติ ซึ่งในการเปรียบเทียบแม้พลังงานอะตอมก็ไม่สลักสำคัญใดๆ สิ่งเดียวที่เป็นประเด็นคือ การใช้พลังงานอะตอม นั่นคือเรากันพบคุณภาพของอะตอม ซึ่งก่อให้เกิดการทำลาย หรือค้นหาคลื่นในอะตอมที่มีประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์และพัฒนาปรับปรุงคุณภาพชีวิตของมนุษย์บนดาวเคราะห์แห่งนี้ นั่นคือโลกของเรา

ทุกสิ่งวางพื้นฐานอยู่บนคลื่นและมนุษย์ก็ไม่ได้รับการยกเว้น ดังนั้นการดำรงอยู่ของมนุษย์จึงขึ้นอยู่กับคลื่น ด้วยการพิจารณาไคร่ครวญเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เพราะคลื่นสามารถทำให้เราสำรวจศักยภาพด้วยพลังที่มีสมรรถนะ ซึ่งหากถูกใช้ด้วยจิตใจเชิงทำลายจะสามารถทำลายเมืองได้ในชั่วพริบตา และเปลี่ยนโลกแบบหกคะเมน และถ้าพลังนี้ถูกใช้โดยวิธีการเชิงสร้างสรรค์ ดังนั้น ก็สามารถใช้เพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้าได้ พลังงานไฟฟ้าซึ่งเป็นพลังที่ทำงานอย่างกระตือรือร้น เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในการสร้างประดิษฐกรรมของเรากรณีคล้ายกันมีอะตอมซึ่งเป็นจุดที่ยังไม่ได้รับการแนะนำในมนุษย์ ซึ่งครอบครองพลังงานที่ยังไม่ได้คำนวณนับ หลังจากจุดนี้ได้รับการปล่อยเป็นอิสระ หลังจากมนุษย์ขึ้นไปอยู่เหนือการพึ่งพาอาศัยทรัพย์สินสมบัติ และทรัพยากรธรรมชาติแล้ว ก็เริ่มที่จะเห็นเป็นประจักษ์อย่างชัดเจนทางจิตวิญญาณ ถึงสูตรต่างๆ ที่ให้กำเนิดดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ได้รับการสร้างสรรค์ ฟากฟ้าได้รับการเนรมิตรและประดับประดาด้วยหมู่ดาว รวมทั้งการควบคุมเคลื่อนที่ของโลก

ตัวอย่าง เรารู้ว่าทำน้ำเชื่อมต้องละลายน้ำตาลปริมาณเพียงพอลงในน้ำ ถ้าใส่คลื่นรสลงไปในสารละลายนี้ เราเรียกว่าน้ำเชื่อมตามกลิ่นหรือรสนั้นๆ หากใส่สีลงไปสีก็จะดูดีขึ้น และถ้าใส่ตัวยาบางตัวที่ทำให้กระปรี้กระเปร่า ลงไปด้วย ของเหลวนี้ก็จะเปลี่ยนเป็นยาน้ำเชื่อม การอบขนมปังก็วาง

อยู่บนสูตร เมื่อกล่าวถึงขนมปัง กระบวนการต่างๆ ในเรื่องการผลิตขนมปังก็จะเข้าสู่การพิจารณาของเราโดยอัตโนมัติ รวมถึงการหว่านเมล็ดข้าวสาลีด้วย อิทธิพลของคลื่นและแสงที่หมุนเวียนอยู่ในโลกส่งผลต่อเมล็ดข้าวสาลี คลื่นที่ผสมกันซึ่งทำงานอยู่ในเมล็ดข้าวสาลี พร้อมด้วยคลื่นที่หมุนเวียนอยู่ในโลกทำให้เมล็ดสุกเพราะแสงอาทิตย์ และแสงจันทร์ทำให้รสหวาน เมื่อเมล็ดเจริญเติบโตเต็มที่ก็ไม่ใช่เป็นแป้ง เตรียมแป้งผสมหลังจากเทน้ำลงไป สุดท้ายอบแป้งผสมนั้นด้วยไฟปัจจัยทั้งหมดนี้แสดงบทบาทสำคัญของตนในการเตรียมขนมปัง คำพูดที่บางคนกล่าวอย่างเรียบง่ายที่สุดว่า “ทานขนมปังเสียงหน่อยสิครับ” อาจเป็นความประหลาดใจสำหรับผู้ที่ไม่คิดว่าใครจะรู้ว่าอะไร คือขนมปัง และมันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร? มนุษย์ก็เป็นจุดแห่งการพิจารณาใคร่ครวญที่มีคุณค่า เช่นเดียวกับจุดอื่นๆ ที่ได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบไปแล้ว เมื่อจุดนี้ถูกค้นพบหลังจากผ่านทะเลและทำลายรหัสแล้ว ผู้นั้นก็จะประจักษ์ถึงความมหัศจรรย์ทั้งหมด ซึ่งพระเจ้าผู้อภิบาล ผู้ทรงรังสรรค์ทรงเรียกว่า จักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล บ้านที่กของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยซึ่งเกือบจะเป็นบ้านที่กของมนุษยชาติ ของญิน และเผ่าพันธุ์อื่นๆ ทั้งหมด เทวดา ผาฟฟ้า ภูเขา และสวรรค์ รวมทั้งบัลลังก์อันสูงส่ง แม้แต่พระเจ้าผู้ทรงรังสรรค์ก็รวมอยู่ในจุดนี้ด้วย เมื่อจุดนี้เปิดออก มนุษย์เข้าถึงการขึ้นสู่เป้าหมาย และวัตถุประสงค์สุดท้ายในการสังเกตของตนเองที่ละชั้นทีละตอน สิ่งที่เป็นเป้าหมายสุดท้ายซึ่งมนุษย์ดำเนินไปสู่ ไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ในแนวทาง “ซูฟี” ในแนวทาง “ซูฟี” (รหัสยนิม) เรียกว่า “พะवाद” (หัวใจ) เป็นหัวใจเดียวกับที่ได้รับการประกาศว่า เป็นที่อยู่อาศัยหรือบ้านของพระเจ้า หัวใจที่ไม่เคยโกหกหรือมดเท็จต่อความจริง สิ่งหัวใจนั้นเป็นประจักษ์พยานคือความเป็นจริง หัวใจที่สังเกตดูพระเจ้าผู้อภิบาลผู้ทรงรังสรรค์ ผู้สลับเสลาโลกและพระเจ้าผู้ทรงรังสรรค์ส่งวนหัวใจนี้ไว้ในสายพระเนตรของพระองค์ หัวใจที่พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่งได้อาศัยอยู่ในความเป็นจริง พะवाद เป็นสมรรถภาพเดียวเท่านั้น ที่ผู้หนึ่งสามารถประสบความสำเร็จในการรับรู้พระเจ้าผู้อภิบาล ผู้ทรงรังสรรค์โดยผ่านทางพะवादนี้ หลังจากพยายามอย่างจริงจังแล้วที่จะเข้าสู่สัญลักษณ์ของพระเจ้า

ความสัมพันธ์

โดยปกติสิ่งถูกสร้างทุกชนิดมีความละม้ายคล้ายคลึงกับสิ่งถูกสร้างอื่นทั้งหมด และเกี่ยวกันซึ่งกันและกันด้วยเหตุผลหนึ่งหรือหลายเหตุผล ที่เปิดช่องให้กับความสัมพันธ์ระหว่างกัน

ทันทีที่วิญญาณซึ่งสถิตอยู่ตัวในอادمทำงานในมนุษย์ทุกคน และการกระตุ้นวิญญาณซึ่งรับผิดชอบในการสร้างความรู้สึกร่วมกัน ช่วยให้เขามีชีวิตผ่านอารมณ์อ่อนไหวและมีประสบการณ์ความรู้สึกร่วมกัน รวมทั้งความรู้สึกร่วมกันที่เศร้าโศกและเสียใจด้วย กรณีคล้ายกันมดมีอารมณ์หลากหลายและแสดงความรู้สึกร่วมกันในหลายวิธีการเหมือนกับมนุษย์ มดพยายามต่อสู้เพื่อทรัพย์สินในการดำรงชีวิตเหมือนกัน แมลงวันและยุงก็เช่นกันที่ต้องต่อสู้ในเรื่องนี้ ถ้ามันคิดการฝึกฝนทายาทของมนุษย์ตามที่รับรู้กันถูกนำมาสู่การพิจารณาแล้ว การสังเกตของเราจะยืนยันว่า สิ่งถูกสร้างที่มีชีวิตทุกชนิดมีภารกิจในความมานะพยายามปลุกฝังและเลี้ยงดูทายาทของตน สิ่งใดฝึกฝนและปลุกฝังลูกๆ ในการพัฒนาคุณลักษณะทางสัตยชาติญาณและการสืบสันดาน แมวกี่เช่นกันที่สอนลูกเล็กๆ ถึงกลอุบายการล่าเหยื่อที่ใช้ในการดำรงชีวิต ถ้ามนุษย์กล่าวอ้างถึงความเหนือกว่าว่ามีสติปัญญา ดังนั้น จะต้องสังเกตด้วยว่า สิ่งถูกสร้างอื่นๆ ก็ครอบครองความรู้และสติปัญญาเช่นกัน นี่ยังพร้อมด้วยประเด็นที่ว่า ระดับสติปัญญาในเผ่าพันธุ์หนึ่งมีมากหรือน้อยกว่าอีกเผ่าพันธุ์หนึ่งด้วย

เป็นการประกาศที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งว่า

“เราได้คลุใจให้ฝัง”

ที่นี้การถูกคลุใจหรือได้รับโองการ ผู้ที่ถูกคลุใจหรือผู้ได้รับจะต้องมีสติยอมเชื่อฟัง มีความสามารถในการพิจารณาใคร่ครวญ และหลังจากเข้าใจความหมายของศาสน์ที่ได้รับการคลุใจ ก็ต้องสามารถปฏิบัติให้เป็นไปตามการคลุใจที่ได้รับด้วย เมื่อมีการศึกษาเกี่ยวกับการประกาศเรื่องการคลุใจแก่ฝัง สิ่งที่ชัดเจนคือ ประกาศที่หนึ่งฝังมีสติปัญญา มีความสามารถที่จะเข้าใจ

ความหมายของการคลอจ ถ้ามนุษย์ประกาศความเหนือกว่าเผ่าพันธุ์อื่นบนพื้นฐานของสติปัญญา
มากกว่าสิ่งแล้ว ก็ควรจะประกาศความเหนือกว่าในเรื่องอื่นด้วย เพราะสิ่งก็ครอบครองสติปัญญาใน
การเข้าใจด้วย จุดสำคัญของการพิจารณาในเรื่องนี้มีเพียงว่า ความรู้ วิทยาคุณ ความฉลาดหลัก
แหลม สติปัญญาและเหตุผล ไม่ได้เป็นพื้นฐานความเหนือกว่าเผ่าพันธุ์อื่นๆ ของมนุษย์

ทุกสิ่งที่ดำรงอยู่ในจักรวาล ล้วนมีการเคลื่อนไหว มีชีวิตและเพราะฉะนั้นจึงครอบครอง
จิตสำนึก มีความรู้สึกที่จะได้รับความต้องการของชีวิต มีความสามารถในการตัดสินใจว่า อะไรดี
อะไรเลว สำหรับตัวเอง ถ้ามนุษย์มีประสบการณ์ความหนาว แมงก็ตอบสนองต่อความหนาวเย็น
ถ้ามนุษย์รู้วิธีป้องกันตนเองจากอากาศหนาวด้วยการสร้างบ้านหรือสวมใส่เสื้อผ้าขนสัตว์ แมงก็รู้
ในวิธีการซึ่งแตกต่างกัน เพื่อป้องกันตนเองจากอากาศหนาว ดังนั้น มนุษย์มีความเหนือกว่า
อย่างไร และอะไรคือความเป็นตัวแทนที่ได้รับมอบหมายมา เนื่องมาจากความเหนือกว่าสิ่งถูกสร้าง
อื่นๆ เมื่อพิจารณาในคัมภีร์ ลีทริจะนำเราไปสู่บทสรุปที่ว่า ความเหนือกว่าที่แท้จริงของมนุษย์คือ
เพราะความรู้ที่พระเจ้าผู้ทรงวิทยาคุณอนุมัติให้ ซึ่งเรียกกันว่า “ความรู้ในนามชื่อ” เมื่อเรา
เปรียบเทียบเทวดากับมนุษย์ จะสังเกตเห็นว่า มนุษย์รู้ความลับของนามชื่อของพระเจ้า ที่ถูกเก็บไว้
เป็นความลับแม้แต่กับเทวดาที่สูงส่งยิ่ง ณ ที่นี้ควรจะเข้าใจอย่างชัดเจนและสำนึกไว้ในจิตใจว่า
พระเจ้ามิได้ให้ศักยภาพที่จะกำหนดชื่อให้สิ่งต่างๆ ในจักรวาลโดยการสอนความรู้ในนามชื่อดังกล่าว
และไม่ใช่ว่าคนที่มนุษย์จะสามารถเรียกต้นไม้ว่าต้นไม้ นกพิราบว่า นกพิราบ และสิงโตว่าสิงโต
สิ่งนี้เท่ากับเป็นการดูถูกความรู้ที่มอบให้มนุษย์ ความเป็นจริงไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่ยังคง
เหมือนเดิมอยู่เสมอ ความเป็นจริงไม่ผันแปรถ้าชื่อที่ถูกเรียกเป็นชื่อของสิ่งที่มีอยู่ในโลก ดังนั้น ทุก
ปัจเจกของเผ่าพันธุ์มนุษย์จะมีเพียงชื่อเดียวสำหรับแต่ละสิ่ง และชื่อเดียวนั้นก็จะใช้ระบุสิ่งเฉพาะ
นั้น โดยทุกคนในทุกภาษาในขอบข่ายของสมมติฐานที่กำหนดนี้ เราไม่สามารถมีคำว่า “คาราค”
หรือ “ซาจาร” (ชื่อต้นไม้ในภาษาฮิบรู) สำหรับต้นไม้ได้ สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิง ในความ
เป็นจริง ชื่อนั้นระบุไปยังคุณลักษณะของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในรูปแบบของความมีคุณลักษณะแห่ง

ความเป็นพระผู้อภิบาล ซึ่งรับผิดชอบต่อการสรรค์สร้าง ความรู้เกี่ยวกับนามชื่อคือความรู้ดังกล่าว ซึ่งแสดงสูตรการสร้างสรรค์ในจักรวาล นามชื่อของพระเจ้าคือความรู้และความเข้าใจที่ลึกซึ้ง โดยการสอนความรู้นามชื่อดังกล่าว ซึ่งสามารถทำให้เราสำรวจปริณิชนาล ซึ่งสัมพันธ์เกี่ยวกับ ปริณิชนาลที่มองไม่เห็น อันเป็นอาณาบริเวณที่ความลับของธรรมชาติดำรงอยู่

พระเจ้า ผู้ทรงเมตตายิ่งใหญ่ประกาศว่า

“เราได้เสนอความไว้วางใจแก่ฟ้าฟาก ภูเขาและพื้นดิน ทั้งหมดยอมรับว่า เราไม่สามารถยอมรับได้เพราะเรารู้ว่าหากเรายอมรับความรับผิดชอบนี้ เราจะแตกสลายออกและถูกทำลายไป”

นอกจากสิ่งอื่นแล้ว โองการนี้ยังทำให้สิ่งนี้ชัดเจนด้วยว่า ในฐานะกฎของวัตถุประสงค์ ทุกการดำรงอยู่ของจักรวาลนี้มีจิตสำนึก ไม่ว่าจะเป็นฟ้าฟาก พื้นดิน หรือ ภูเขา การปฏิเสธหรือยอมรับ โดยตัวเองคือข้อพิสูจน์ว่า สิ่งที่มีความสามารถปฏิเสธหรือยอมรับบางสิ่งนั้น ได้รับการดลบันดาลด้วยความมีจิตสำนึก ถ้าภูเขา ซึ่งโดยปกติถือว่าเป็นปราศจากชีวิต เป็นสิ่งไม่มีชีวิตอันประกอบด้วยหิน ไม่มีความรู้สึก เหตุผล ความเข้าใจและการรู้จักสมรรถภาพและศักยภาพแล้ว จะเป็นไปได้อย่างไรที่สิ่งเหล่านี้ปฏิเสธที่จะยอมรับความรับผิดชอบ ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ ทรงมอบให้โดยกล่าวว่า

“ข้าพระองค์ไม่สามารถยอมรับได้เพราะข้าพระองค์รู้ว่า หากข้าพระองค์ยอมรับความรับผิดชอบนี้ ข้าพระองค์จะต้องแตกสลายออก”

เมื่อพิจารณาต่อไปจะยิ่งชัดเจนขึ้นอีกว่า กรวดและหินก็มีความสามารถที่จะรับฟังเหมือนมนุษย์มีความสามารถที่จะได้ยิน สิ่งเหล่านั้นเช่นกัน ก็มีความสามารถในการคิดเหมือนมนุษย์ สิ่งเหล่านี้สามารถแสดงการสื่อสารออกมาอย่างชำนาญเช่นเดียวกับมนุษย์ ในการเข้าสู่คัมภีร์อัลกุรอาน ควรจะเหมือนเช่นที่เราแสดงต่อตรรกะ หรือเหตุผลทางด้านปรัชญา เพื่อให้มีหนทางไปสู่ความหมายด้านในที่ซ่อนเร้นที่สุดของคัมภีร์อัลกุรอาน เราจะต้องมีศรัทธาและความเชื่อมั่นว่า อะไรก็ตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน คือ คำดำรัสของพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้อภิบาลสูงสุด

เป็นบางสิ่งที่จะต้องให้ความระมัดระวังอย่างยิ่งว่า ถ้ากรวดสามารถพูดได้ ยิน มีความรู้ในความสามารถของตัวเอง มีการรู้จักตนเอง โดยปราศจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความสามารถของตัวเอง และการตัดสินใจของกรวดนั้น ไม่มีโอกาสห่างไกลจากความแม่นยำได้ แล้วมนุษย์จะมีความเหนือกว่ากรวดได้อย่างไร สิ่งนี้พระเจ้าผู้ทรงวิทย์ญาณก็ทรงดำรัสไว้ว่า มนุษย์ย่อมรับความไว้วางใจนี้ ทั้งที่ความจริงมนุษย์นั้น อวิชา เป็นผู้กตัญญูที่อยูดิธรรม สิ่งนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ท้องฟ้า พื้นดินและภูเขา มิได้ทั้งอวิชาหรืออยูดิธรรม ขณะที่มนุษย์ทั้งอวิชาและอยูดิธรรม เพราะด้วยกฎแห่งตรรกะทุกข้อ มนุษย์ย่อมรับที่จะรับผิดชอบโดยไม่ได้คิดถึงว่า ตัวเองสามารถทำให้ความไว้วางใจซึ่งมอบให้นั้นสำเร็จสมบูรณ์ได้หรือไม่ เป็นเพียงเพราะสายตาที่สั้นและความเขลาที่มนุษย์ยอมรับผิดชอบความไว้วางใจของพระเจ้า โดยที่มนุษย์มิเกียรติของการยอมรับความไว้วางใจของพระเจ้าไว้ในความน่าเชื่อถือของเขา ดังนั้น มนุษย์จึงมีคุณสมบัติที่จะเป็นสิ่งที่ถูกสร้างสูงส่งในจักรวาล แต่สิ่งนี้ต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ในการได้รับอำนาจสูงส่งนี้ เขาจะต้องตระหนักถึงความไว้วางใจที่มอบให้ ถ้ามนุษย์ไม่ตระหนักถึงความไว้วางใจที่พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งมอบให้แล้ว ก็ไม่สามารถประกาศว่า ตนเป็นสิ่งที่ชีวิตที่สูงส่งที่สุดได้ ความอวิชาทำให้เขาเป็นผู้นิ่งที่มีความต่ำต้อยที่สุดในบรรดาสิ่งถูกสร้างทั้งหมด และเฉกเช่นเดียวกัน คำพิพากษาของพระเจ้าก็คือ มนุษย์ที่ปราศจากความตระหนักอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับความไว้วางใจที่มอบให้เขา รวมทั้งความรู้ซึ่งเป็นที่ต้องการเพื่อให้บรรจบกับพันธะของความไว้วางใจดังกล่าว มนุษย์ผู้นั้นจะอยู่ในกลุ่มผู้กตัญญูที่อวิชาและอยูดิธรรม และไม่สามารถได้รับการพิจารณาว่า เป็นสิ่งที่ถูกสร้างที่สูงส่งว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งถูกสร้างอื่นๆ มนุษย์ถูกกำหนดให้บรรจุมองตัวเองด้วยความรู้ของพระเจ้า ซึ่งเป็นคุณสมบัติเดียวของผู้แทนพระเจ้าผู้อภิบาล ผู้ทรงรังสรรค์ และทำให้ลักษณะที่โดดเด่นของความสูงส่งของเขาเหนือสิ่งถูกสร้างอื่นในจักรวาลชัดเจน มิฉะนั้น มนุษย์จะเป็นสิ่งที่ถูกสร้างที่ต่ำต้อยค่าที่สุด

มนุษย์กับเทวทูต

ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ได้สร้างความเป็นจริงที่ค่อนข้างชัดเจนว่า มีโลกอื่นนอกจากดาวเคราะห์โลกของเราดำรงอยู่ นั่นหมายความว่า อวกาศที่กว้างใหญ่ไพศาล มีการตั้งถิ่นฐานอย่างมากมายมหาศาล ถึงแม้จักรวาลจะเต็มไปด้วยดาวเคราะห์ที่มีการตั้งถิ่นฐานเหมือนโลกของเรา แต่เราไม่สามารถมองเห็นการตั้งถิ่นฐานนี้ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่วิทยาศาสตร์ค้นพบเป็นเพียงผลงานการคาดคะเน และความคิดที่คาดเดาว่า เป็นไปได้ที่จะมีสิ่งถูกสร้างที่มีชีวิตอยู่ในจักรวาลที่แผ่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ แต่การสนทนากันระหว่างอาดัมกับพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอาน และคัมภีร์อื่นๆ เป็นความจริงที่ชัดเจนว่า นอกจากมนุษย์แล้ว ยังมีชีวิตในรูปแบบอื่นดำรงอยู่ หนึ่งในนั้นคือเทวทูต และญิน เราไม่สามารถมองเห็นสิ่งเหล่านั้นได้ เนื่องจากไม่ได้รับการบรรจพลังสายตาหรือการมองเห็น ซึ่งทำให้เห็นเทวทูตและญิน

เมื่อสายตาและการทำงานทางระบบกลไกถูกนำมาพิจารณา จะพบว่าการสังเกตตามปกติประการหนึ่งของเราก็คือ สายตาที่ช่วยให้มองเห็นนั้นมีความจำกัด สายตาจะมีระยะทำการที่จำกัด หากเกินจากนี้ไปจะมองไม่เห็น หากไม่ว่าด้วยการใดวิธีการหนึ่ง สามารถทำให้ระยะที่จำกัดของสายตาขยายออกไปมากขึ้นแล้ว ระยะการมองเห็นของสายตาก็จะเพิ่มขึ้นด้วย และเราจะสามารถมองเห็นวัตถุที่อยู่ห่างออกไป ซึ่งสายตาคิดไม่สามารถมองเห็นได้จากระยะไกล ตัวอย่างเช่น เมื่อใช้กล้องส่องสองตา เราจะเริ่มเห็นวัตถุที่อยู่ระยะไกลซึ่งสายตาคิดมองไม่เห็น สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เลนส์ ของกล้องส่องทางไกลหรือกล้องโทรทรรศน์ ทำให้สามารถขยายภาพขนาดเล็กของวัตถุที่ห่างไกลออกไป ซึ่งซ่อนอยู่ในคลื่นที่มาจากวัตถุดังกล่าว เราจึงเริ่มมองเห็นวัตถุแม้ระยะทางห่างนับไมล์ก็ตาม เช่นเดียวกับกรณีผู้ที่มีปัญหาสายตาสั้น ทำให้มองเห็นวัตถุไม่ชัดเจน ในระยะปกติ แต่เมื่อใช้แว่นสายตาทำให้มองเห็นวัตถุที่อยู่ห่างออกไปตามปกติ สิ่งนี้พิสูจน์อย่างชัดเจนว่า เลนส์มีคุณสมบัติในการขยาย ซึ่งสามารถใช้มองวัตถุที่อยู่ไกลออกไป การศึกษาคณะสมบัติ

ดั่งกล่าวของเลนส์อย่างละเอียดเปิดเผยถึงสิ่งที่น่าสนใจว่า การขยายของเลนส์เป็นเพียงการใช้ประโยชน์จากความโค้งของกระจกอย่างเหมาะสม ถ้าการใช้ความโค้งของกระจกอย่างเหมาะสมทำให้มองเห็นได้ไกลออกไปนับไมล์แล้ว ทำไมมนุษย์จะไม่สามารถเห็นโลกที่มองไม่เห็นได้ ด้วยการใช้ประสบการณ์การเห็นพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง และบรรดเทวทูตมาเป็นเกียรติภูมิของตน ความจริงเป็นเพียงประเด็นการแสวงหาสายตาดั่งกล่าวที่เคยมองดูเทวทูต และได้รับเกียรติในการเห็นพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ซึ่งอยู่ในตัวของเราเอง

เราต้องกลับคืนไปสู่สภาพเดิมที่พระเจ้าทรงสนทนากับมนุษย์ (อาดัม) เพื่อให้ได้รับสายตาดั่งกล่าว กฎที่ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแผ่นดินที่ได้รับการพิทักษ์ (ลูษมะฮ์ฟูซ) นับว่ามีค่ายิ่งเกี่ยวกับประเด็นนี้ ที่ว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้น อาดัมได้รับความสามารถมากมาย แต่ลูกหลานของเขากลับถูกกีดกันออกไป ในความเป็นจริงแล้ว มนุษย์ทุกปัจเจกคือภาพจำลองของอาดัม อาดัมคือต้นแบบของมนุษย์ และปัจเจกทั้งหมดของมนุษย์คือภาพสำเนาของต้นฉบับดั่งกล่าว มนุษย์ทุกคนมีความสามารถแต่กำเนิด ที่จะเรียนศาสตร์ของพระเจ้าเกี่ยวกับนามชื่อต่างๆ ที่พระองค์ทรงสอนให้แก่อาดัมผู้นี้ ด้วยคุณสมบัติความเหมือนและความคล้ายคลึงกับอาดัม ทรายเท่าที่ผลประโยชน์ของมนุษย์ยังคงเกี่ยวกับกับเรือนร่างทางกายภาพนี้ สักยภาพของจิตวิญญาณก็จะยังคงสงบนิ่งอยู่ในตัวเขา แต่เมื่อมนุษย์เรียนรู้ว่า ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา และกระดูก เป็นเพียงม่านที่ปิดบังเขาไว้ เพราะความฝ่าฝืน จิตใจมนุษย์ก็เริ่มแสวงหาความจริงและไล่ติดตามความจริงนี้ ในที่สุดก็ทำให้มนุษย์มีความคุ้นเคยกับศักยภาพเหล่านั้น เนื่องจากบุตรหลานของอาดัมสามารถเดินผ่านโลกที่มองไม่เห็นได้

คำว่า “โลกที่มองไม่เห็น” บ่งชี้ถึงอาณาบริเวณที่ซ่อนเร้นจากประสาทสัมผัสทางวัตถุของเรา นั่นคือความรู้สึกที่เรามีประสบการณ์ในโลกวัตถุ และอยู่ในความเข้าใจอย่างลึกซึ้งต่อโลกที่ปรากฏอยู่นี้เท่านั้น สิ่งนี้จะต้องได้รับความเข้าใจอย่างชัดเจนและจดจำอย่างระมัดระวังว่า

ความรู้สึกทั้งระบบที่ถูกกำหนดให้เป็นพยานต่อโลกที่มองไม่เห็น มีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากที่เราใช้เพื่อทำความเข้าใจโลกวัตถุที่อยู่รอบๆ ตัวเรา

มรดกของอาดัม

ตามการตัดสินใจของพระเจ้า สถานที่แรกซึ่งอนุมัติให้อาศัยก็คือ สวน (สวรรค์) หลังจากเรียนรู้เกี่ยวกับความรู้ของพระเจ้า นั่นคือบรรดาคุณลักษณะของพระองค์ สวนสวรรค์คือสิ่งแรกที่มนุษย์ได้รับความโปรดปราน ในความเป็นจริง คุณลักษณะของพระเจ้าคือคุณสมบัติอันเป็นตัวแทนของความเชี่ยวชาญ และพลังสร้างสรรค์ของพระเจ้า คุณลักษณะของผู้ทรงรังสรรค์คือการสร้างสรรค์ โดยที่พระเจ้าคือพระผู้อภิบาลแห่งการสร้างสรรค์ เพราะฉะนั้นทุกคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพระองค์คือศักยภาพของพลังสร้างสรรค์ ในการรังสรรค์ และสลักเสลาทุกสิ่งตามเจตนารมณ์ของพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่

พระเจ้าทรงแนะนำการสร้างสวรรค์ ของพระองค์ ด้วยการสอนความรู้ของพระเจ้าเกี่ยวกับนามชื่อของพระองค์ให้ออาดัม ในลักษณะที่ทำให้อาดัมสูงส่งกว่าเผ่าพันธุ์อื่นทั้งหมดในจักรวาลนี้ เมื่อความสูงส่งและตำแหน่งสำคัญของมนุษย์ได้รับการรับรองแล้ว เขาจะได้รับรางวัลด้วยสวนสวรรค์ที่ใช้เป็นสถานที่พำนัก พิจารณาตามสติปัญญาก็คือ เมื่อความรู้แห่งนามของพระเจ้าได้รับการกระตุ้นในตัวเขา มนุษย์ก็พบว่าตัวเองอยู่สวนสวรรค์ สถานที่ซึ่งอิสระในการแสดงเจตจำนงของตนเองได้ตามที่และเมื่อปรารถนา สถานที่ซึ่งความรู้สึกทำหน้าที่โดยปราศจากความแปดเปื้อน และมีความบริสุทธิ์ที่สุด ที่นี่ไม่มีปัญหาและความกังวล มโนภาพของความจำกัดและการควบคุมไม่ดำรงอยู่ ไม่ต้องวิตกเกี่ยวกับการหาเลี้ยงชีพ ไม่มี ความหวาดกลัวจากการเตือนสำทับให้ทำหรือห้ามกระทำการสิ่งใด ไม่มี ความเสียใจต่อความสูญเสีย สวนสวรรค์มีบรรยากาศความสงบร่มเย็น ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของความสุขสบายและความเปลิดเปลิบในทุกเรื่อง

การบรรยายเป็นเบื้องต้นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า ก้าวแรกของความเป็น
ตัวแทนและผู้ช่วยของพระเจ้า คือได้รับการปลดปล่อยจากความรู้สึกทรมาน ความกังวล
ความเศร้าโศก ความเจ็บปวดครวคร่าทางอารมณ์ ความไม่ปลอดภัย ความไม่มั่นคง ความคับข้อง
ใจ ความหวาดกลัวและความหวาดวิตก ช่วงชีวิตดังกล่าวเท่านั้น ที่มนุษย์ได้รับความพึงพอใจจาก
ความสันติ ความสะดวกสบาย ความเพลิดเพลินและความมีอำนาจ โดยที่ตัวของพระผู้อภิบาล ผู้
ทรงรังสรรค์นั้นทรงปราศจากความปรารถนาทั้งปวง ทรงสูงส่งและไร้ความกังวล ดังนั้น เมื่อ
คุณลักษณะนี้ของพระเจ้าได้รับการกระตุ้นในมนุษย์ เขาก็จะมีความรู้จากประสบการณ์สภาพ
เดียวกัน ซึ่งจะเป็นผลที่ตามมาของการกระตุ้นคุณลักษณะที่ไร้ความกังวลของพระเจ้านี้

อาดัม เข้าพักอาศัยในสวนสวรรค์ หลังจากพระเจ้าประทานของขวัญให้แล้ว และพระองค์
ตรัสกับอาดัมว่า

“โอ้ อาดัม เจ้าและคู่ครองของเจ้าจงพำนักอยู่ในสวนสวรรค์นั้นเถิด และเจ้าทั้งสองจง
บริโภคน้ำจากสวนนั้นอย่างกว้างขวาง ณ ที่ที่เจ้าทั้งสองปรารถนา และอย่าเข้าใกล้ต้นไม้ต้นนี้ มี
เช่นนั้นแล้ว เจ้าทั้งสองจะกลายเป็นผู้ธรรมดาแก่ตัวเอง”

อาดัมบิดาของเราไม่สามารถหักห้ามใจตนเอง จากการเข้าใกล้ต้นไม้ต้องห้ามได้ และ
กระทำการฝ่าฝืน ทันทีที่กระการฝ่าฝืน ความไว้วางใจที่อาดัมได้รับก็ถูกปิดบัง และการปิดบังนี้
คือรูปแบบใหม่ในชีวิต ซึ่งเราพบตัวเองอยู่ในขณะนี้ ชีวิตใหม่ที่ไม่จริงและเป็นชีวิตที่คับสูญ
ตรงกันข้ามกับชีวิตที่ได้รับความไว้วางใจ ซึ่งเป็นชีวิตที่สงบเยือกเย็นและสะดวกสบาย เมื่ออาดัม
ทำลายความสัมพันธ์ของตนกับชีวิตในสวนสวรรค์ ความสันติ และความสงบเยือกเย็นก็อันตรธาน
ไป ความมิดมน อันตรธานเข้ามาแทนความสว่างไสว ความวิตกกังวลเข้าแทนที่ความสุขใจ
เสรีภาพและอิสรภาพถูกแทนที่โดยการถูกกักกันและถูกคุมขัง อาดัมถูกบังคับให้ออกจากสวน
สวรรค์ในสภาพที่ตกตะลึงและโทมนัส นอกจากการไม่เคารพเชื่อฟังและการฝ่าฝืนของอาดัมต่อ
ความเมตตาต่างๆ แล้วพระเจ้าผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่ง มิได้กำจัดสิ่งมีค่าแห่งความไว้วางใจที่พระองค์ทรง

มอบให้ไปจากเขา ซึ่งอาดัมได้ใช้กลยุทธ์ และอำนาจของตนปกคลุมด้วยม่านนั้นเสีย กล่าวได้ว่า อาดัมปิดตาของตนหลังจากใส่ขุมทรัพย์ความรู้เกี่ยวกับการพิชิตจักรวาลเข้าไปในสิ่งปกคลุม อย่างไรก็ตาม ภาวะที่ได้รับการกดขี่และไม่เชื่อฟังอย่างรุนแรงนั้น พระเจ้าบอกอาดัมด้วยความเมตตาอย่างที่สุดว่า “สวนสวรรค์” ที่พนักงานแท้จริงของเจ้ายังคงถูกเตรียมไว้ให้ ถ้าเจ้าสามารถจัดม่านแห่งการไม่เชื่อฟังออกไปได้ ทันทีที่เจ้าฉีกม่านนี้ทิ้ง เจ้าจะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่สวนสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าวิญญูณของเจ้า ซึ่งเป็นจิตไร้สำนึกและตัวแทนของการไม่เชื่อฟังและจิตสำนึกของเจ้าซึ่งถูกขับไล่ออกจากสวนสวรรค์ ทั้งคู่ต่างมีความรู้ที่ติดมาแต่กำเนิดว่า สถานที่พำนักที่แท้จริงคือสวนสวรรค์ และที่นั่นชีวิตมีแต่ความสงบเยือกเย็น ความสันติและอิสรภาพ เราจะยังคงส่งศาสนทูตของเรา ซึ่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า เพื่อตักเตือนถึงความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่พวกเจ้าครอบครองและตัดสิทธิตัวเองออกไป

เมื่อเจ้าจะหลงทางออกไป ลืมและเริ่มไม่สนใจว่า เจ้าครอบครองขุมทรัพย์ที่มีค่า เราจะส่งบรรดาบุคคลผู้ตักเตือนเจ้า ถึงการครอบครองขุมทรัพย์ ความรู้อันมีค่าและจะบอกเจ้าไม่ให้ยังคงเขลาต่อขุมทรัพย์ของเจ้าเอง มนุษย์ผู้สูงส่งเหล่านี้จะสร้างกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อให้เจ้าสามารถจัดม่านดังกล่าวที่บดบังชีวิตอิสรภาพแห่งสวนสวรรค์ ออกจากเจ้าอย่างง่ายดาย เพื่อว่าเจ้าจะได้กลับสู่ที่พำนักอันนิรันดร์ได้

จงจำไว้ว่า เมื่อเปรียบเทียบชีวิตที่เจ้าอาศัยอยู่ในโลกที่ปรากฏอยู่นี้กับชีวิตในสวนสวรรค์ มันมิใช่สิ่งใดเลยนอกจากชีวิตในสถานที่คุมขัง ชีวิตนี้เป็นชีวิตแสนสั้นอยู่บนมายาคติ ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่อย่างไรหรือทำอะไร สุดท้ายโลกนี้ก็พิสูจน์ว่า เป็นสิ่งชั่วคราว และเจ้าจะต้องจากโลกที่ปรากฏอยู่นี้ไป ถ้าเจ้าล้มเหลวที่จะจัดม่านซึ่งขวางกั้นระหว่างตัวเจ้ากับสวนสวรรค์ในโลกนี้แล้ว สวนสวรรค์ถูกปฏิเสธจากตัวเจ้าตลอดไป ตราบเท่าที่เจ้ามีชีวิตอยู่ในชีวิตแห่งการคุมขังบนโลก โดยจิตใจที่ไม่เชื่อฟังยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ ซึ่งเป็นจิตใจเคยไม่เชื่อฟังมาแล้วในสวนสวรรค์ และเนื่องจากการไม่เชื่อฟังดังกล่าว เจ้าจึงถูกลงโทษให้ออกจากที่นั่น

ธรรมชาติได้รับกษัตริย์ โดยส่งศาสดาลงมาถึง 124,000 คน เพื่อชี้นำมนุษย์ผู้ถูกกดขี่ ผู้
ก่อกบฏและผู้ไม่เชื่อฟัง แต่อนิจจา มนุษย์กลับกลายเป็นคนหูหนวกต่อบรรดาศาสดาเหล่านี้ และ
ยังคงดำเนินตามมารที่สารเลว ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบต่อการที่มนุษย์ถูกขับไล่ออกจากสวนสวรรค์

ทุกคนที่มีสามัญสำนึก สามารถสังเกตเห็นปรากฏการณ์นี้ได้ตลอดเวลาว่า ทุกชั่วขณะของ
ชีวิตคือการสูญสลาย เมื่อชั่วขณะหนึ่งสูญสลายไปอีกชั่วขณะหนึ่งจะเข้ามาแทนที่ การสูญไปของ
กลางวันคือการถือกำเนิดของกลางคืน และการถือกำเนิดของกลางวันก็คือการสูญไปของกลางคืน
เมื่อวันทาร์กผ่านไปวัยเด็กก็เกิดขึ้น เมื่อวัยเด็กถูกบดขยี้วัยฉกรรจ์ก็ถือกำเนิด เมื่อวัยหนุ่มผ่านไปวัย
ชราก็เกิดขึ้น เมื่อความแก่เผ่ามลายสูญ มนุษย์ก็อันตรธานไปจากทัศนียภาพ ในลักษณะที่ร่างกาย
ของเขาถูกกลืนกินจากพื้นดิน อวัยวะที่สวยงามทุกส่วน กลายเป็นอนุภาคของฝุ่นละออง โครง
กระดูกซึ่งเป็นพื้นฐาน โครงสร้างมนุษย์กลายเป็นขี้เถ้า สมอซึ่งเป็นธาตุที่อาศัยแห่ง
ความยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ซึ่งเขาภาคภูมิใจยิ่งนัก และสมอนี้เองซึ่งกดขี่สิ่งอื่นอย่างโหดร้ายทารุณ
และเริ่มถือว่าตนเองคือพระเจ้า ก็ถูกกลืนกินสิ้นจากพื้นดิน และมนุษย์คนอื่นๆ ที่เหมือนตัวเขา
ต่างเหยียบย่ำไปบนอนุภาคเหล่านี้ แต่ตรงข้ามกับสถานการณ์ดังกล่าว ถ้าบางคนดำรงชีวิตที่มี
สภาพเสื่อมลงเช่นนี้ โดยให้ตัวเองมีความคุ้นเคยจิตใจซึ่งทำให้เขาจะต้องกราบกรานเขาแล้ว
เขาจะกลายเป็นอมตะและสวนสวรรค์ ซึ่งเป็นมรดกตกทอดของอาดัมที่สูญสลายไป จะถูกค้นพบ
อีกครั้งหนึ่ง

คนตาบอด

ในความเป็นจริง เมื่อบุคคลหนึ่งเสียชีวิตเขาได้เข้าไปสู่อีกโลกหนึ่ง ที่ข้อจำกัดของที่ว่างและ
เวลาไม่มีอยู่อีกต่อไป การไม่มีข้อจำกัดอยู่คือ สิ่งหนึ่งและการไม่มีกาลเทศะอยู่ คืออีกสิ่งหนึ่งที่
ต่างกันโดยสิ้นเชิง หลังการสูญสลายไปแล้ว ผู้ที่สูญสลายไปจะได้รับการเคลื่อนย้ายไปสู่โลก แห่ง

การชำระ (อะฮ์รอฟ) ประสบการณ์กาลเทศะยังคงอยู่ในจิตใจของเขา เหมือนกับที่ผู้หนึ่งถูกจำกัดให้อาศัยอยู่ใต้หลังคาบ้านและจำเป็นต้องบริโภคอาหารในชีวิตโลกนี้ ในอะฮ์รอฟ ก็จำเป็นที่บุคคลผู้หนึ่งจะต้องมีบ้าน การจัดส่งอาหารและมีคนที่จะพูดคุยสนทนาด้วย ชีวิตหลังความตายมิได้แตกต่างนักกับชีวิตที่นี้ มนุษย์ได้รับประสบการณ์ของอารมณ์ความรู้สึก เหมือนที่มีประสบการณ์ในโลกนี้

ความแตกต่างประการเดียวก็คือ ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาและกระดูกได้ผสมปนเปไปกับพื้นดินจนกลายเป็นฝุ่นธุลี หลังละจากร่างกายที่เป็นวัตถุธาตุ แล้ววิญญาณได้สร้างร่างใหม่ของตนเองขึ้นในอะฮ์รอฟ ร่างกายดังกล่าวยังคงมีความสัมพันธ์กับความต้องการและความปรารถนาต่างๆ มากมายเหมือนชีวิตในโลกนี้ ในวิถีทางเดียวกัน แม้ในชีวิตหลังความตาย ก็มีความรู้สึกและการบรรลุความต้องการและความปรารถนา มนุษย์มีความรู้สึกหิวกระหาย และเพื่อจัดความหิวกระหายดังกล่าว เขาก็กินอาหารและดื่มน้ำ มนุษย์ยังมีชีวิตผ่านความเศร้าโศกและความพึงพอใจในความเพลิดเพลินของช่วงเวลาแห่งความสุขในครั้งแรกดูเหมือนว่า ยังไม่เห็นความแตกต่างระหว่างชีวิตในโลกนี้กับชีวิตหลังความตาย ในความเป็นจริงความแตกต่างก็คือความเร็วของจิตสำนึก ในชีวิตหลังความตาย การทำงานของจิตสำนึกมีความรวดเร็วจนกระทั่งงานปกติในโลกนี้ ที่ต้องใช้เวลานับเดือนเพื่อให้เสร็จ สามารถทำสำเร็จได้ในเวลาไม่กี่ชั่วโมงในโลกนี้จะต้องใช้เครื่องบิน ขณะที่ในโลกหลังความตาย แม้การเดินทางนานเป็นปี ก็ไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องบิน ความเร็วของจิตใจทำงานเหมือนเครื่องบิน ทั้งหมดนี้เกี่ยวกับอาณาบริเวณที่ ไม่ว่ามีความตั้งใจที่จะไปหรือไม่เราก็ต้องไป ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับผู้ใดทั้งสิ้น ผู้ที่เคยเกิดในโลกแห่งปรากฏการณ์ (วัตถุ) นี้ ต้องไปยังอาณาบริเวณดังกล่าว ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม

เรามีความคุ้นเคย กับปรากฏการณ์แห่งความฝัน ในโลกแห่งการชำระ (อะฮ์รอฟ) สถานการณ์เช่นเดียวกันนั้น โดยสรุปแล้วเกิดขึ้นจริง สิ่งนี้สามารถกล่าวได้ว่า ความฝันของโลกแห่งปรากฏการณ์นี้ กลายเป็นชีวิตที่ตื่นตัวของในอะฮ์รอฟ ม่านกั้นระหว่างสิ่งที่มองไม่เห็นกับสิ่งที่

ปรากฏอยู่ถูกเลิกออกหลังความตาย แต่ม่านกั้นระหว่างจิตใจที่ไม่เชื่อฟังซึ่งก็คือจิตสำนึกกับสวนสวรรค์ ยังคงอยู่ไม่ถูกขจัดออกไป นอกจากจะถูกเลิกออกไปในโลกนี้ ถ้าบุคคลหนึ่งไม่ได้รับการปลดปล่อยจากจิตที่ไม่เชื่อฟังในโลกแห่งปรากฏการณ์นี้แล้ว สิ่งเดียวกันนี้จะยังคงมีอำนาจเหนือเขาอยู่ แม้หลังจากตายไปแล้ว ลักษณะสำคัญที่สุดของชีวิตที่หัวใจดังกล่าวควบคุมอยู่คือความทุกข์ กระทบ ความเจ็บปวดทรมาน ความยากลำบาก ความตึงเครียด ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับอนาคต ความขัดแย้ง ความหวาดกลัวและความหวาดระแวงไม่ว่าชีวิตในโลกนี้หรือโลกหน้า ถ้าในโลกนี้บางคนมีความกังวลใจ ภายใต้อิทธิพลของจิตใจประเภทนี้ ดังนั้นเขาจะยังคงมีความกังวลใจอยู่ แม้เมื่อตายไปแล้ว

ตามกฎที่กำหนดโดยพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง เกี่ยวกับการเลิกม่านที่ปิดบังระหว่างจิตใจที่เชื่อฟังกับจิตใจที่ไม่เชื่อฟัง นั่นคือจิตสำนึกและจิตไร้สำนึก มีความจำเป็นที่ว่า สวรรค์ ซึ่งเป็นสถานพำนักที่แท้จริงของมนุษย์ จะต้องได้รับการพิสูจน์ในโลกนี้ ถ้าตัวมนุษย์ไม่อาจค้นเคยชีวิตแห่งสวนสวรรค์ในโลกนี้ได้แล้วเขาจะไม่มีโอกาสเข้าสู่ประตูสวรรค์ในชีวิตหลังความตาย คัมภีร์ อัล กุรอาน อธิบายสิ่งนี้อย่างชัดเจน ด้วยการบอกเราเกี่ยวกับผู้คน 2 ระดับชั้น ซึ่งอาศัยอยู่ใน 2 อาณาบริเวณ ที่เรียกว่า ซิจญิน และอิลลิจญิน

“และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่า อิลลิจญิน คืออะไร และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่าซิจญิน คืออะไร คือบันทึกลงที่ถูกริกไว้ บันทึกลงซึ่งในนั้นทุกการกระทำ ทุกการเคลื่อนไหวทุกกิริยาท่าทาง และทุกลมหายใจของชีวิตได้รับการบันทึกลง”

นั่นคือ บันทึกลงซึ่งทุกความเคลื่อนไหวและทุกลักษณะของชีวิตมนุษย์ได้รับการบันทึกลงไว้เหมือนฟิล์มภาพยนตร์

ทุกการกระทำที่ปฏิบัติในชีวิตแห่งโลกนี้คือภาพที่ถูกบันทึกลงไว้ ถ้ามนุษย์มุ่งหน้าไปสู่สวนสวรรค์แล้ว การเดินทางทั้งหมดจะได้รับการบันทึกลงว่า เป็นการเดินทางบนหนทางที่เที่ยงตรง แต่

ถ้าบางคนหลงทางไป ดังนั้นทุกอย่างก็อาจจะมุ่งไปสู่สวรรค์ หรือกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ของบุคคลผู้นั้นจบลงในวัน

เมื่อบุคคลผู้นั้นเสียชีวิต ณ เวลาที่การทำหน้าที่ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ปฏิบัติในโลกนี้ อย่างสมบูรณ์แล้ว ตามเจตนารมณ์และแผนการของเขา ในชีวิตหลังความตาย เขาจะดูฟิล์ม ภาพยนตร์ที่สร้างเกี่ยวกับชีวิตของเขาในโลกนี้ ถ้าชีวิตในโลกนี้ใช้ไปในการเดินทางบนเส้นทาง ซึ่งนำเขาออกจากสวนสวรรค์ไปสู่ขุมมรกต ดังนั้น ภาพยนตร์ที่เขาได้ดู ณ สถานที่ดังกล่าว จะยังคงเตือนว่า เขาได้มุ่งหน้าไปสู่สวรรค์ และถ้าเขาอาศัยอยู่ในโลกนี้ตามกฎหมายของ พระเจ้าโดยเห็นแก่พระองค์เท่านั้นแล้ว ภาพยนตร์ที่ดูจากที่นั่นก็จะแสดงว่าเขาได้มุ่งหน้าไปสู่สวนสวรรค์ และควรได้รับความโปรดปรานของสวนสวรรค์

กฎ ถ้าบุคคลหนึ่งไม่เห็นสวนสวรรค์ในโลกนี้ ดังนั้น ชีวิตแห่งสวนสวรรค์ก็จะไม่ได้รับการบันทึกในสวนสวรรค์แห่งชีวิตของเขา สิ่งนี้ท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแก่ท่านและลูกหลาน) กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

“จงมองดูความตายก่อนตายจริง”

การมองดูความตายก่อนที่คนหนึ่งจะตายจริงๆ มิได้หมายความว่า จะต้องหยุดการกินอาหารเพื่อฆ่าตัวตาย ละทิ้งบ้านเมืองไปใช้ชีวิตในป่า เลิกสวมใส่เสื้อผ้า ตัดขาดจากลูกๆ และพ่อแม่ การมองเห็นความตายก่อนที่คนหนึ่งจะตายจริงๆ หมายความว่า บุคคลผู้นั้นควรจะมี ความคุ้นเคยกับชีวิตหลังความตาย เมื่อคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกของวัตถุ ได้สร้างความคุ้นเคยกับชีวิตหลังความตาย เขาจะสังเกตเห็นว่า อิทธิพลคือชนชั้นอภิสิทธิ์ ซึ่งความกรุณาของพระเจ้าผู้อภิบาลถูก ประทานแก่พวกเขา และพวกเขาคือผู้ที่ได้รับความโปรดปรานด้วยความปลื้มปิติ และซิยีนคือ กลุ่มชนที่ถูกตัดสิทธิ์ มีความเศร้าโศกและถูกตัดสินว่า กระทำความผิด เนื่องจากกรกระที่ผิดพลาด

เป็นคำตัดสินของคัมภีร์ กุรอานว่า ถ้าบุคคลหนึ่งตาบอดในชีวิตนี้ และไม่สามารถมองเห็น ก็เพราะความตาบอด ดังนั้น เขาจะยังคงตาบอดและไม่สามารถมองเห็นได้ในโลกหน้า และถ้า บุคคลหนึ่งสามารถทำให้ตัวเองมองเห็นได้ในโลกนี้ ซึ่งเขาสามารถเห็นรัศมีที่เป็นเครื่องหมายของ พระเจ้า ดังนั้น เขาจะมองเห็น (รัศมี) ของพระเจ้าในชีวิตหลังความตาย

ท่านศาสดา (ขอความสันติจงมีแก่ท่านและลูกหลาน) กล่าวไว้ว่า

“จงระวังความฉลาดหลักแหลมของผู้ศรัทธา เพราะเขามองเห็นผ่านทางรัศมีของพระเจ้า”

คำกล่าวของท่านศาสดา (ขอความสันติจงมีแก่ท่านและลูกหลาน) มิใช่สิ่งเปรียบเทียบการ มองเห็นผ่านรัศมีมิใช่การอุปมาอุปมัย สิ่งที่ท่านศาสดากล่าวทั้งหมดล้วนเป็นความจริง ความจริงที่ ไม่อาจมีความเปลี่ยนแปลงใดๆ บุคคลหนึ่งพร้อมด้วยความสามารถที่จะมองเห็นรัศมี ไม่ได้มีผลใน โลกนี้ก่อนการตาย ดังนั้น เขาก็จะยังคงตาบอดในชีวิตหลังความตาย

ถ้าหรือ

โลกแห่งวัตถุธาตุคือ สถานที่ซึ่งมนุษย์จะเพาะปลูกดอกไม้หรือพืชหนามสำหรับชีวิตหลัง ความตาย ถ้าบางคนอยู่ภายใต้อิทธิพลของความเข้าใจที่ชั่วร้าย ซึ่งหว่านเมล็ดพืชหนามลงในแผ่นดิน แห่งนี้ จากนั้นการให้ผลผลิต การเก็บเกี่ยวและการบริโภคพืชหนามนั้น ได้ชี้ชะตากรรมให้แก่เขา และถ้าบางคนได้เพาะปลูกลักษณะดังกล่าวในรัศมีแห่งคำสอนของท่านศาสดา และแบบฉบับการ ใช้ชีวิตของบรรดานักบุญและผู้เคร่งครัด ซึ่งให้ผลลัพธ์เป็นสวนไร้ผลไม้อื่นๆ จากนั้น หลังจากความ ตายแล้ว เขาจะได้รับความเพลิดเพลินจากทรัพย์สินที่น่าทึ่งนี้ พุคตรงๆ ก็คือ ไม่ว่าสิ่งไหนที่ควรค่าแก่ การได้รับรางวัลตอบแทนของชีวิต หรือเราจะดำรงชีวิตอย่างเร่ร่อนใน ชีวิตหลังความตาย ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่กระทำในชีวิตนี้ที่นี้ คำกล่าวของท่านศาสดา ที่ว่า “จงมองดูความตายก่อน

ตายจริง” คือ การอธิบายประเด็นนี้ ที่ควรจะเรียนรู้และเข้าใจในชีวิตแห่งความรู้สึทางด้านวัตถุว่า ชีวิตหลังความตายขึ้นอยู่กับกระทำที่เราเองปฏิบัติโดยการเลือกและเจตนาธรรมะเสรีของเราเอง มีการกล่าวซ้ำไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานว่า เราถูกกำหนดให้ครุ่นคิด พินิจพิเคราะห์ และไตร่ตรองอย่างมีเหตุผลเพื่อสำรวจสัญลักษณ์ของพระเจ้าที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วโลก ขอให้้นำการสร้างสรรค์ตัวเราเองมาพิจารณา เรามาสู่การดำรงอยู่ได้อย่างไร ได้รับการเลี้ยงดูอย่างระมัดระวังจากพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งอย่างไร ในความเจริญเติบโตของวัยหนุ่ม พระเจ้าทรงมอบความแข็งแกร่งให้ท่าน เพื่อสามารถเคลื่อนที่ไปรอบๆ โลกโดยใช้เจตนาธรรมะและการเลือกของท่าน และโดยการใช้เจตนาธรรมะเสรีและพลังเดียวกันนี้ ท่านสามารถแสวงหาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ ได้มากจนกระทั่งสามารถเดินเรือล่องไปตามแม่น้ำ มนุษย์ยังคงร้องขอพลังมากขึ้น และพระเจ้ายิ่งทรงมอบให้ เพื่อว่ามนุษย์จะสามารถควบคุมพลังอำนาจทางธรรมชาติ ให้เป็นไปตามเจตนาธรรมะของเขาได้ แหล่งทรัพยากรธรรมชาติทั้งหมดที่กระจัดกระจายอยู่บนโลก บัดนี้อยู่ในเอื้อมมือของเขาแล้ว มนุษย์ที่ไร้พลัง ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้หลังการถือกำเนิด ไม่สามารถแม้แต่จะนั่งเมื่อต้องการ ได้รับความสามารถมาก จนกระทั่งใช้ศักยภาพประดิษฐ์คิดและค้นพบสิ่งต่างๆ มากมายที่อำนวยความสะดวกสบาย และสร้างความเพลิดเพลินให้

เมื่อมนุษย์ค้นพบปรากฏการณ์ของกระแสไฟฟ้า การแสวงหาทำให้มนุษย์สามารถสำรวจวิธีการต่างๆ ในการควบคุมพลังที่ทรงอำนาจนี้ และนำมาใช้เพื่อตัวเอง กระแสไฟฟ้าคือหนึ่งในสิ่งที่พระผู้อภิบาลทรงสร้างสรรค์ ซึ่งมนุษย์ได้ใช้การสร้างสรรค์นี้ผลิตสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีการหลากหลายนับไม่ถ้วน พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งกล่าวไว้ว่า พระองค์คือผู้เลิศที่สุดในบรรดาผู้สร้างสรรค์ทั้งหมด นั่นคือพระองค์ทรงดีที่สุดจากผู้ที่สามารถสร้างสรรค์ การประดิษฐ์คิดค้นทั้งหมดที่ต้องการพลังงานไฟฟ้าในการทำแล่น ล้วนสร้างสรรค์โดยมนุษย์ กระแสไฟฟ้าสามารถใช้ในหลากหลายวิถีทางและหลากหลายรูปแบบ และทั้งหมดนี้ก็จะยังคงคลุมเครืออยู่ ถ้ามนุษย์ไม่ได้ใช้ความสามารถทางการสร้างสรรค์ของตน เป็นเพราะการแสวงหาในตัวมนุษย์ที่ทำให้เขาให้ความ

สนใจต่อกระแสไฟฟ้า และการติดตามของมนุษย์ทำให้เขาสามารถสำรวจความเป็นไปได้เกือบทั้งหมดในการใช้กระแสไฟฟ้า เป็นผลให้เกิดการสร้างสรรคประดิษฐ์กรรมต่างๆ โดยมนุษย์ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้สร้างสรรค์

เมื่อมนุษย์ใช้ความคิดอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับวัตถุ จึงค้นพบวิธีการต่างๆ ที่จะใช้ประโยชน์จากพลังงานที่ซ่อนอยู่ในวัตถุของมนุษย์ มีพลังงานที่ซ่อนอยู่พลังหนึ่งที่อยู่จกกันในาม “วิญญาณ” ทำงานอยู่ ในความเป็นจริงการสำรวจพลังงานที่วัตถุมีอยู่ เป็นเพียงการสะท้อนความสามารถที่เคลือบคลุมของวิญญาณ ได้กล่าวไปก่อนหน้าแล้วว่า มนุษย์เก็บเกี่ยวสิ่งที่ตนหว่านในชีวิตนี้ ส่วนรางวัลตอบแทนเป็นไปตามการกระทำเสมอ มนุษย์ได้รับมากเท่าที่ลงทุนไป ถ้าการคิดใคร่ครวญของมนุษย์นำไปสู่การสำรวจความมหัศจรรย์ของพลังงานไฟฟ้าแล้ว ด้วยกฎของตรรกะทั้งหมด มนุษย์ก็สามารถค้นพบดวงตาพิเศษในตัวเองที่สามารถมองเห็นม่านซึ่งกั้นระหว่างมนุษย์กับอาณาบริเวณที่มองไม่เห็น หลังจากขึ้นไปเหนือขอบเขตจำกัดของที่ว่างและเวลา ดวงตาที่มองเห็นชีวิตหลังความตายอย่างไม่ยากลำบาก หลังจากทะลุผ่านจอภาพที่เป็นวัตถุที่เป็นวัตถุซึ่งดำรงอยู่ระหว่างชีวิตในโลกนี้กับชีวิตหลังความตาย ดวงตาซึ่งเป็นต้นกำเนิดของการสังเกตที่แท้จริงสำหรับผู้เคร่งครัดและสำรวจตน เมื่อดวงตานี้เริ่มทำงาน มนุษย์สามารถมองเห็นจิตวิญญาณ วิญญาณที่เสียชีวิตไปแล้วและเทวทูต มนุษย์ไม่เพียงแต่มองเห็น แต่ยังสามารถพูดคุยและติดต่อสื่อสารกับสิ่งเหล่านี้ได้ เหมือนที่กระทำในโลกที่ปรากฏอยู่

ดวงตาเดียวกันนี้สามารถทำให้มิตรของพระเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่มองเห็นอภิปีสนา (Beatific Vision ตะณูลิตี) ของพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ณ บัลลังก์ สิ่งแรกที่มาอยู่ต่อหน้าสายตานี้เมื่อเริ่มทำงานคือ อาณาบริเวณที่เรียกกันว่า โลกแห่งการชำระ (อาลัมอัลอะฮ์รอฟ) หรือชีวิตหลังความตาย อันเป็นอาณาบริเวณที่มนุษย์ไปอยู่หลัง (วิญญาณ) ละออกจากร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาและกระดูก การพิสูจน์สวนสวรรค์ การมองเห็นกิจกรรมชีวิตหลังความตาย ก่อนที่จะเข้าไปสู่ที่นั่นจริงๆ จะกลายเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับดวงตาด้านใน

ในชีวิตโลกนี้ถ้ามนุษย์ล้มเหลวในการเปิดดวงตาด้านใน เขาจะถูกถอดถอนสิทธิตลอดไป สายตาของเขาจะถูกจำกัดแม้ในโลกหน้า เสมือนผู้ที่ไม่สามารถมองข้ามกำแพง คล้ายกับผู้ที่ไม่สามารถมองผ่านระยะทางที่จำกัดได้ ที่นี้คำถามก็คือตาด้านในนี้ มีการทำงานหลังจากที่ลืมขึ้นได้อย่างไร ต่อกระจกทำให้ตาบอดและความขุ่นมัวถูกจัดการเพื่อขจัดอาการสายตาสั้นได้อย่างไร คำตอบไม่ยากจนเกินไปนักสำหรับคำถามนี้ ด้วยมรดกของท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแด่ท่านและลูกหลาน) มีบุคคลที่ได้ออกแบบบทเรียนไว้แล้ว บทเรียนเหล่านี้วางอยู่บนแบบอย่างของการเข้าญาณ ซึ่งสร้างขึ้นโดยท่านศาสดาในถ้ำหิรอ ขณะนี้รู้จักกันว่า มุรอกอบะฮ์ (อุตฺรวิสัยสมาธิ)

คอมพิวเตอร์

ความคุ้นเคยของผู้เรียนกับเรื่องเบื้องต้นของความรู้ต่างๆ คือ พื้นฐานและสิ่งสำคัญสำหรับการศึกษาหาความความรู้สาขาใดก็ตาม นักเรียนไม่อาจเรียนการอ่านเขียนภาษาใดได้ หากไม่ศึกษาพื้นฐานภาษานั้นเสียก่อน แม้ว่าจะเป็นภาษาแม่ของเขาก็ตาม การเรียนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อศึกษาพื้นฐานของภาษานั้นๆ ก่อนเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ในการเรียนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อ ได้เรียนอักษร เอ บี ซี ของภาษาอังกฤษเสียก่อน ถ้านักเรียนไม่รู้วิธีการอ่านด้วยการผสมอักษรต่างๆ ในรูปของคำแล้วก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นผู้รู้ภาษา ถึงแม้จะเป็นผู้ที่มีสติปัญญาดีเด่นเป็นพิเศษ และมีความสามารถก็ตาม

เฉกเช่นเดียวกับการศึกษาศาสตร์ทางโลก นักเรียนต้องเรียนพื้นฐานความรู้ของแต่ละสาขาวิชาเฉพาะ การศึกษาพื้นฐานของศาสตร์ทางอภิปรัชญา และความรู้ทางด้านจิตวิญญาณ ซึ่งออกแบบโดยบรรดาศาสดาของพระเจ้า และสานุศิษย์ของพวกเขา ก็ถูกกำหนดไว้เช่นกัน ในการเรียนศาสตร์ทางด้านกายภาพ ซึ่งต้องศึกษาพื้นฐานนั้น ผู้เรียนจะต้องเปลี่ยนวิธีคิดด้วย ในการสอนศาสตร์ทางจิตวิญญาณไม่มีหนังสือชั้นพื้นฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ได้รับการ

จัดพิมพ์มาก่อนในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ด้วยเหตุผลง่ายๆ ว่าความรู้ทางจิตวิญญาณไม่สามารถสอนเหมือนศาสตร์ทางกายภาพได้ แต่จะถ่ายทอดจากครูสู่ศิษย์ ตัวอย่างที่ปกติธรรมดาที่สุดของการเรียนภาษาแม่ของเด็ก ไม่มีแม่คนใดเคยสอนพื้นฐานต่างๆ ของภาษาที่นางพูดให้ลูกๆ ของนาง ภาษาที่แม่พูด ค่อยๆ ได้รับการถ่ายทอดไปสู่ลูกโดยแทบไม่รู้ตัว ไม่มีใครเคยสอนภาษาแม่ด้วยการสอนพื้นฐานให้มาก่อน

เด็กจะหล่อหลอมเข้าไปในแบบแผนความคิดดังกล่าว อย่างที่พ่อแม่ของเขามีโดยอัตโนมัติ กินหญ้าไม่เคยไปกินเนื้อ ลูกเสื่อจะไม่กินหญ้าแต่จะกินเนื้อเท่านั้น ลูกหลานนกพิราบจะไม่กินทั้งหญ้าและเนื้อ แต่จะจิกเมล็ดพืช ลูกมนุษย์กินทุกอย่างรวมทั้งเนื้อ ผัก เหง้า ถั่ว รวบรวมทั้งเกลือและแร่ธาตุ ไม่รวมทั้งออบเชยและขมิ้น ลูกมนุษย์กินสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะพ่อแม่ของเขากิน ถ้านิสัยทางโภชนาการของมนุษย์คล้ายคลึงกับลูกสิงโต ลูกมนุษย์ก็จะต้องมีสิ่งเหล่านั้น ลูกสัตว์รู้สิ่งที่มันควรจะกินหรือไม่ควรกิน วิธีการที่ควรและไม่ควรในการล่าเหยื่อโดยไม่ต้องเรียนรู้ ทั้งหมดนี้ถ่ายทอดจนพ่อแม่ไปสู่ลูกโดยปราศจากการเรียนรู้ขั้นพื้นฐาน สิ่งถูกสร้างต่างๆ ที่ดำรงอยู่ในโลกนี้ทั้งหมดล้วนรู้ภาษาแม่ของตน และถ่ายทอดความรู้สึกในการใช้ภาษาเหล่านั้นไปสู่พวกพ้อง เมื่อแม่ได้รู้ถึงอันตรายจะร้องออกมาด้วยเสียงที่เป็นสัญลักษณ์ เพื่อบอกให้ลูกเจ็บรู้ถึงอันตรายที่บินฉวัดเฉวียนอยู่ และรีบเข้าไปซุกอยู่ใต้ปีกเพื่อการปกป้องคุ้มครอง

ทุกเผ่าพันธุ์มีภาษาเฉพาะเพื่อสื่อสารระหว่างปัจเจกของตน ในสังคมมนุษย์มีภาษาและคำเนียงท้องถิ่นมากมายใช้กันอยู่ นอกจากพูดกันอย่างชัดเจน ด้วยภาษาใดภาษาหนึ่ง ยังมีแบบแผนการสื่อสารอื่นๆ อยู่ด้วย นั่นคือภาษาสัญลักษณ์และเครื่องหมาย และพวกเราทุกคนต่างคุ้นเคยกับแบบแผนการสื่อสารนี้ และใช้เมื่อมีความจำเป็นที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ทุกคนมีความคุ้นเคยกับภาษาเหล่านี้ เมื่อพ่อต้องการให้ลูกทำอะไร ก็จะมองด้วยลักษณะพิเศษ ซึ่งบอกลูกอย่างชัดเจนในสิ่งที่พ่อต้องการ ลักษณะการร้องไห้ของลูกน้อยบอกแม่ให้รู้สิ่งที่ทารกต้องการบอกไม่ว่าจะเป็นความหิว หรือความเจ็บปวด มีตัวอย่างอื่นๆ อีกเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

ท่านกำลังมีความสุขสนทนากับเพื่อนๆ และการสนทนาคำเนินไปในลักษณะที่ท่านรู้สึกว่าจะไม่เหมาะที่ลูกจะได้ยิน เมื่อลูกเข้ามาท่านมองไปยังเขา ด้วยความคิดในใจว่า ลูกไม่ควรเข้ามาที่นั่น ถึงแม้ว่าไม่มีการบอกกล่าว เด็กก็เข้าใจว่าเขาไม่ควรอยู่ที่นั่น และถอยออกไปโดยไม่กลับมาอีก

บางครั้งคนที่ท่านรักอาศัยอยู่ห่างไกลออกไป กำลังเผชิญกับความยากลำบากบางอย่าง และท่านเริ่มกังวลเกี่ยวกับความยากลำบากของเขา ภายหลังมีการพิสูจน์ให้เห็นว่า ความยากลำบากเป็นความจริง

บางครั้งท่านเกิดคิดถึงเพื่อนสนิทที่ไม่ได้เจอกันเป็นเวลานาน เมื่อออกมาจากบ้าน ก็เกิดพบเขาโดยบังเอิญ บางครั้งในทันทีทันใดท่านเกิดคิดถึงอุบัติเหตุ และผลของมันทำให้ประสาทตึงเครียด จนรู้สึกอ่อนเพลียอย่างมาก บางครั้งยังเกิดขึ้นว่า ท่านรู้สึกสดใสและมีความสุขโดยไม่มีเหตุผลชัดเจน ท่านไม่อาจชี้เหตุผลของความสุขสดชื่นออกมาได้ แต่ก็ยังคงยืนยันได้ และไม่อาจละเลยเสีย

มีคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งอยู่ภายใน ซึ่งให้คำแนะนำเราทุกคนทุกขั้นตอนของชีวิต บางครั้งการทำตามคำแนะนำดังกล่าวทำให้เรารู้สึกเศร้าหมอง และบางครั้งเรารู้สึกสุขสดชื่น โดยไม่มีเหตุผลชัดเจน บางเวลาสั่งให้เราดื่มน้ำและบางครั้งคอมพิวเตอร์จะแจ้งให้ทราบว่ กล้ามเนื้อมีความอ่อนเพลียและไม่อาจรับความตึงเครียดได้อีกแล้วจึงต้องเข้านอน เมื่อนอนมากเกินไปคอมพิวเตอร์จะแจ้งว่า หากยังนอนอยู่บนเตียงและไม่ตื่นขึ้นเต็มตาแล้ว ร่างกายจะถูกตะคริวจับ เพราะฉะนั้นจงลุกขึ้นจากเตียงแล้วเริ่มเคลื่อนไหว มนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตต่างๆ ไม่สามารถกระทำได้ ถ้าไม่มีการถ่ายทอดข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งอยู่ภายในนี้ คอมพิวเตอร์นี้ติดตั้งอยู่ในทุกสิ่งทีดำรงอยู่ในจักรวาล ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับสิ่งใด ไม่ว่า มนุษย์ สัตว์ พืช หรือ แร่ธาตุ ทั้งหมดล้วนมีสมองกลนี้เตรียมข้อมูลตามสถานการณ์และสภาพแวดล้อมไว้ให้

ในเชิงของศาสตร์ทางอภิปรัชญาเรียกคอมพิวเตอร์นี้ว่า “วิญญาณ” ทุกสิ่งทีดำรงอยู่ไม่ว่ามี
ชีวิตหรือไม่ว่ามีชีวิตหรือไร้ชีวิต ล้วนมีคอมพิวเตอร์ติดตั้งภายใน ความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับ
สิ่งถูกสร้างอื่นคือ มนุษย์มีความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ดังกล่าว แต่สิ่งถูกสร้างอื่นไม่มี มนุษย์
เท่านั้นทีได้รับความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จากพระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญู ซึ่งเป็นความรู้
เดียวกับทีกล่าวในคัมภีร์อัลกุรอาน พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งได้กล่าวกับเทวทูตว่า

“เราประสงค์จะแต่งตั้งตัวแทนของเราบนหน้าแผ่นดิน”

บรรดาเทวทูตกล่าวว่า

“พระองค์จะทรงให้มีขึ้นในพิภพซึ่งผู้ที่บ่อนทำลาย และก่อการนองเลือด ในพิภพกระนั้น
หรือ ทั้งๆ ทีพวกข้าพระองค์ให้ความบริสุทธิ์ พร้อมด้วยการสรรเสริญพระองค์ และเทิดทูนความ
บริสุทธิ์ในพระองค์”

พระเจ้าทรงกล่าวว่า

“แท้จริงข้ารู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้”

และเพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อาคัมถูกสอนด้วยความรู้ในนามชื่อของพระองค์ และบรรดาเทว
ทูตก็ถูกถามว่า

“จงบอกบรรดาชื่อของสิ่งเหล่านั้นแก่ข้า หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง”

บรรดาเทวทูตยอมรับโดยคุษณีว่า

“มหาบริสุทธิ์ พระองค์ท่านไม่มีความรู้ใดๆ แก่พวกข้าพระองค์ นอกจากสิ่งที่พระองค์ได้
ทรงสอนพวกข้าพระองค์เท่านั้น”

ในฐานะเป็นลูกหลานของอาดัม มนุษย์ทุกคนสามารถมีประสบการณ์ในการสังเกตสิ่งเดียวกับที่อาดัมบิดาของพวกเขาเคยสังเกตมาแล้ว ถ้าผู้ใดไม่สามารถสังเกตเห็นสิ่งที่อาดัมเคยกระทำ นั่นคือการสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งและบรรดาเทวดา การกราบกรานของบรรดาเทวดาที่ยอมรับความเหนือกว่าของอาดัมตามคำสั่งของพระเจ้าแล้ว ผู้นั้นก็ไม่มี ความชอบธรรมใดๆ ที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรหลานของอาดัม และได้รับสถานภาพผู้ช่วยของพระเจ้า ดังที่บิดาได้รับการแต่งตั้ง กล่าวอย่างสั้นๆ คือ ถ้ามนุษย์ไม่ตระหนักถึงความรู้ที่ได้รับความเป็นผู้ช่วยของพระเจ้าและไม่สังเกตถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันแห่งการสร้างสรรพสัตว์เขาแล้ว มนุษย์ก็ไม่สามารถได้รับการนับถือว่า เป็นลูกหลานที่แท้จริงของอาดัมได้ บนพื้นฐานของความ คล้ายคลึงทางกายภาพกับบิดาของเขานั้น มนุษย์เป็นเพียงบุตรหลานที่ไม่เชื่อฟัง ซึ่งสร้างแต่ความ เลื่อมเสียมมาให้บรรพบุรุษ

อาการของวิญญาน

เมื่อชีวิตทั้งหมดของมนุษย์ถูกนำมาพิจารณา ความเป็นจริงนี้ก็ถูกเปิดเผยว่า ความรู้สึก ความสะเทือนใจ อารมณ์และความปรารถนาทั้งหมดที่ต้องการเพื่อการดำเนินชีวิตที่ราบรื่น ชีวิต หลากสไตล์ที่ถูกอธิบายในรูปแบบต่างๆ กันคือผลที่ตามมาภายหลังของข้อมูลที่ได้รับ ความเข้าใจ บางครั้งเราได้รับแจ้งว่าอากาศเย็น บางครั้งข้อมูลมาว่าอากาศร้อน ความหิวกระหาย ความเจ็บปวด ความสดใสรัก ความเกลียดชัง ความสงสาร ความป่าเถื่อนและประสบการณ์อื่นๆ ที่ชีวิต ปรารถนาวางอยู่บนพื้นฐานของข้อมูล หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า ข้อมูลคือความเข้าใจหรือการ แสดงความคิดในรูปแบบต่างๆ ของความต้องการ อารมณ์ ความอ่อนไหว และความรู้สึก หลังจาก วางรากฐาน ณ ตำแหน่งนี้ ที่ว่า ชีวิตคือการรวมกลุ่มของข้อมูล ก็จะเกิดความจำเป็นที่ต้องหา ออกมาว่า

๑. อะไรคือแหล่งข้อมูลเหล่านี้ หรือข้อมูลเหล่านี้มาจากไหน ?
๒. สถานที่รับซึ่งเข้าใจข้อมูลนี้ตั้งอยู่ที่ไหน ?
๓. สื่อใดที่อธิบายความหมายของข้อมูลที่ได้รับ
๔. จักรกลใดที่พิมพ์ปรากฏการณ์ออกมาให้เรา หลังจากอธิบายความหมายข้อมูลแล้ว
๕. ธรรมชาติของวัตถุที่ใช้ในกระบวนการพิมพ์ และ
๖. เมื่อหลังจากข้อมูลที่ผ่านเข้าไปในขั้นตอนต่างๆ มากมาย กลายเป็นปรากฏการณ์ที่ชัดเจน ทำไมสิ่งเหล่านี้ได้อันตรธานไปราวกับไม่เคยดำรงอยู่มาก่อนและหายไปไหน

ในขั้นตอนพื้นฐานของศาสตร์ทางจิตวิญญาณมีการอธิบายว่า ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา และกระดูกไม่ใช่มนุษย์ที่แท้จริง ทว่า เรือนร่างทางกายภาพ ซึ่งประกอบด้วยกล้ามเนื้อ เนื้อเยื่อ เลือดเนื้อ และกระดูกเป็นเพียงเปลือกคลุมของตัวมนุษย์ที่แท้จริงที่อยู่ในเปลือกคลุมนี้ เช่นเดียวกับที่เปลือกคลุมซึ่งทำจากขนสัตว์ หนังสัตว์ และฝ้ายใช้เพื่อปกป้องเรือนร่างทางกายภาพ เรือนร่างทางกายภาพเป็นเสื้อผ้าของวิญญาณ ซึ่งเป็นมนุษย์แท้จริงที่พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ทรงเรียก

เมื่อผู้ที่ตั้งใจศึกษาพื้นฐานทั่วไปของศาสตร์ทางจิตวิญญาณตามกฎและระเบียบ ดังนั้นความเชื่อที่ว่า เรือนร่างทางกายภาพที่เป็นเนื้อหนังมังสา คือสิ่งสมมุติและเสกสรรปั้นแต่ง จะถูกกำหนดให้สร้างขึ้นอย่างมั่นคงในตัวมนุษย์ เมื่อความเชื่อนี้ถูกรับมาอย่างมั่นคงและหยั่งรากลึกกลงไปในจิตใจของผู้เรียนรู้ว่า เรือนร่างทางกายภาพนั้นน่าเบื่อได้ง่าย ดังนั้น มันจึงเป็นมายาคติ โดยปกติจิตใจจะเริ่มถอยห่างจากความรู้สึกสมมุติ และเมื่อการถ่าถอยของจิตใจจากชีวิตสมมุติเกิดขึ้น การเดินทางสู่ความเป็นจริงก็เริ่มต้น เพราะความเป็นจริงกับมายาคตินั้น ทั้งคู่ไม่สามารถเดินทางไปสู่จุดเดียวกันได้ ลักษณะที่สำคัญและโดดเด่นที่สุด ของความรู้สึกและสิ่งของสมมุติคือ ทั้งคู่มีความเปลี่ยนแปลงคลาดเคลื่อน เสื่อมถอยลงและถูกทำลาย ขณะที่ความเป็นจริงยังคงเที่ยงแท้ไม่เปลี่ยนแปลง คงทนและไม่น่าเบื่อ ความเป็นจริงซึ่งดำรงอยู่อย่างอิสระด้วยตนเอง ดำรงด้วย

ตนเองและไหลไปสู่ศูนย์กลางที่เราสำรวจอย่างถาวร ทำให้เกิดความพยายามของบุคคลผู้นั้น ซึ่ง คัมภีร์ อัลกุรอาน เรียกว่า วิญญาณ

แต่แล้ววิญญาณค่อยๆ มีการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เนื่องจากขาดความรู้ วิญญาณจึงได้รับการพิจารณาโดยทั่วไปว่าเป็นมนุษย์ เหมือนกับที่เราเห็นในรูปของเรื่อร่างทางกายภาพ ที่มีเนื้อ หนังมังสาและกระดูก วิญญาณคือความเป็นจริงซึ่งเป็นแก่นแท้ที่แบ่งแยกไม่ได้ ดำรงอยู่ด้วยตนเอง ลัมพันธ์และกำหนดขึ้นอย่างมั่นคงด้วยกับตัวเองเท่านั้น มีคุณสมบัติพิเศษเฉพาะในการแสดงตนเองในรูปพรรณสัณฐานหลากหลาย ที่ยังคงมีการเคลื่อนไหวและดำรงชีวิตอยู่ตลอดไป อุตลักษณ์หลักประการหนึ่งของวิญญาณนั้นคือ ไม่เคยแสดงตนเองในความรู้สึกรของเรื่องสมมติ มายาคติ แม้ว่าวิญญาณนั้นคือ ไม่เคยแสดงตนเองในความรู้สึกรของเรื่องสมมุติและมายาคติ แม้ว่า วิญญาณจะใช้สิ่งเหล่านี้เป็นสื่อคลุมก็ตาม แต่ในเมื่อการยังคงเคลื่อนไหวอยู่ตลอดไปคือหนึ่งใน บรรดาคุณลักษณะของวิญญาณ เพราะฉะนั้นวิญญาณจึงแสดงตนในสื่อฟ้าอากาศหลากหลาย บางครั้งปรากฏการณ์ของวิญญาณจะอยู่ในรูปของแพะ บางครั้งแสดงตนเองเป็นวัว บางครั้ง คือฉุน และบางโอกาสคือ เทวทูต

นักวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ระบุเผ่าพันธุ์ต่างๆ ที่ดำรงอยู่บนโลกนี้ว่า มีประมาณ 15,000 เผ่าพันธุ์ และชี้แนะว่า แต่ละเผ่าพันธุ์คือส่วนสำคัญของวิญญาณ ข้อกำหนดประการหนึ่งของวิญญาณคือ ในด้านหนึ่งวิญญาณเลือกสื่อฟ้าอากาศของเผ่าพันธุ์สำหรับการสำแดงตน และ อีกด้านหนึ่งวิญญาณออกแบบสื่อฟ้าอากาศของตนเอง ในรูปแบบของปัจเจก แห่งเผ่าพันธุ์ เพื่อ การเข้าใจการทำงานของวิญญาณ เราสามารถกล่าวได้ว่า การสำแดงตนของวิญญาณในสื่อฟ้า อากาศแห่งเผ่าพันธุ์คือ ด้านลบ และปัจเจกแห่งเผ่าพันธุ์ดังกล่าวคือ ด้านบวกของด้านลบนั้น มัน คือระบบอันมหัศจรรย์ที่น่าประหลาดใจ ซึ่งภายใต้ระบบดังกล่าว วิญญาณยังคงตัดเย็บสื่อฟ้า อากาศแห่งเผ่าพันธุ์และของปัจเจกแห่งเผ่าพันธุ์ของตน และสื่อฟ้าอากาศเหล่านี้ยังได้รับการ สวมใส่เหมือนกับการสวมใส่ชุดขนสัตว์และผ้าฝ้ายตามปกติ

ไม่เป็นการยากนักที่จะทำความเข้าใจสิ่งนี้ เมื่อมนุษย์หรือบุคคลที่แท้จริงนั้นคือ วิญญาณ เริ่มการสวมใส่เสื้อผ้า เสื้อผ้าที่ปรากฏในรูปทรงของทารกที่สวยงามน่ารัก นุ่มนวล มีเสน่ห์ และจากนั้นเสื้อผ้าอาภรณ์นี้ยังคงถูกเปลี่ยนด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ใหม่ในทุกวินาที ทุกวินาทีเสื้อผ้าอาภรณ์ชุดหนึ่งจะถูกถอดออก และอีกชุดหนึ่งจะถูกสวมแทน ในการเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์แต่ละครั้ง มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเกิดขึ้น บางโอกาส หมึกพิมพ์มีมาก บางโอกาสหมึกพิมพ์มีน้อย เช่นเดียวกันภาพที่พิมพ์บนเครื่องพิมพ์เครื่องเดียวกัน ใช้วัสดุชนิดเดียวกัน แต่การกดลงของการพิมพ์แต่ละครั้งต่างกัน การเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์แต่ละตัว ในที่สุดก็ถึงขั้นตอนที่เมื่อความเหน็ดเหนื่อยเริ่มครอบงำและเสื้อผ้า (ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาของมนุษย์) นี้เริ่มเน่าเปื่อย กลายเป็นความเหน็ดเหนื่อยและไร้ความสามารถที่จะเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ นี่คือความหมายของวัยที่แก่เฒ่า กฎเกณฑ์นี้ได้รับการสาธยายเพื่อให้ความเข้าใจแก่เราที่ว่าวิญญาณยังคงเคลื่อนไปหมดตลอดไปมีความชัดเจนในความเป็นจริงการเคลื่อนที่ทุกวินาทีไปสู่อื่นๆอีกคือ เสื้อผ้าอาภรณ์ของวิญญาณ เสื้อผ้าอาภรณ์นี้คือสิ่งที่เราเห็นในรูปพรรณสัณฐานของการสำแดงออกของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

รูปสิงโตหล่อดิน

เช่นเดียวกันที่เราสังเกตเห็นลักษณะเฉพาะมากมายในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาของมนุษย์ ร่างกายทางจิตวิญญาณนั้นคือวิญญาณก็มีลักษณะเฉพาะเช่นกัน เมื่อมนุษย์สวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ให้เรือนร่างทางกายภาพ ก็พยายามที่จะปกปิดร่างกายส่วนใหญ่แต่ยังคงปิดได้ไม่ทั้งหมด ดังตัวอย่างในเสื้อเชิ้ต และกางเกงขายาว ร่างกายส่วนต่างๆ ยังคงไม่ได้รับการปกปิด ขณะที่ในทางตรงกันข้าม เมื่อวิญญาณตัดเย็บเสื้อผ้าอาภรณ์ให้ตัวเองจะมีความสมบูรณ์ในทุกกรณี เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สมบูรณ์เราหมายความว่า เสื้อผ้าอาภรณ์ของวิญญาณดังกล่าวปกปิดร่างกายทั้งหมดในชั้นเดียวกันตามรูปพรรณสัณฐาน

ตัวอย่าง ขอให้เราพิจารณาโดยใช้รูปสิงโตหล่อดินเป็นตัวอย่าง เราเรียกของเล่นชิ้นนี้ว่า สิงโตดิน ถ้าทาสีให้สิงโตดินชั้นสีที่ละเอียดจะปกคลุมพื้นผิวจนหมด สิงโตที่ทาสีแล้วก็ยังเป็น สิงโตดิน แต่ดินซึ่งปั้นสิงโตขึ้นมาตอนนี้ถูกปกคลุมด้วยสี ชั้นสีนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เสื้อผ้า อารมณ์ของสิงโตดินที่ปกปิดทุกส่วนของสิงโต เมื่อวิญญานสวมใส่เสื้อผ้าอารมณ์ให้ตัวเอง เสื้อผ้า ดังกล่าวมีความสมบูรณ์ และเข้าทรงทรงโค้งงอของร่างกาย ลักษณะทรวดทรงองค์เอวของ อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา ถูกสร้างขึ้นมาจากฝีมือ ตามลักษณะและ ทรวดทรงของวิญญาน จมูก หู เท้า มือ ฯลฯ ของรูปร่างกายภาพคือรายละเอียดที่แม่นยำของ ส่วนต่างๆ เหล่านี้ในวิญญาน

ขณะนี้กล่าวได้ว่า ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา คือวัตถุที่ถูกทาสี เพื่อปกปิดทุกส่วน ซึ่งผลิต โดยวิญญานอันเป็นแก่นแท้ที่ดำรงอยู่กับลักษณะเหล่านี้ทั้งหมด เรือนร่างทางกายภาพที่เป็นเนื้อ หนังมังสาประกอบด้วยชั้นต่างๆ เหมือนสีที่ทาลงไปทำให้เกิดขึ้นต่างๆ เช่นกัน วิญญานมนุษย์ก็ ประกอบด้วยชั้นต่างๆมากมาย เหมือนกับเรือนร่างทางกายภาพ และวิญญานทุกชั้นอยู่ในการ เคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง พร้อมด้วยลักษณะทั้งหมดของมัน ในฐานะเรือนร่างเดียว การเคลื่อนที่ ชั้นของวิญญานไม่เคยหยุดนิ่ง แม้ในช่วงเวลาเล็กน้อยเพียงเศษเสี้ยววินาที (10 ยกกำลัง 19 ของ วินาที) ระบบทั้งหมดจะล้มครืนลงมา ถ้าการเคลื่อนที่ของวิญญานหยุดชะงักลง แม้ในช่วงเวลา เพียงเล็กน้อยที่สุดอย่าง 10 ยกกำลัง 19 ของวินาทีก็ตาม

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในจักรวาลบนโลก สิ่งถูกสร้างบนชั้นฟ้า ฟ้าทั้ง 7 ชั้น หรือ สิ่งที่อยู่ใน อาณาบริเวณที่มองไม่เห็น เช่น บัลลังก์อันสูงส่ง มีวิญญานอยู่ในทุกสิ่งนั้น และทั้งหมดที่เรา สังเกตเห็นผ่านทางตาเนื้อหรือเพราะสายตาภายในคือเสื้อผ้าอารมณ์ของวิญญาน เรามองเห็น นกพิราบ ซึ่งไม่ต่างจากร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาของมนุษย์ เหมือนกับที่วิญญานมนุษย์แสดงตน ในรูปแบบของร่างกายมนุษย์ และเหมือนกับที่ร่างกายมนุษย์หมดความสำคัญลงเมื่อวิญญานละ จากไป เช่นเดียวกันเรือนร่างทางกายภาพของนกพิราบ ซึ่งเป็นเสื้อผ้าอารมณ์ของวิญญานนกพิราบ

ก็กลายเป็นสิ่งไม่มีความสำคัญเมื่อวิญญานละจากไป เมื่อวิญญานตัดความสัมพันธ์กับร่างกายมนุษย์ ร่างนั้นก็เริ่มเน่าเปื่อย และสูญสลายไปเป็นอนุภาคของฝุ่นละออง ร่างกายนกพิราบ สุนัขป่าและลิงไม่ได้ต่างจากร่างกายมนุษย์ในกรณีนี้ ทุกสิ่งเน่าเปื่อย และสูญสลายเมื่อวิญญานเมินจากร่างกาย

กฎ วิญญาน คือลักษณะที่มีชีวิต ในความเป็นจริงลักษณะเหล่านี้ ซึ่งถึงความสามารถโดยลำดับของวิญญาน วิญญานเป็นจักรกลทางคอมพิวเตอร์ประเภทที่มีแบบพิมพ์นับจำนวนไม่ถ้วน แบบพิมพ์เหล่านี้หล่อวัตถุเป็นรูปร่างและทรวดทรงหลากหลาย

แบบหล่อของเล่นพลาสติกถูกเตรียมขึ้น เพื่อหล่อพลาสติกในแม่พิมพ์ตามลักษณะและการออกแบบที่ต้องการ ถ้าแม่พิมพ์ได้รับการออกแบบเป็นรูปนกพิราบ ก็จะผลิตออกมาเป็นรูปนกพิราบ ถ้าออกแบบเป็นดอกไม้ ก็จะผลิตออกมาเป็นดอกไม้ไปเรื่อยๆ สิ่งต่างๆ สามารถผลิตจากวัสดุชนิดเดียวกัน โดยใช้แม่พิมพ์และแบบหล่อต่างกัน หรือกล่าวได้ว่า แม่พิมพ์ต่างกันใช้ผลิตสิ่งที่แตกต่างกัน

เราไม่จำเป็นต้องวิเคราะห์วิจัยเพื่อหาความแตกต่างระหว่างแม่พิมพ์นกพิราบกับแม่พิมพ์แมว แม้แต่เด็กเล็กๆ ก็สามารถชี้ออกมาได้ว่าเป็นเพียงความแตกต่างระหว่างแม่พิมพ์ 2 ชิ้น คัมภีร์อัลกุรอาน ได้ระบุความแตกต่างนี้ในฐานะปริมาณ นอกจากความคล้ายคลึงทางธรรมชาติแล้ว ปริมาณเหล่านี้มีความแตกต่างกันในเรื่องขนาด ซึ่งมีผลต่อรูปพรรณสัณฐาน วัสดุที่ใช้ในการเตรียมแม่พิมพ์ที่แตกต่างกันนั้นเหมือนกัน วัสดุที่ใช้ในการหล่อสิ่งของก็เหมือนกัน ต่างกันแต่แม่พิมพ์ เพราะฉะนั้น รูปพรรณสัณฐานจึงแตกต่างกัน

ปริมาณจำนวนหนึ่งถูกใช้ในการสร้างสรรค์เผ่าพันธุ์ที่จำเพาะความแตกต่างเล็กน้อยในกลุ่มจำเพาะนี้ เกิดขึ้นในการผลิตปัจเจกของเผ่าพันธุ์ดังกล่าวเมื่อปริมาณที่แสดงตัวเองในขนาดจำเพาะถูกกำหนดเพื่อสร้างสรรค์มนุษย์ผลก็คืออาดัม หลังจากเกิดรูปทรงของอาดัม ความกระตือรือร้น

ของปริมาณเฉพาะเหล่านี้คือการเปลี่ยนแปลงความสมดุลของปริมาณดังกล่าว ความเปลี่ยนแปลงในกลุ่มจำเพาะของปริมาณของอาดัม ทำให้เกิดรูปแบบที่พิสูจน์เอกลักษณ์โดยอาดัมว่าเป็นอีฟ (ฮา วา) นี่ก็สองด้านที่แน่นอนของปริมาณจำเพาะแห่งเผ่าพันธุ์

ในผลที่ตามมาของภาวะที่ปริมาณถูกสลับ เมื่อรูปแบบใหม่บางอย่างเป็นพื้นฐานขึ้นมา ปริมาณสำหรับรูปแบบดังกล่าวก็ได้รับการระบุเช่นกัน การระบุของปริมาณ หมายถึงการจัดเก็บ ปริมาณของธรรมชาติ สี น้ำหนัก และขนาดที่จำเพาะในแม่พิมพ์แบบหล่อ การเปลี่ยนแปลง ปริมาณของปริมาณกลุ่มหนึ่งทำให้เกิดรูปพรรณสัณฐานใหม่ของปัจเจกในเผ่าพันธุ์นั้น รูปพรรณ สัณฐานที่สวยงามของอาดัม (มนุษย์) คือผลลัพธ์ของการจัดเก็บปริมาณในแม่พิมพ์หล่อที่กำหนด แน่นอน และด้วยการเปลี่ยนแปลงของสีและธรรมชาติในปริมาณเดียวกัน จะได้รับรูปทรงของอีฟ (ผู้หญิง) วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ อาดัมและอีฟ เหมือนกัน แต่มีความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยใน ปริมาณของวัสดุดังกล่าว ทำให้เกิดมนุษย์ 2 ประเภท คือ ผู้ชายและผู้หญิง

พระเจ้า ผู้ทรงสูงส่งทรงกล่าวว่า

อาหรับ

“พระเจ้าผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์และสูงส่ง พระองค์คือผู้ทรงสร้างจากปริมาณจำเพาะ ประดับประดา สิ่งถูกสร้างทั้งหลายด้วยองค์ประกอบของปริมาณเหล่านี้ สิ่งถูกสร้างทั้งหลายถูกสร้างมาจากสี”

ซึ่งถูกสร้างบนโลกนี้ถูกสร้างจากสสารที่เป็นวัสดุ และสิ่งที่จำแนกสิ่งหนึ่งจากสิ่งอื่นคือ ปริมาณที่เรียกว่า แสง ความเข้มข้นของแสงที่เปลี่ยนแปลงทำให้เกิดการสร้างรูปพรรณสัณฐาน เฉพาะ ความรู้สึกของเราก็ถูกสร้างขึ้นจากปริมาณจำเพาะเหมือนกับที่รูปพรรณสัณฐานต่างๆ ถูก สร้างจากปริมาณ (สี) จำเพาะเช่นกัน ตามที่อัตราส่วนผสมของปริมาณเหล่านี้มีความสมดุล เราจะมี ความรู้สึกสมบูรณ์ในอารมณ์ แต่เมื่อปริมาณที่ใช้ในการสร้างความรู้สึกเพิ่มหรือลดความสำคัญลง ความรู้สึกกลายเป็นสิ่งที่จัดการได้ยาก

ส่วนประกอบ 1.2 คุณ 10 ยกกำลัง 12 ซิน

คำจำกัดความอย่างสั้นๆ ของชีวิตที่ควรจะเป็นคือ ชีวิตถูกสร้างจากอารมณ์ และอารมณ์ของชีวิตขึ้นอยู่กับความรู้สึก การควบคุมอารมณ์จะเป็นไปได้ก็โดยใช้วิธีการทางความรู้สึกเท่านั้น

ตัวอย่าง คนที่รู้สึกกระหาย ความกระหายคือความอยากหรือความปรารถนาที่จะดื่ม เพื่อให้บรรลุความอยากหรือความปรารถนานี้ ความรู้สึกจะนำเราไปยังน้ำ ความรู้สึกบอกเราน้ำนี้อุ่น เย็นหรือเหมาะต่อการดื่ม หรือไม่ความกระหายถูกดับลงด้วยการดื่มน้ำ และความรู้สึกเป็นผู้พิชิตชนิดของน้ำ ความหิวก็เป็นความปรารถนาเช่นเดียวกับความกระหาย การรักใคร่สักคนเป็นความปรารถนา การได้รับความรักจากใครบางคน คืออีกความปรารถนาหนึ่งเมื่อความต้องการและความปรารถนาเหล่านี้ถูกรวบเข้าด้วยกัน ก็จะเรียกรวมกันว่าชีวิต

การวิเคราะห์ความต้องการและความปรารถนาเหล่านี้ เปิดเผยว่า ทุกความปรารถนาแตกต่างกัน เพราะปริมาณที่แตกต่างกันเป็นผู้ควบคุมความต้องการ และความปรารถนาที่ไม่เหมือนกันนี้ ความแตกต่างของปริมาณที่ทำหน้าที่อยู่ในความต้องการและ ความปรารถนาที่ต่างกันนั้น ทำให้เกิดความแตกต่างในธรรมชาติของความต้องการปริมาณที่ทำหน้าที่อยู่ในความกระหาย ไม่เหมือนกับที่มีอยู่ในความหิว ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่า ความหิวไม่สามารถสนองความพึงพอใจได้ด้วยการดื่มน้ำ หรือความกระหายไม่อาจดับได้ด้วยการกินอาหาร

ความรู้สึกจะบ่งความต้องการแต่ละอย่างแยกจากกัน ความปรารถนาประการหนึ่งของชีวิตคือความรัก ความรักโดยรวมคือความปรารถนาที่หากไม่มีเสียแล้วชีวิตจะยังคงไม่สมบูรณ์ อารมณ์แห่งความรักถูกแยกประเภทต่างหากโดยความรู้สึกของเรา ตัวอย่างเช่น สิ่งที่บอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาของเรา เด็กผู้หญิงคนนั้นคือ ลูกสาวของเรา และสตรีอีกคนหนึ่งที่ต้องได้รับความเคารพคือ มารดาของเราคือความรู้สึก เมื่อความรักถูกนำมาพิจารณา สิ่งที่มาสู่จิตใจของเราคือ ความรักเป็นความปรารถนาต่อคนบางคน แต่เมื่อเราพยายามรู้สึกถึงความรักต่อใครคนหนึ่ง ความรู้สึกได้

สร้างเงาแห่งความต้องการเกี่ยวกับความปรารถนาต่อผู้หนึ่งขึ้นมา สำหรับผู้ชายแล้ว อย่างไรก็ตามเสีย ผู้หญิงก็ยังคงเป็นผู้หญิง แต่ความรู้สึกได้แยกสถานะต่างๆ ของผู้หญิงออกจากกัน ความรู้สึกบอก เขาว่า ผู้หญิงคนนี่คือมารดา ผู้หญิงคนนั้นควรจะต้องได้รับการปฏิบัติในฐานะภรรยา ผู้หญิงอีก คนหนึ่งควรได้รับการดูแลในฐานะน้องสาว และผู้หญิงคนโน้นจะต้องได้รับการเอาใจใส่ในฐานะ ลูกสาว เช่นกันสำหรับผู้หญิง อย่างไรก็ตามเสียผู้ชายก็ยังคงเป็นผู้ชาย แต่ความรู้สึกของเธอระบุว่า ผู้ชาย คนไหนเป็นสามี ลูกชาย บิดา และพี่ชายน้องชาย โดยที่ผู้ชายและผู้หญิงมีความปรารถนาที่ร่วมกัน และเหมือนกัน แต่ความรู้สึกบอกเราว่า แม้ในความปรารถนาที่ร่วมกัน ก็มีกฎเกณฑ์ที่จะต้องได้รับการสังเกต

สิ่งที่ตั้งใจจะอธิบายคือ ชีวิตมนุษย์วางอยู่บนพื้นฐานของหลักการ 2 ประการ ประการหนึ่ง คือ เสื้อผ้าอาภรณ์ อีกประการหนึ่งคือ ความรู้สึก ทรายที่ยังคงอยู่ในกรอบของอารมณ์มนุษย์ไม่มีความแตกต่างใดๆ จากสัตว์ แต่เมื่ออารมณ์เหล่านี้ได้รับความเข้าใจและรวบรวมไว้ด้วยความช่วยเหลือของความรู้สึกในความเป็นมนุษย์ ดังนั้น มนุษย์ก็就会有ความแตกต่างจากสัตว์ บางคน อาจกล่าวว่า สัตว์ก็มีความรู้สึก ดังนั้น สัตว์จึงมีลักษณะเฉพาะนี้ร่วมกับมนุษย์ แต่ความรู้สึกของ มนุษย์กับสัตว์มีความแตกต่างระหว่างกัน ตัวอย่างเช่น แพะ หรือ วัวไม่อาจอธิบายความหมายของ ข้อมูลความรู้สึกให้ได้ ความรู้ของวัวมีความจำกัดที่จะสนองตอบต่อความปรารถนาซึ่งจำเป็นต่อ การดำรงชีวิตอยู่เท่านั้น สัตว์รู้เพียงว่า น้ำดับกระหายและพืชผักบรรเทาความหิว สัตว์ไม่มีความ สนใจว่า น้ำที่ดื่มและหญ้าที่กินเป็นของใคร อารมณ์จะพุ่งพล่านขึ้นและมุ่งตรงไปสู่การ บรรลุ เพื่อที่ชีวิตจะได้ธำรงรักษาความปรารถนาไว้เท่านั้น ขณะที่มนุษย์มีความแตกต่างออกไปคือ เมื่อ มีความต้องการให้สมความปรารถนา ความรู้สึกสำนึกจะนำทางไปยังวิธีการที่ความต้องการนี้จะถูก ทำให้พึงพอใจอย่างยิ่ง

โดยที่ได้รับความรู้พิเศษในเรื่องความรู้สึก ดังนั้น มนุษย์จึงมีความแตกต่าง และเหนือสิ่ง ถูกสร้างอื่น ความแตกต่างนี้เองที่ห้ามมนุษย์ได้รับเงื่อนไขในการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ

สิ่งนี้ทำให้พิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่า ความต้องการและปรารถนาในการรักษาชีวิตไว้ เป็นสิ่งที่เหมือนกันในสิ่งถูกสร้างทุกชนิด มนุษย์ แพะ และแมวล้วนมีความรู้สึกหิวกระหาย ฯลฯ อย่างเท่าเทียมกัน และทั้งหมดก็ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ได้รับความต้องการทางกายภาพนี้ เพียงแต่มนุษย์รู้เกี่ยวกับความต้องการและความรู้สึกตามธรรมชาติ และความรู้นี้เป็นสาเหตุแท้จริงที่มนุษย์เหนือกว่าสิ่งถูกสร้างขึ้น การมีความรู้เกี่ยวกับความรู้สึกคือจุดเริ่มต้นของการเดินทางบนเส้นทางแห่งจิตวิญญาณ

ส่วนประกอบ 1.2 พันล้านชิ้นซึ่งทำหน้าที่อยู่ในตัวมนุษย์ ส่วนประกอบเหล่านี้บางส่วนทำหน้าที่สร้างและความควบคุมความรู้สึก และบางส่วนยังคงอยู่กับการสร้างอารมณ์ พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งได้มอบความรู้ให้แก่มนุษย์ นั่นคือ ถ้าเขาต้องการก็สามารถรู้วิธีการที่ส่วนประกอบเหล่านี้ได้รับการติดตั้งอยู่ภายในจักรกลที่น่าทึ่ง และวิธีที่จักรกลนี้สร้างอารมณ์และความรู้สึกขึ้น เมื่อพิจารณาแล้วอารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์และสัตว์อื่นมีความเหมือนกัน เพียงแต่เกี่ยวกับดังกล่าวแพะหรือสัตว์ชนิดอื่นใด ไม่มีศักยภาพที่จะเข้าใจการทำงานและกระบวนการที่ส่วนประกอบของเครื่องจักรนี้ สร้างความรู้สึกและอารมณ์ได้ และถ้ามนุษย์ยังคงเป็นเช่นแพะ คือไม่รู้เกี่ยวกับการทำงานของระบบสุริยะขนาดจิ๋วที่ทำหน้าที่อยู่ในตัวเขาแล้ว ดังนั้น มนุษย์ก็ไม่สามารถเอาชนะหมาแมว ได้ในทุกกรณี เพราะเมื่อสุนัขรู้สึกหิว ก็จะกินสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนอิ่มแปล้ และหายใจ มนุษย์ก็ทำเช่นเดียวกันด้วยการดื่มน้ำ มนุษย์ก็ทำเช่นเดียวกันเมื่อกระหาย มนุษย์มีความรู้สึกรักใคร่เอ็นดูลูกเล็กๆ ของตน เลี้ยงดูลูกๆ ให้เมื่อมีความหิว เมื่อหนูรู้สึกกระหายจะดับกระหายเจริญเติบโตขึ้นมา ให้การอบรมบ่มนิสัย และดูแลเอาใจใส่พวกเขามากเท่าที่เป็นไปได้ เฉกเช่นเดียวกับสัตว์อื่นๆ

แมวกักรักลูกเหมียวของมัน ให้นมดูแล และฝึกฝนลูกด้วยการสอนวิธีการต่างๆ ในการหาเหยื่อและการดำรงชีวิต เหมือนมนุษย์เช่นเดียวกัน

ตามศาสตร์แห่งจิตวิญญาณ ถ้ามนุษย์เพิ่งแต่ดำเนินบทบาทในชีวิต ซึ่งแมวก่ปฏิบัติ เช่นเดียวกันแล้ว มนุษย์ก็ไม่อาจได้รับการประกาศว่า มีความสูงส่งกว่าแมวได้ มนุษย์มีความสูงส่งกว่าสัตว์อื่นทั้งหมด เพียงเพราะความเป็นจริงที่พระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ทรงประทานความรู้ในจักรกลที่ติดตั้งอยู่ภายในหรือคอมพิวเตอร์ในตัวเขา ถ้ามนุษย์เขลาหรือไม่รู้จักตัวเองแล้ว ชีวิตมนุษย์ก็เท่าเทียมกับสัตว์

พระเจ้ากับอาดัม

การบรรลุแรงกระตุ้นด้วยความหุนหันพลันแล่น และอยู่ภายใต้อิทธิพลของอารมณ์ คือ สัญชาตญาณ และความเข้าใจในอารมณ์กับความรู้สึกแยกต่างหากจากกัน และการตระหนักในความสำคัญของความรู้ความเข้าใจตัวเอง และความรู้ความเข้าใจตัวเองคือธรรมชาติ สัญชาตญาณมีการปรับตัวด้วยขณะที่ธรรมชาติยังคงที่และไม่เปลี่ยนแปลง ธรรมชาติของสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงสร้างสรรค์แล้ว จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ทรงประทานความรู้ในคุณลักษณะของพระองค์ก็ให้มนุษย์ หลังจากประกาศความสูงส่งของเขาเหนือสัตว์ และสิ่งถูกสร้างอื่นๆตามสติปัญญาแล้ว อาดัมได้รับการสั่งสอนความรู้ที่เชื่อมโยงกันกับคุณลักษณะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าสูงส่ง คุณลักษณะที่เชื่อมโยงกันนี้หมายถึงพระเจ้าทรงประทานความรู้แห่งคุณลักษณะการสร้างสรรค์ของพระองค์แก่อาดัม มากเท่าที่พระองค์พิจารณาว่ามีความจำเป็น พระนามของพระเจ้าคือคุณลักษณะของพระองค์ เพราะฉะนั้น คุณลักษณะของพระเจ้าจึงสัมพันธ์โดยตรงกับพระองค์ผู้ทรงสูงส่ง โดยที่พระเจ้าคือพระผู้อภิบาลแห่งการสร้างสรรค์แห่งจักรวาล เพราะฉะนั้น จึงหมายความว่า พระเจ้าทรงประทานความรู้แห่งคุณลักษณะของพระองค์แก่อาดัม ซึ่งเป็นพื้นฐานการสร้างสรรค์จักรวาล พระเจ้าทรงกระทำสิ่งทั้งหมดนี้ เพราะพระองค์ต้องการที่จะเป็นที่รู้จัก ในการรู้จักนั้นจำเป็นที่

อาดัมควรจะมีความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของพระผู้สร้าง พระเจ้าทรงประทานความรู้แห่งคุณลักษณะของพระองค์แก่สิ่งถูกสร้างอื่นๆ อย่างเทวทูตเช่นเดียวกัน แต่ความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะการสร้างสรรค์ของพระองค์ ทรงประทานให้อาดัมและไม่ถูกเปิดเผยแก่เทวทูต

หมายความว่าพื้นฐานความสูงส่งกว่าของอาดัมคือ ได้รับมอบคุณลักษณะการสร้างสรรค์ของพระเจ้า และเพราะความรู้นี้เองที่อาดัมมีวิธีเข้าไปสู่พระเจ้า นี่มิได้หมายความว่า สิ่งถูกสร้างอื่นไม่คุ้นเคยกับพระเจ้า สิ่งถูกสร้างอื่นตระหนักและรับรู้ที่พระผู้สร้างของตนคือพระเจ้า พระองค์ทรงเลี้ยงดูให้สิ่งเหล่านั้นมีชีวิต トラบที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงเตรียมทรัพยากรธรรมชาติทุกประเภทไว้ให้

ณ ที่นี้ไม่เป็นการออกนอกประเด็นแต่ประการใดที่จะถูกว่า อะไรคือความแตกต่างระหว่างความรู้ของสิ่งถูกสร้างอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับความรู้ของมนุษย์ รวมทั้งการรับรู้พระเจ้าของมนุษย์ และของสิ่งถูกสร้างอื่นๆ มีความคุ้นเคยอยู่ 2 ประเภท ประเภทแรกเพียงเพื่อให้รู้ว่ามิบางคนอยู่ และเพื่อให้อิม โนคติโดยทั่วไปเกี่ยวกับคุณสมบัติและอัตลักษณ์ของเขา ในขณะที่ประเภทที่สองเกี่ยวกับว่าไม่เพียงแต่เป็นการแนะนำตัวผู้หนึ่งเท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าร่วมวงสมาคมกับผู้นั้นด้วย และเพราะวงสมาคมนี้ทำให้เขาสามารถมองเห็น รับฟังและยังสามารถแสดงการยอมจำนนต่อผู้นั้นได้ด้วย

สิ่งถูกสร้างทั้งมวลมีความรู้จากประสบการณ์ในข้อแรกเท่านั้น แต่มนุษย์มีข้อที่สอง ที่เขารู้จักพระเจ้าตามที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ตัวพระองค์เองถูกรู้จัก ตามที่มนุษย์ได้รับของขวัญด้วยความรู้แห่งคุณลักษณะของพระเจ้า เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงตระหนักในพระเจ้า ภายหลังจากได้กรุยทางไปยังพระองค์แล้ว และการตระหนักนี้มีใช้การตระหนักในลักษณะของลายลักษณ์อักษร แต่เป็นการตระหนักที่แท้จริง เมื่อผู้นั้นเชื่อโดยใจจริงว่า เขาได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นมาโดยพระเจ้า อภิบาลผู้ทรงสร้างสรรค์ และความเชื่อมั่นนี้ทำให้มนุษย์มองเห็น (รัศมีของ) พระเจ้า ได้ยิน รู้สึกถึงการปรากฏอยู่ของพระองค์และสื่อสารกับพระเจ้าได้ เมื่อพระเจ้าทรงกล่าวบางสิ่งบางอย่าง เขา

จะรวบรวมคำคำรัสนั้นไว้ด้วยความปิติยินดี และสุขใจอย่างเหลือล้น จนรวมเป็นความรู้ทั้งหมดว่า การดำรงอยู่ของเขา เป็นเพราะความเมตตาและความรักของพระเจ้าผู้ทรงกรุณา ยิ่งสิ่งนี้ได้ก่อให้เกิดในจิตใจของมนุษย์อย่างมั่นคงว่า ทุกการเคลื่อนไหว และทุกการกระทำในชีวิตล้วนได้รับการสนับสนุนจากพระเจ้า รวมทั้งกิจกรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นได้ เพียงเพราะพระองค์ทรงประทาน ความแข็งแรงและศักยภาพแก่เขาเพื่อกระทำสิ่งนั้น และยังรวมเป็นความรู้สักด้วยว่า พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาตามแผนการใดและวัตถุประสงค์ในการสร้างเขาคืออะไร ก่อนจะถือกำเนิดมาที่นี่ เขาดำรงอยู่ในตำแหน่งใด และจะเคลื่อนย้ายไปยังอาณาบริเวณไหน หลังจากตายไปแล้ว มนุษย์จะเปลี่ยนมาตระหนักถึงสถานะของตนในจักรวาล และสาเหตุที่เขากลายเป็นผู้ที่ต้องได้รับการกราบ กรานจากบรรดาเทวดา นั่นคือการอธิบายสถานการณ์ทั้งหมด ในสภาพแวดล้อมที่การประทาน ตำแหน่งผู้แทนแก่อาดัมเป็นที่กระจ่างชัดสำหรับเขา

สิ่งนี้นำมาซึ่งการพิจารณาอย่างสุขุมรอบคอบของเราว่า ผู้สืบสกุลของอาดัมก็คืออาดัมด้วย และในการเป็นผู้สืบสกุลของอาดัม พวกเขาอยู่ในตำแหน่งที่เห็นเหตุการณ์ที่อาดัมบิดาของพวกเขา เคยเห็นเป็นประจักษ์มาแล้วทั้งหมด ถ้ามนุษย์ในฐานะเป็นผู้สืบสกุลของอาดัม ไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่อาดัมเคยเห็นมาแล้ว นั่นคือเห็นบรรดาเทวดากราบกรานต่อเขา การสนทนาระหว่างพระเจ้ากับบรรดาเทวดา การประกาศของพระเจ้าว่า พระองค์ทรงสอนความรู้แห่งคุณลักษณะของพระองค์แก่อาดัม การยอมสยบของเทวดาที่ว่าพวกเขาารู้เพียงสิ่งที่ได้รับการสั่งสอน ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วผู้นั้นก็ไม่อยู่ในหมู่ทายาทที่แท้จริงของอาดัม ถ้ามนุษย์ไม่สามารถมองเห็น ภาพยนตร์ฉบับสมบูรณ์ที่อธิบายเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดแล้ว เขาก็ไม่อาจเป็นผู้รับมรดกของอาดัม ซึ่งเป็นพระเจ้าทรงประกาศว่า เป็นผู้ช่วยและตัวแทนของพระองค์บนโลกนี้ และถ้าผู้ใดไม่รู้วิธีการที่จะใช้อำนาจในนามของผู้มีอำนาจ (ที่แท้จริง) ดังนั้น เขาก็ไม่ใช่ผู้ช่วยหรือคู่ควรที่จะได้รับการเรียกขานว่า เป็นผู้สำเร็จราชการแทนแต่ประการใดเลย

ผลสรุปของการพิจารณานี้คือ ถ้ามนุษย์ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์วาระแรก และไม่สังเกตเห็นเหตุการณ์ซึ่งพิสูจน์ว่าเป็นพื้นฐานแห่งความเป็นผู้แทนของอาดัมแล้ว มนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะได้รับการพิจารณาว่า คู่ควรจะได้รับมรดกชิ้นนี้ และถ้าเพียงบนพื้นฐานความเหมือนทางกายภาพของเขากับอาดัม ก็ประกาศตัวว่าเป็นผู้สืบสกุลของอาดัมแล้ว เขาก็ไม่อาจได้รับการพิจารณาเป็นอย่างไรได้ นอกจากเป็นทายาทที่ไม่เชื่อฟังและสร้างความตกต่ำให้ เพราะเขาไม่ได้รับมรดกของบิดา ผู้ที่ถูกกีดกันจากลักษณะที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรมคือผู้ที่เสื่อมทรามลงอย่างโชคร้าย และคงอยู่ในความยากจนข้นแค้น ถ้าผู้ใดมีความรู้เกี่ยวกับนามชื่อของพระเจ้า เขาก็ไม่อาจเป็นตัวแทนของพระองค์บนโลกนี้ได้ สาเหตุที่แท้จริง ซึ่งมนุษย์ได้รับสถานภาพที่สูงส่ง เพียงเพราะความรู้ในนามชื่อของพระเจ้าเท่านั้น เพราะความรู้นี้เขาจึงได้เป็นผู้ช่วยและตัวแทนของพระองค์ และโดยที่มนุษย์คือผู้แทนของพระเจ้า เพราะฉะนั้น เขาจึงได้รับการกำเนิดอำนาจที่จะใช้และปฏิบัติหน้าที่ตามอำนาจทั้งหมดของพระองค์ที่มอบให้กระทำการแทนในการเป็นผู้สร้างจักรวาล พลังอำนาจของพระเจ้ารวมทั้งพลังในการสร้างสรรค์ด้วย และมนุษย์เป็นผู้มีอำนาจการปฏิบัติหน้าที่ในพลังแห่งการสร้างสรรค์นี้

เพื่อแนะนำตัวพระองค์เอง พระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ทรงกล่าวว่า

“นั่นคือ ผู้ดีที่สุดในบรรดาผู้สร้างสรรค์”

สิ่งนี้อธิบายอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ทรงมอบศักยภาพในการสร้างสรรค์ของพระองค์ให้สิ่งอื่นด้วย แต่พระองค์เป็นแหล่งกำเนิดของศักยภาพเหล่านี้ พระองค์คือผู้ดีที่สุดในบรรดาผู้ที่ได้รับมอบศักยภาพการสร้างสรรค์ ศักยภาพในการสร้างสรรค์นี้ได้ถูกแสดงไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน โดยคุณลักษณะและบรรดานามชื่อของพระเจ้า เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ทรงกล่าวไว้อย่างงดงามว่า

“และเราได้สอนความรู้เกี่ยวกับนามชื่อให้แก่อาดัม”

นามชื่อเหล่านั้นคือบรรดานามชื่อของพระเจ้า ซึ่งเป็นสูตรการสร้างสรรคที่ทำให้การดำรง
อยู่ของจักรวาลเป็นไปได้ หลังจากนำมาสู่อชีวิต

ใช่ โดยแท้จริง

นักวิชาการศาสนากล่าวว่า เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะได้ยินเสียงพระเจ้า พระผู้อภิบาลแห่ง
การสร้างสรรค ส่วนใหญ่ยังเชื่อดูด้วยว่า เป็นไปไม่ได้เช่นกัน ที่มนุษย์จะมองเห็นพระองค์ ในโลก
อันกว้างใหญ่ไพศาลของเรา มีผู้คนที่ถือว่าคุณค่าทางจิตวิญญาณเป็นเรื่องขาดเหตุผลและประดิษฐ์
ขึ้นจากจินตนาการ และความหลงระเผลอของมนุษย์ เป็นเพราะอุดมการณ์นี้แท้ๆ ที่ประชากรมนุษย์
ส่วนใหญ่หมดโอกาสที่จะสนทนากับพระเจ้าผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่ง

แต่นักเวทมนตร์คาถาและนักปราชิตวิทยา มีวิสัยทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในเรื่องนี้
ทัศนคติของพวกเขาก็คือบุคคลสามารถสนทนาและสื่อสารกับพระเจ้าได้ หลังจากมีความ
ตระหนักรู้ในพระองค์ และถ้าบุคคลใดต้องการก็สามารถเห็น (แบบตะขุณลี) พระเจ้าพระผู้อภิบาล
แห่งการสร้างสรรคได้ ความสัมพันธ์กับการแยกตัวออกจากพระเจ้า ทั้งสองทฤษฎีนี้มีกล่าว
ไว้ในคัมภีร์ อัลกุรอาน เมื่อพระเจ้าตรัสกับสิ่งถูกสร้างแห่งจักรวาล หลังจากการสร้างสรรค
จักรวาล พระองค์ถามพวกเขาว่า

“ฉันไม่ใช่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าหรือ”

สิ่งถูกสร้างกล่าวว่า

“ใช่ โดยแท้จริง เรารับรู้ และยืนยันว่าพระองค์คือพระผู้อภิบาลของเรา”

แม้มนุษย์ที่มีสติปัญญาปกติ ก็สามารถเข้าใจได้โดยง่ายว่า เมื่อพระเจ้าทรงกล่าวกับสิ่งถูกสร้าง บรรดาสิ่งถูกสร้างได้ยินเสียงของผู้กล่าว ในขณะที่ได้ยินเสียง สิ่งถูกสร้างก็มองไปยังผู้กล่าว และผู้สังเกตดูความสูงส่งของพระองค์ที่ปรากฏออกมา พวกเขาที่ยอมรับด้วยความนอบน้อมว่า

“ใช่ โดยแท้จริง เรารับรู้และยืนยันว่า พระองค์คือ พระผู้อภิบาลของเรา”

สองสิ่งที่แสดงให้เห็นในเหตุการณ์นี้คือ คัมภีร์อัล กุรอานกล่าวว่า เมื่อสิ่งถูกสร้างได้ยินเสียงของพระเจ้า พระผู้อภิบาลผู้ทรงสรรคฺ์ หลังจากนั้นจึงเห็น (รัศมี) พระองค์ หลังจากแลเห็นพระเจ้าแล้ว จึงยอมรับในความเป็นพระผู้อภิบาลของพระองค์ ว่ากันตามสติปัญญาแล้ว สิ่งถูกสร้างได้ไปประโยชน์จากความสามารถในการได้ยินที่ได้รับการประทานลงมา และเมื่อการได้ยินถูกระงับ และพวกเขาจับฟังสิ่งที่พระเจ้าทรงกล่าว พวกเขามีสายตาและใช้ศักยภาพในการมอง

เสียงแรกที่พวกเขาจะได้ยินตลอดไป คือเสียงของพระผู้อภิบาลผู้ทรงรังสรรคฺ์ และสิ่งแรกที่พวกเขาจะเห็นตลอดไปคือพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ดังนั้นพื้นฐานการได้ยินของสิ่งถูกสร้างคือเสียงของพระผู้เป็นเจ้า และพื้นฐานการมองเห็น คือภาพแห่งพระผู้อภิบาลของพวกเขา สิ่งถูกสร้างทั้งหมดที่ดำรงอยู่ในจักรวาลมีการยอมรับความเป็นพระผู้อภิบาลขององค์พระผู้อภิบาลผู้ทรงรังสรรคฺ์ แบบรวมหมู่ หลังจากได้ยินเสียงและมองเห็นพระองค์ การยอมรับนี้พิสูจน์การประทานความมีจิตสำนึกแบบรวมหมู่ที่พระผู้สร้างทรงมอบให้สิ่งถูกสร้างอีกด้วย สิ่งอื่นซึ่งสิ่งถูกสร้างมี หลังจากได้รับความมีจิตสำนึกแบบรวมหมู่แล้วคือ ความเข้าใจตนเอง นั่นคือ สิ่งถูกสร้างเข้าใจว่า เราถูกสร้างโดยพระผู้สร้าง ความตระหนักรู้ที่ว่า พวกเขาถูกสร้างโดยบางสิ่ง ช่วยให้สิ่งถูกสร้างเข้าใจตนเอง

สามารถกล่าวดังนี้ได้เช่นกันว่า ตามเจตนารมณ์ แบบแผนและนโยบายพระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ทรงสร้างจักรวาล ซึ่งประกอบด้วยสิ่งถูกสร้างทุกประเภท จากนั้นสิ่งถูกสร้างได้รับมอบ

สมรรถภาพในการได้ยิน การพูดที่ชัดเจน รสชาติรสชาติและสัมผัส สมรรถภาพเหล่านี้ทั้งหมดคือ ภาพสะท้อนแห่งคุณลักษณะของพระเจ้า ซึ่งสัมพันธ์กับสมรรถภาพเหล่านี้ เมื่อพระเจ้าทรงกล่าวว่า

“ฉันไม่ใช่พระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้าหรือ”

เสียงของพระเจ้าได้รับการพิสูจน์ว่า เป็นเสียงแรกที่สิ่งถูกสร้างได้ยิน เมื่อสิ่งถูกสร้างมองหาผู้พูด สิ่งแรกที่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นเป่าสายตาของพวกเขาคือพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง เมื่อสิ่งถูกสร้างมีความรู้สึก ว่า พระผู้สร้างทรงมาอยู่ต่อหน้า ก็จะเกิดการกำหนดขึ้นอย่างมั่นคงในจิตใจว่า พวกเขาเป็นสิ่งถูกสร้างที่ได้รับการสร้างสรรค์โดยใครบางคน เพื่อให้แบบแผนของพระเจ้าบรรลุผล

ทั้งหมดนี้เกี่ยวกับอาณาบริเวณ ซึ่งในเชิงของปราชิตวิทยา เรียกว่า ปริมาณของวิญญาณ ความเข้าใจ การได้ยินและการเห็น สิ่งเหล่านี้คือการรวบรวมในธรรมชาติของมัน นั่นคือสิ่งถูกสร้างทั้งหมดมีสิทธิในสมรรถภาพเหล่านี้อย่างเท่าเทียมกัน สิ่งถูกสร้างทั้งหลายนี้รวมทั้งนกพิราบ นกกระจอก วัว สัตว์สี่เท้า ญิน เทวทูต มนุษย์ ฯลฯ ด้วย หลังจากคำกล่าวและการรับรู้แล้ว สิ่งถูกสร้างทุกชนิด สามารถหาเอกลักษณ์ของตัวเองหลังจากเข้าใจตนเองแล้วได้ นั่นคือ สิ่งเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็นแผ่นพันธุ์ต่างๆ กัน ณ ขั้นตอนนี้ แผนการแบบรวมหมู่ ได้รับการรวบรวมและแสดงบนแผ่นจารึกที่ได้รับการพิทักษ์ (ลูฮมะฮ์ฟุซ) จากแผ่นจารึกที่ได้รับการพิทักษ์ แผนการนี้ได้ถูกแบ่งย่อยออกเป็นแผนการของปัจเจกสำหรับแต่ละเผ่าพันธุ์ ในเชิงของปราชิตวิทยาขั้นตอนที่เผ่าพันธุ์ต่างๆ ได้รับการแนะนำเฉพาะตัวเรียกว่า “ฮาซีเราะฮ์” ฮาซีเราะฮ์ คือ จุดกำเนิด ซึ่งบนจุดดังกล่าวม้วนเทปภาพยนตร์ที่ประกอบด้วยกาถูกฉายเพื่อแสดงยังจอโลก จอที่ภาพยนตร์ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้สร้างถูกฉายคือ โลกภาพยนตร์ที่มนุษย์สร้างถูกฉายบนจอที่เป็นผืนผ้าหรือวัสดุอื่นๆ ขณะที่ภาพยนตร์ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างฉายบนโลก นั่นคือ โลกทำหน้าที่เป็นจอภาพสำหรับภาพยนตร์ที่พระเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่ทรงสร้าง

เมื่อพิจารณาคุณภาพพื้นฐานของการสร้างสรรค์ ความเป็นจริงข้อนี้จะได้รับการเปิดเผยว่า มนุษย์ได้ยืนตามการได้ยืนทั้งหมดของพระเจ้า มองเห็นผ่านสายตาที่มองเห็นทั้งหมดของพระเจ้า และคิดผ่านทางความคิดของพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้อย่างยิ่ง ดังนั้น ช่างห่างไกลจากความถูกต้องสักเพียงใด ที่จะกล่าวว่า มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นพระองค์ (แบบตะณูลี) หรือสนทนา (แบบอิลฮาม) กับพระองค์ เป็นความโชคไม่ดีและเคราะห์ร้ายสำหรับเรา ที่ไม่สนใจในการเห็นพระเจ้า ไม่พยายามได้ยืนสุรเสียงของพระองค์ ผู้ที่มานะบากบั่นเพื่อการเข้าใกล้ชิดพระเจ้า เพื่อการมองเห็นพระองค์ เพื่อการได้ยืนพระองค์ ในท้ายที่สุดก็จะประสบความสำเร็จ เพียงเพราะว่า สายตาที่พวกเขาใช้มองดู นั่นคือสายตาของพระเจ้า ในความเป็นจริงการได้ยืนที่พวกเขาใช้ฟังเป็นการได้ยืนของพระเจ้า เราได้ทำให้สายตาซึ่งเป่าหมายแรกที่มีมองเห็นคือพระเจ้านั้นสั้นลงจากข้อจำกัดดังกล่าว จึงเป็นที่มาของความเชื่อที่ว่า เราไม่สามารถมองเห็นอีกด้านหนึ่งของกำแพงได้ เราได้จำกัดสายตาซึ่งตามคำกล่าวของพระเจ้า มีเกียรติยศของการมองเห็นพระองค์ ให้อยู่ในขอบเขตของโลกวัตถุเท่านั้น และมนุษย์นั้นคืออาดัม ได้ยอมรับความเป็นพระผู้อภิบาลของพระเจ้า หลังจากมองเห็นพระองค์

พระเจ้าทรงปรารถนาสิ่งใด

พระเจ้าผู้ทรงกรุณาปรานี ได้สร้างจักรวาลขึ้นมา เพื่อว่าสิ่งถูกสร้างซึ่งได้รับมอบความไว้วางใจในการกิจและหน้าที่ ด้วยการปฏิบัติตามเจตนารมณ์และหน้าที่ พวกเขาจะก้าวหน้าไปบนแนวทางนั้น ซึ่งจะค่อยๆ นำพาพวกเขาไปสู่พระเจ้า พระเจ้าทรงปรารถนาจากสิ่งถูกสร้างของพระองค์ว่า สิ่งถูกสร้างควรต้องรับรู้ความเป็นพระผู้อภิบาลของพระองค์ หลังจากเห็น ตระหนัก และสนทนากับพระองค์แล้ว ในจิตใจของสิ่งถูกสร้างจะต้องตั้งมั่นอย่างมั่นคงว่า พระองค์ผู้ทรงสร้างเราจะปกป้องเราด้วยเช่นกัน พระองค์คือผู้อารักขาและจัดเตรียมทรัพยากรธรรมชาติทั้งหมด ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อวิถีชีวิตและทำให้การดำรงชีวิตของเรามีความราบรื่นไว้ให้

เป้าหมายการจัดการที่ประณีต และระบบที่มั่นคง ซึ่งออกแบบขึ้นเพื่อปกป้องรักษามนุษย์นี้ เพียงเพื่อให้สิ่งนี้ชัดเจนต่อมนุษย์ว่า พระองค์สร้างพวกเขาขึ้นมาด้วยความรักความทูลถนอมของพระองค์ และสิ่งถูกสร้างมีความรับผิดชอบในมารยาทที่เหมาะสมต่อความรัก อันเป็นเหตุทำให้พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมา และพวกเขาควรจะต้องแสวงหาความสัมพันธ์กับพระผู้อภิบาลผู้ทรงรังสรรค์ ด้วยความรักดังกล่าว พลังความสัมพันธ์ที่ผูกมัดระหว่างสรรพสิ่งกับผู้สร้าง ควรจะต้องมีแต่ความรักเท่านั้น พระเจ้าทรงแสดงความรักต่อสิ่งถูกสร้างด้วยการสร้างพวกเขา เตรียมปัจจัยยังชีพ การปกป้องคุ้มครองกำหนดสมรรถภาพซึ่งสะท้อนคุณลักษณะของพระองค์เองไว้ให้ และบัดนี้ พระองค์ ประารถนา ที่จะให้สิ่งถูกสร้างแสดงความรักต่อพระองค์เช่นกัน ด้วยการยอมรับการสร้างสรรคของพระองค์ เข้าใกล้ชิดด้วยความรักและมีชีวิตตามที่พระผู้อภิบาลซึ่งเป็นที่รักทรงปรารถนา

ความรักของพระเจ้าต่อสิ่งถูกสร้างในมาตราส่วนเล็กๆ สามารถเห็นได้จากความรักของแม่ที่มีต่อลูก แม่คือเครื่องมือของการสร้างสรรค์ พัฒนาการและการเจริญเติบโตของลูกเริ่มต้นในครรภ์ของแม่ แม้ว่าแม่จะไปมีส่วนร่วมในการเจริญเติบโตของลูกนางเอง แต่ความรักของนรกก็ไม่มีสิ่งใดมาเปรียบเทียบกับได้ สำหรับลูกซึ่งเป็นกระบวนการผลิตตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นในครรภ์แม่ ได้รับความรักจากแม่ของเขา และไม่มีผู้ใดอื่นเลยที่สามารถรู้สึกถึงความรักต่อลูกอันมากมายดังกล่าวได้ ถ้าลูกที่มีสามัญสำนึกและมีจิตใจปกติปฏิเสธการดำรงอยู่ของแม่แล้ว ก็สามารถจินตนาการได้โดยง่ายว่า ความรู้สึกของแม่จะเป็นอย่างไร แม่เท่านั้นที่บอกได้ถึงความเลวร้ายที่นางรู้สึก ตัวอย่างที่มีชีวิตอื่นๆเกี่ยวกับความรักและการสร้างสรรค์ก็คือพ่อ พ่อมีความมานะบากบั่นในการเลี้ยงดูลูก มอบการศึกษาและการอบรม ซึ่งสามารถทำให้ลูกพึ่งตนเองได้และมีสถานภาพทางสังคม อย่างไรก็ตามทั้งหมดทั้งสิ้นนี้ หากลูกไม่ยอมรับพ่อของตน ปฏิเสธที่จะรู้จักเขา ถือว่าการสมาคมกับพ่อไม่มีประโยชน์และเสียเวลา ความรู้สึกของพ่อจะเป็นอย่างไร ไม่มีใคร

เข้าใจสิ่งนี้ได้ นอกจากผู้เป็นพ่อเองเท่านั้น หรืออย่างน้อยก็ผู้มีความสามารถที่จะตระหนักถึงความรักของพ่อได้

ในความเป็นจริง พระผู้สร้างที่แท้จริงคือพระเจ้า พ่อแม่เป็นเพียงเครื่องมือที่จะนำเอาการสร้างสรรค์ของพระเจ้าออกมา พ่อแม่รู้ความเป็นจริงนี้ดีว่า การที่พวกเขาจะมีลูกหรือไม่? ลูกยังคงปฏิสนธิอยู่หรือมีชีวิต ปราศจากข้อบกพร่องทั้งหมดหรือไม่? ปัญญาทัพบ หรือ ฉลาด ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่ง แม่ผู้ที่ไม่ศรัทธาในพระเจ้าก็ยอมรับว่า มีบางสิ่งที่ทรงพลังอำนาจควบคุมจัดการและดำเนินระบบจักรวาลที่ไม่น่าเชื่อถือว่า นี่คือ สิ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงแทนที่จะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า พวกเขากลับเรียกว่าธรรมชาติ

ถึงอย่างไรก็ตาม การรับรู้ของพ่อแม่ว่า ตนเป็นเพียงเครื่องมือในการสร้างลูกแทน และถ้าไม่ใช่เจตนารมณ์ของธรรมชาติ ตนก็ไม่ มีวันเป็นพ่อแม่อย่างเด็ดขาด พวกเขาเพียงอ้างเหตุผลที่มุ่งหวังจะได้รับการยอมรับและการยกย่องที่เหมาะสมจากลูกๆ ในความเป็นจริงความต้องการนี้เป็นสิ่งสะท้อนถึงคุณลักษณะส่วนพระองค์ของพระผู้สร้าง นั่นคือพระผู้อภิบาลทรงต้องการให้สิ่งถูกสร้างในจักรวาลต้องยอมรับและตระหนักในพระองค์ ด้วยความรักเดียวกับที่พระองค์ทรงสร้างจักรวาลขึ้นมา เช่นเดียวกับลูก หลังจากไม่เชื่อฟังพ่อแม่ และทำลายคุณค่าทางสังคม ก็จะถูกประกาศว่า เป็นผู้ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่เชื่อฟังและสร้างความเสื่อมเสียให้วงศ์ตระกูล เช่นกันถ้าบางคนปฏิเสธที่จะรับรู้พระเจ้าผู้ทรงเมตตายิ่ง เขาก็เป็นผู้ฝ่าฝืน อยุติธรรมและไม่เชื่อฟังเช่นกัน และหลังจากเมื่อผู้นั้นได้เลือกแล้ว เขาเลือกที่จะเป็นผู้ที่เขลาและฝ่าฝืนชีวิตก็จะอัปโชค ความสงบสันติจะอันตรธานไปจากชีวิต ความวิตกกังวลจะแสดงบทบาทสำคัญในชีวิตของเขา แต่แม้เมื่อคนบางคนได้สวมกอดกับชีวิตแห่งความวิตกกังวลและทุกข์ยาก กฎเกณฑ์ของพระเจ้าผู้ทรงเกรียงไกรก็ยังจัดเตรียมมาตรการป้องกันที่มั่นคงมากพอว่า เขาจะยังคงมีชีวิตอยู่ และการป้อนปัจจัยยังชีพจะไม่ถูกปฏิเสธให้ดำเนินต่อไป เพียงแต่ความสันติสุขของชีวิตจะไม่มีอยู่อีกต่อไปสำหรับเขา

คนเช่นนั้นจึงถูกกีดกันจากความกรุณาพิเศษแห่งความรักความเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงเมตตา
เนื่องจากการออกห่างจากพระองค์

แบบแผนในการนำมาซึ่งความโปรดปราน ความกรุณาพิเศษและความรักของพระเจ้า
รวมทั้งกฎระเบียบที่จะมีมิตรภาพสัมพันธ์กับพระเจ้า ได้ถูกเปิดเผยโดยศาสตร์ทางจิตวิญญาณ
เป้าหมายพื้นฐานของศาสตร์เหล่านี้ (ปราจิตวิทยา) ก็เพื่อใ้มนุษย์มีความคุ้นเคยกับกฎระเบียบ
ต่างๆ ซึ่งตามกฎหมายนี้เคยทำให้สิ่งถูกสร้างสามารถรับความเป็นพระผู้อภิบาลของพระเจ้าผู้สร้าง ณ วัน
แห่งการเริ่มต้นว่า

“ใช่ โดยแท้จริง เรารู้และยืนยันว่า พระองค์คือพระผู้อภิบาลของเรา”

ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาเราวันแล้ววันเล่า เป็นสายสัมพันธ์
ต่อเนื่องของเหตุการณ์ การถือกำเนิดของผู้คน ความน่ารักน่าชังในวันทารก ความสนุกสนานในวัย
หนุ่ม หลังจากก้าวข้ามธรณีประตูของวัยหนุ่มอย่างเข้าสู่วัยชรา และหลังจากใช้ชีวิตในยามแก่เฒ่า
มนุษย์ก็จากไปสู่อาณาจักรอื่น ทั้งหมดนี้เป็นสายสัมพันธ์ของเหตุการณ์ซึ่งการถือกำเนิด วัยทารก
วันเด็ก วัยรุ่น วัยหนุ่ม วัยแก่ และความตาย เป็นเสมือนห่วงโซ่ที่คล้องกัน ห่วงโซ่นั้นประกอบ
ขึ้นเหมือนกับการเชื่อมต่อของรูปแบบและรูปทรงใหม่ๆ ของทุกชั่วขณะทุกเวลา นาที

ผู้นำหรือ ครูทางจิตวิญญาณของผู้เขียน ผู้เป็นความเมตตาของพระเจ้าท่านกอลนคาร์ บาบา
เอลยาห์ กล่าวไว้ในหนังสือที่ดีเยี่ยมของท่านว่า

“ทุกชั่วขณะและทุกวินาที คือความไม่มีสิ้นสุด (การเริ่มต้น)”

นั่นคือคำสั่งของพระเจ้า “จงเป็น” (గు) ซึ่งพระเจ้าทรงกล่าวได้ถูกบันทึกไว้ และบันทึกนี้
ถูกเปิดไปเรื่อยๆ เสียงบันทึกนี้จะต้องก้องอยู่ในจักรวาลวันแล้ววันเล่า การปรากฏของมนุษย์บน
โลกนี้ ซึ่งเป็นผลมาจากที่เขาเกิดมาในรูปของทารก เป็นการแสดงซ้ำอีกครั้งหนึ่งของเหตุการณ์
เมื่อครั้งอาดัมถูกให้ออกจากสวนสวรรค์ ทารกทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้คืออาดัม ซึ่งเคยพำนักอยู่ใน

สวนสวรรค์ และหากมิได้กระทำการฝ่าฝืน เขาจะไม่ถูกส่งมายังโลกนี้ การอธิบายโองการศักดิ์สิทธิ์ที่ว่า

“และพระองค์ทรงสร้างเจ้าจากชีวิตหนึ่ง”

นักวิชาการของเรายืนยันว่า วลี “ชีวิตหนึ่ง” หมายถึงอาดัม อาดัมจะถูกสร้างซ้ำโดยอาดัม และนี่คือสาเหตุในการเพิ่มขึ้นของอาดัมรุ่นต่างๆ แต่คำถามคืออาดัมกระทำการฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า และผลของการไม่เชื่อฟังนี้คือ อาดัมถูกสวนสวรรค์ปฏิเสธ และทำให้ต้องออกจากสถานที่ดังกล่าว เพราะสวนสวรรค์เป็นสถานที่ซึ่งมีบรรยากาศที่ผู้ดำรงอยู่และพำนักในนั้น ต้องเป็นผู้ที่ปราศจากการฝ่าฝืนเท่านั้น และถ้าเราพิจารณาว่า นับเป็นร้อยศตวรรษที่ผ่านมาอาดัมกระทำการฝ่าฝืนในสวนสวรรค์ ซึ่งผลจากการกระทำดังกล่าว อาดัมต้องออกจากสวนสวรรค์ ดังนั้น สิ่งนี้จึงดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกมากและค่อนข้างจะไม่ใช่เหตุเป็นผล ที่ผู้สืบตระกูลของอาดัม ถูกลงโทษแม้หลังจากเป็นร้อยศตวรรษผ่านมาแล้ว มันทำให้ยุ่งยากใจทีเดียวที่เด็กเกิดในวันนี้ถูกลงโทษจากความผิดกระทำโดยบรรพบุรุษของเราเมื่อนับร้อยศตวรรษที่แล้ว สิ่งนี้จะเหมือนกับเหตุการณ์ที่คนบางคนทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บระหว่างการเดินทางของตนแล้วหลบหนีไป มีคนอื่น ๆ บางส่วนซึ่งเดินทางไปเส้นทางเดียวกัน และไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับความเสียหาย กลับถูกจับและได้รับการลงโทษจากความเสียหายที่เกิดขึ้น มนุษย์ทุกวันนี้ได้รับความวิตกกังวล และเศร้าโศก เพราะจงใจละเลยความจริงและข้อเท็จจริงที่เป็นสาเหตุของการยกย่องอาดัม ก่อนที่เขาจะกระทำการฝ่าฝืน กระบวนการสร้างสรรค์ จักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลอยู่ในการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับอาดัมบิดาของเราเคยพำนักอยู่ในสวนสวรรค์ และหลังจากกระทำการฝ่าฝืน เขาจึงถูกบังคับให้ออกจากสวนสวรรค์ เช่นเดียวกัน ลูกชายของอาดัมทุกคนและลูกสาวของอีฟทุกคน พำนักอยู่ในสวนสวรรค์ ก่อนที่จะมายังโลก พวกเขากระทำการฝ่าฝืนในสวนสวรรค์เหมือนกับบิดามารดาของพวกเขา และภายหลังจากสวนสวรรค์จึงปฏิเสธพวกเขา จนมาปรากฏตัวอยู่บนโลก

เราบริโภคแสง

เมื่อก้าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ จะมีความรู้สึกที่ว่า ทั้งสองนี้มีระยะห่างซึ่งกันและกัน ความรู้สึกห่างไกลนี้ มีสาเหตุมาจากความเป็นจริง ที่ชีวิตทางด้านวัตถุขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่ถูกจำกัดขอบเขต และเมื่อผู้หนึ่งพยายามคิดด้วยความรู้สึกที่จำกัด ความคิดของเขาก็กลายเป็นถูกจำกัดขอบเขต การวิเคราะห์แนวทางที่ถูกจำกัดขอบเขตของความคิดเปิดเผยว่า แกนชีวิตมนุษย์คือวัตถุนิยม ทุกการเคลื่อนไหวของจิตใจและทุกกิจกรรมที่สัมพันธ์กับสมรรถภาพทางความคิดของมนุษย์ถูกห่อหุ้มด้วยวัตถุ การบริโภคอาหาร การตัดเย็บเสื้อผ้าเพื่อป้องกันจากอากาศร้อนหนาว การใช้ชีวิตทางสังคมซึ่งประกอบด้วยหน่วยครอบครัวมากมาย ฯลฯ ล้วนคือตัวอย่างของชีวิตมนุษย์ในโลกวัตถุ นอกจากปัจจัยเหล่านี้ทั้งหมดของชีวิตมนุษย์แล้ว มีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจนทีเดียว นั่นคือไม่ว่าตัวมนุษย์เองจะหมกมุ่นอยู่ในชีวิตทางวัตถุหรือวัตถุจะมีอิทธิพลเหนือชีวิตเขาลึกซึ่งขนาดไหน ผู้นั้นก็ต้องละจากชีวิตทางวัตถุนี้ไปในที่สุด เมื่อความตายมาถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์กับวัตถุและโลกวัตถุก็มาถึงจุดสิ้นสุด เรือนร่างทางกายซึ่งทำให้เขาสามารถปฏิบัติหน้าที่ในโลกวัตถุ ซึ่งเป็นศูนย์กลางกิจกรรมทั้งหมดของมนุษย์ก็แตกละเอียดสลายลงเป็นเศษเล็กเศษน้อย ก่อนกลายเป็นฝุ่นละออง

ขอให้เราสมมติว่ามนุษย์บริโภคอาหาร 2-3 กิโลกรัม ต่อวัน แต่เราสังเกตเห็นว่าน้ำหนักร่างกายมนุษย์ ไม่ได้เพิ่มขึ้นตามน้ำหนักอาหารที่บริโภคเข้าไป ถ้าการเจริญเติบโตของเรือนร่างทางกายภาพของมนุษย์ อาศัยอาหารและเครื่องมือที่เป็นวัตถุ ดังนั้น ณ วัย 35 ปี มนุษย์ควรมีน้ำหนักเป็นตันๆ ขณะที่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ในความเป็นจริงสิ่งนี้ยืนยันว่า มนุษย์บริโภคแสงไปแล้ว แสงซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ในเรื่องอาหาร ความจริงมนุษย์บริโภคแสงที่สร้างข้าวสาลีหรือข้าวโพดขึ้นมา เช่นเดียวกับเรือนร่างทางกายภาพของมนุษย์ มีชีวิตที่ขึ้นอยู่กับแสง สิ่งของอย่างข้าวสาลีหรือในทำนองเดียวกัน ก็ดำรงอยู่เนื่องเพราะแสงที่ทำหน้าที่อยู่ในสิ่งเหล่านั้น

บุคคลหนึ่งที่มีประสบการณ์โดยตรงกับการเข้าใจความคิด อาจกล่าวได้ว่าแสงบริโกลแสงเข้าไป แสงถูกป้อนให้มนุษย์ที่แท้จริงซึ่งทำด้วยแสงที่ดำรงอยู่เหนือเรือนร่างทางกายภาพนี้ของมนุษย์ มนุษย์ได้รับพลังงานจากแสง เช่นเดียวกับหลังความตายมนุษย์เนาเปื่อยไปเป็นฝุ่นธุลี เช่นกันเมล็ดข้าวสาลีก็เปลี่ยนสภาพไปเป็นฝุ่นผงหลังจากถูกทำให้เนาเปื่อย แต่เครือข่ายของแสงที่เมล็ดข้าวสาลีถูกสร้างขึ้นยังคงดำรงอยู่ ด้วยเหตุผลนี้ที่เดียว แม้การบริโภคอาหารนับเป็นต้นๆ น้ำหนักของบุคคลหนึ่งจึงไม่เพิ่มเป็นต้นๆ ด้วย ชีวิตมนุษย์คนใดก็ตาม สัตว์ ต้นไม้ นก หรือบ้าน ต้องอาศัยปริมาณเฉพาะของแสงในสิ่งเหล่านี้

บทเรียนแรกในการสำรวจแสง และเพื่อหาปริมาณของแสงเหล่านี้ คือ เฟ่งความสนใจอย่างมีสมาธิ หรือ สมาธิธรรมดๆ ซึ่งหมายความว่าหลังจากนำจิตใจของผู้หนึ่งออกจากทุกสิ่ง จิตใจนั้นจะเฟ่งบนจุดๆ เดียวเท่านั้น มากจนกระทั่งไปถึงสภาพทางอารมณ์ที่ใจเลื่อนลอยหรือปราศจากความคิดพฤติกรรมของการกลายสภาพเป็นปราศจากความคิดไม่ต้องการการอธิบายที่สลับซับซ้อน พวกเราทุกคนมีประสบการณ์สภาพจิตใจนี้ เมื่อจิตใจดูเหมือนจะว่างเปล่าจากทุกสิ่ง จิตใจเปลี่ยนไปสู่อิสระจากความเข้าใจและความคิดทุกประเภท แม้ว่าจะเกิดขึ้นเพียงไม่กี่นาทีในวันหนึ่งก็ตาม แต่ก็เกิดขึ้นแบบเดียวกัน บางครั้งมีการคิดนึกถึงว่าจิตใจของเราหยุดทำงาน แต่นี่เป็นเพียงเพราะเราไม่คุ้นเคยกับสภาวะใจเลื่อนลอยเนื่องจากเฟ่งความสนใจอย่างมีสมาธิ และเราไม่ลงเลใจที่จะเชี่ยวชาญในฐานะเป็นความเจ็บป่วย

ทุกขณะทุกวินาทีของกลางวันหรือกลางคืน ชีวิตมนุษย์ไหลเวียนไปใน 2 ทิศทาง ถ้าไม่ได้ไหลเวียนไปใน 2 ทิศทางนี้ การดำรงอยู่ของชีวิตจะเป็นไปไม่ได้ ชีวิตจะไม่สามารถรักษาตัวเองได้ ถ้าไม่ได้เคลื่อนที่ใน 2 ระนาบ หรือ 2 ด้าน ในมิติหนึ่งบุคคลหนึ่งมีความใกล้ชิดกับจิตสมาธิ และในอีกมิติหนึ่งเขาถอยห่างออกมาจากจิตสมาธิ เมื่อบางคนออกห่างจากจิตสมาธิ รูปลักษณ์ทางวัตถุของชีวิตก็กลายมามีอิทธิพลเหนือกว่า และเมื่อบางคนอยู่ในสภาพจิตสมาธิ แสงก็กลายมามีอิทธิพลเหนือตัวเขาอยู่ทั่วไป หลักเกณฑ์ทั้งสองของชีวิตนี้ไหลเวียนเคียงคู่ไปด้วยกันและไหลเวียน

ไปโคดๆ และแยกจากกันควย เมื่อกล่าวว่หลักเกณฑ์นี้ไหลเวียนเคียงคูไปด้วยกัน ก็หมายความว่า มนุษย์ที่ยังคงอยู่ในความรู้สึกทางวัตถุและได้รับความพึงพอใจจากความสัมพันธ์อย่างสนิทกับความรู้สึกสำนึกของแสงด้วย หรือในทางกลับกัน การไหลเวียนแยกกันเป็นธรรมชาติของสถานการณ์เมื่อผู้หนึ่งถูกรอบง่าอย่างสิ้นเชิงไม่โดยวัตถุก็โดยแสง ชีวิตซึ่งผู้หนึ่งเดินทางไปในความรู้สึกทางวัตถุคือชีวิตของการตื่นอยู่ และชีวิตซึ่งเครื่องยึดของการเกาะกุมทางวัตถุ ได้รับการผ่อนออกไปคือชีวิตแห่งการฝันและการนอนหลับ

คำสั่งสอนของบรรดาศาสดาของพระเจ้า มีเป้าหมายไปที่การเชิญชวนมนุษย์ให้ดำเนินชีวิตในความรู้สึกของแสง หลังจากปลดปล่อยตัวเองออกจากความรู้สึกของการเกาะกุมทางวัตถุ ก้าวแรกของการเดินทางนี้คือ มูรอกอบะฮ์ (อุตฺรวิสัยสมาธิ) ซึ่งช่วยมนุษย์ให้มีความคุ้นเคยกับเส้นทางดังกล่าว ซึ่งเป็นอิสระจากความแปดเปื้อนของความรู้สึกทางวัตถุ

โดยผ่านทางมูรอกอบะฮ์ บุคคลหนึ่งสามารถใช้ชีวิตในสภาพดังกล่าวอย่างที่ตั้งใจ โดยใช้เจตนาธรรม์ และพลังของตนเอง ซึ่งวัตถุไม่อาจมีอิทธิพลต่อเขาได้อีกต่อไป ดังตัวอย่างคือ เมื่อมนุษย์ยอมนอน ระยะเวลาแรกก็มีแรงกดดันอ่อนๆ บนดวงตา ความหนักของตาเปลี่ยนเป็นระยะเคลิบเคลิ้ม เป็นเหตุให้ความรู้สึกถดถอยลง ณ ระยะนี้ นัยน์ตาจะแข็งและไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบการปราศจากปฏิกิริยาโต้ตอบของนัยน์ตา คือ ธรรมชาติซึ่งการเปลี่ยนสภาพของมนุษย์จากความรู้สึกเกี่ยวกับกลางวันไปสู่ความรู้สึกเกี่ยวกับกลางคืน

ตาที่สาม

อดีต ปัจจุบัน และอนาคตโดยพื้นฐานแล้วคือสภาพของการตื่นอยู่และการนอนหลับ โดยปกติแล้วการนอนหลับไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นชีวิตที่กระตือรือร้น เมื่อนักวิชาการด้านวิทยาศาสตร์กายภาพเกิดต้องกล่าวถึงเกี่ยวกับการนอนหลับและโลกของความฝัน พวกเขาจะ

เพิกเฉยด้วยการกล่าวถึงในฐานะเป็นเรื่องมายาคติ และจินตนาการ ขณะที่ชีวิตความฝันและการตื่นอยู่ไม่ใช่สองสิ่งที่ยกและแตกต่างกัน เป็นเพียงการแบ่งระดับชั้นของความรู้สึกทางวัตถุ เราพบว่าตัวเราเองถูกหักห้ามและถูกจำกัด และในความรู้สึกของความฝัน เราเป็นอิสระจากขอบเขตจำกัดด้วยความแตกต่างของอิสรภาพของจำกัดการเดินทางของชีวิตท่องเที่ยวอยู่ใน 2 สภาวะของความฝันและการตื่นอยู่นี้

สิ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถแนะนำเราด้วยเรื่องราวของความรู้สึกทั้งสองได้ในเวลาเดียวกันคือ มูรอกะบะฮ์ (อุตฺรวิสัยสมาธิ) เมื่อรู้สึกอ่อนเพลียและเส้นประสาทไม่สามารถรับความกดดันของความจำกัดได้อีกต่อไป เราอยากเข้าไปในสภาพที่ไม่มีข้อจำกัด เมื่อบุคคลหนึ่งต้องการที่จะผ่อนคลายจากความอ่อนเพลีย และตั้งใจที่จะปลดปล่อยตัวเองจากปัญหาทางโลก ความห่วยเหวและวิตกกังวล ผู้นั้นก็จะถูกนำไปสู่โลกที่รู้กันว่านอนหลับ แบบแผนหนึ่งในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความรู้สึกเกี่ยวกับกลางวัน คือการไปนอน เนื่องจากความอ่อนเพลีย และเหน็ดเหนื่อย อีกแบบแผนหนึ่งคือการเปลี่ยนสภาพไปสู่ความรู้สึกเกี่ยวกับกลางคืนทั้งที่ตื่นอยู่อย่างตั้งใจและอย่างเจตนา ด้วยระบบประสาทที่ได้รับการผ่อนคลาย การพัฒนาและความก้าวหน้าใน E.S.P. (Extra Sensory Perception- ประสาทสัมผัสความรู้สึกพิเศษ) สัมพันธ์โดยตรงกับการเปลี่ยนแปลงของความรู้สึกเกี่ยวกับกลางคืนในสภาพการตื่นอยู่

เมื่อบุคคลหนึ่งล้มตัวลงนอนหลับ ก่อนอื่นใดความตึงเครียดของเส้นประสาทจะถูกแทนที่ด้วยการผ่อนคลายและความเคลิบเคลิ้ม ตาเริ่มหนักขึ้นการเคลื่อนไหวของนัยน์ตาค่อยๆ หยุดชะงักและสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นปกคลุมไปทั่ว ณ ขั้นตอนนี้ความรู้สึกของจิตสำนึกเริ่มเปลี่ยนแปลงไปสู่ความรู้สึกของจิตไร้สำนึก เมื่ออาการครึ่งหลับครึ่งตื่นไปถึงขีดสุด ผู้หนึ่งดูเหมือนนอนหลับนั่นคือเมื่อความรู้สึกของจิตสำนึกเปลี่ยนไปสู่ความรู้สึกของจิตไร้สำนึกอย่างสมบูรณ์ ผู้นั้นก็จะนอนหลับอย่างรวดเร็ว นี่คือเรื่องปกติอย่างหนึ่งในชีวิตของเรา และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดก็ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับที่มนุษย์ถูกบังคับให้นอนเมื่อเขาเหนื่อยอ่อน อิดโรย อ่อนเพลียเพลียแรง แพะ แมว

นกพิราบ นกกระจอก ปลา ก็เช่นกันถูกบังคับให้เปลี่ยนแปลงจากความรู้สึกเกี่ยวกับกลางวัน ไปสู่ความรู้สึกเกี่ยวกับกลางคืน กระบวนการหมุนเวียนของการนอนหลังจากตื่นขึ้น และการตื่นขึ้นหลังจากการนอน พบได้ในสิ่งถูกสร้างทุกชนิดของพระเจ้า ผู้ทรงรังสรรค์ ผู้ทรงสูงส่งยิ่งใหญ่

อาดัม ได้รับมอบความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ไม่ได้มอบให้สิ่งถูกสร้างอื่นใดเลย องค์ความรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับคุณลักษณะของพระองค์ ประกอบด้วยวิรณต์ลับ (Secret Revelation) ความลับของการวิรณต์มีวัตถุประสงค์ในการที่พระเจ้าทรงมอบหมายพลังเหล่านั้นให้มนุษย์ ซึ่งทำให้เขาเข้าไปสู่อณาบริเวณที่มองไม่เห็นได้ง่ายขึ้น โดยที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้มนุษย์ต้องเป็นพยานในความเป็นผู้เชี่ยวชาญของพระองค์หลังจากเข้าไปในอณาบริเวณที่มองไม่เห็นแล้ว รับรู้และมีความสามารถในการเข้าใจคุณลักษณะของพระองค์ เพราะฉะนั้น จึงกลายเป็นความจำเป็นว่า มนุษย์ควรต้องได้รับการกำหนดด้วยความสามารถเหล่านั้น ซึ่งทำให้บรรลุเป้าหมายของพระผู้อภิบาลผู้ทรงสร้างได้ง่ายขึ้น

ชีวิตที่ถูกคุมขังคือการตื่นอยู่และชีวิตที่อิสระคือโลกของการนอน ผู้ใดก็ตามที่สามารถเข้าไปสู่โลกแห่งความฝัน (การนอน) ผ่านทางมูรอกอบะฮ์ ได้อย่างง่ายดาย ในความเป็นจริง มูรอกอบะฮ์คือพฤติกรรมการณ์ของความฝันในสภาพที่ยังคงตื่นอยู่ นั่นคือบุคคลผู้หนึ่งมองเห็นโลกของความฝันในความรู้สึกของจิตสำนึกด้วยความตระหนักแท้จริงในสภาพรอบๆ ตัว

ตัวอย่าง บุคคลผู้หนึ่งเขียนจดหมายไปหาเพื่อน ระหว่างที่เขียนจดหมาย จิตใจของเขาซึมซาบเขาไปในงาน มีอยู่อยู่กับการเขียน การรับรู้สภาพรอบๆ ตัวก็ยังคงมีอยู่ ถ้ามีคนกำลังพูด เขาก็เข้าใจในคำพูดนั้น และหากรู้สึกว่ามีคำตอบต้องตอบได้คำพูดดังกล่าว เขาก็กล่าวคำพูดออกไป ถ้าอากาศเย็นเขาก็รู้สึกหนาว และถ้าอากาศร้อนเขาก็รู้สึกเหนอะหนะ ทั้งหมดนี้กระทำไปในเวลาเดียวกัน ทั้งที่จิตใจยังคงมุ่งไปที่เรื่องเขียนจดหมาย เนื้อหา และความหมายของจดหมายดังกล่าว

นั่นหมายความว่า บุคคลใช้ประโยชน์จากความสามารถมากมายของตนในเวลาเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน เมื่อบุคคลผู้หนึ่งจัดการตัวเองกับความรู้สึกร่วมเกี่ยวกับกลางคืน ศักยภาพมากมายมหาศาลในตัวเขาเปลี่ยนเป็นความกระตือรือร้น และด้วยการที่ยังอยู่ในโลกของการตื่นอยู่ เขาก็ยังสามารถมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในโลกที่มองไม่เห็น ใช้ประโยชน์ของความรู้สึกร่วมทางอภิปรัชญาที่ได้รับอย่างเหมาะสม

ระยะของมูรอกอบะฮ์ (อุตฺรวิสัยสมาธิ)

การเดินทางในโลกซึ่งอิสระที่มองไม่เห็น ไม่ว่าด้วยจิตสำนึกหรือจิตไร้สำนึกคือมูรอกอบะฮ์โดยกฎเกณฑ์แล้ว ก่อนนอนหลับผู้หนึ่งมีประสบการณ์ 3 ลักษณะ ลักษณะแรกเริ่มหนึ่งสองรู้สึกง่วงซึม และสุดท้ายคือหลับไหล เมื่อผู้หนึ่งยังคงตื่นปฏิบัติมูรอกอบะฮ์อยู่ เขาก็จะได้รับประสบการณ์ทั้งสามลักษณะนี้เช่นกัน ครั้งแรกการหลับเล็กน้อยจะปกคลุมผู้ที่ทำมูรอกอบะฮ์ ในเชิงของซูฟี (รหัสยนิยม) สถานะนี้เรียกว่า “กานูด” (ครึ่งหลับครึ่งตื่น) ในสถานะนี้ผู้หนึ่งมองเห็นได้ด้วยดวงตาที่ลึมอยู่ แต่บางสิ่งที่มีมานบางอย่างขวางกั้น เป็นเหตุให้สิ่งนั้นถูกลึมเลื่อนไป การทำมูรอกอบะฮ์ เป็นประจำ ทำให้จิตใจที่มีจิตสำนึกสามารถธำรงร่องรอยทางเดินของสิ่งที่เห็นไว้ได้ และจดจำสิ่งที่เห็นด้วยดวงตาที่หลับสนิทในความรู้สึกเกี่ยวกับกลางวัน โดยเปรียบเทียบกันอย่างมีชีวิตชีวามากขึ้น เป็นเพราะความเร็วของจิตใจที่เพิ่มขึ้น จิตใจที่มีจิตสำนึกจึงลึมเหลวที่จะสัมพันธ์สิ่งต่างๆ ซึ่งกันและกัน ในด้านหนึ่งจิตใจมองเห็นบางสิ่งในโลกนี้ และอีกด้านหนึ่งมองเห็นบางอย่างในสวนสวรรค์ ในทางกลวิธีเรียกว่า “วารูด” (ความทรงจำ) ในสถานะนี้สิ่งที่ถูกสังเกตดูเหมือนจะเจิดจ้าสว่างไสวและได้รับการจดจำแต่จิตใจสามารถเข้าใจความหมายตามความเป็นจริงที่แท้ของสิ่งที่เห็นได้ ต่อมาความพยายามจะอธิบายวัตถุที่เห็นได้โดยสามัญสำนึก การอธิบายเหล่านี้อาจถูกหรือผิดก็ได้ แต่โอกาสในการที่จะอธิบายผิดมีมากกว่า สมรรถภาพนี้เรียกว่า “มุกา

ซิฟะฮ์” (การเปิดเผย) เมื่อความหมายของสิ่งที่เห็นในมูรอกอบะฮ์ได้เข้ามาในจิตใจด้วยก็เรียกว่า การเปิดเผย สภาวะนี้อาจได้รับประสบการณ์เมื่อผู้หนึ่งไม่ปฏิบัติมูรอกอบะฮ์ได้เข้ามาในจิตใจด้วยก็ เรียกการเปิดเผย สภาวะนี้อาจได้รับประสบการณ์เมื่อผู้หนึ่งไม่ปฏิบัติมูรอกอบะฮ์ได้เช่นกัน เมื่อ บางคนได้รับจิตใจที่มีสมาธิในการฟังไม่ว่าโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เขาสามารถเริ่มมองเห็นสิ่งที่อยู่ ห่างไกลออกไปได้ แต่ในวิธีเช่นนี้ การแสดงภาพบนจอภาพจิตใจ ทำให้เกิดความกดดันบนจิตใจที่มีจิตสำนึก และผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณพบว่า เป็นการยากที่จะอดทนต่อความกดดันนี้และ กลายเป็นจิตไร้สำนึก ความสามารถในการเปิดเผยนี้จะค่อยๆ เข้มแข็งขึ้นทีละน้อยๆ พร้อมด้วย จิตใจที่มีจิตสำนึกที่เข้มแข็งและมีความสามารถในการเปิดเผยข้อมูลอย่างเหมาะสม

เมื่อจิตสำนึกเข้มแข็งเพียงพอที่จะทนต่อแรงกดดันที่มีผลมาจากการหยั่งรู้ของจิตไร้สำนึก การกระตุ้นและระบบประสาทยังคงทำหน้าที่อยู่เหมือนที่เคยกระทำระหว่างตื่น การเปิดเผยระยะ ต่อมาเรียกว่า “มุซาฮิละฮ์” (การสังเกต) ในสภาวะการสังเกตนี้ ผู้หนึ่งยังคงอยู่กับเรื่องทางโลก เช่นมองเห็นสิ่งต่างๆ ด้วยสายตา เพลิดเพลินกับกิจกรรมทางโลก ทานอาหารและเข้าร่วมกิจกรรม ในทางโลกต่างๆ กัน ระหว่างสภาวะการสังเกตนี้ ผู้หนึ่งได้เข้าไปใน “โลกแห่งการชำระ” (อาลัมอัลอะฮ์รอฟ) อาณาบริเวณที่มนุษย์เดินดินไปพำนักอยู่ในชีวิตหลังความตาย ดังจะเห็นแล้วว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างชีวิตในโลกนี้กับชีวิตแห่งอะฮ์รอฟ เช่นเดียวกับผู้หนึ่งดื่ม กิน นอน ตื่นนอน แสดงความสดชื่นหรือเศร้าสร้อย หัวเราะและร้องไห้ รู้สึกรัก หรือ เกลียดชัง ปรารถนา การสมาคมกับมิตรสหาย ต้องการที่จะได้รับความนิยมนิยมชอบจากเพื่อนและได้รับความนิยมนิยมชอบตอบแทน ต้องการวิธีการที่จะปกป้องตนเองจากอากาศร้อนหนาวในโลกนี้ เช่นเดียวกัน ในโลกแห่งอะฮ์รอฟ เขาดื่ม กิน นอน ตื่นขึ้นและบรรลुकความปรารถนาทั้งปวงของชีวิต ผู้หนึ่งใช้ชีวิตอยู่ภายใต้หลังคาในโลกแห่งอะฮ์รอฟ เช่นเดียวกับที่ใช้ชีวิตในโลกนี้ สิ่งเดียวที่แตกต่างคือ ณ สถานที่ดังกล่าวไม่ต้องมีความมานะพยายามทั้งในทางปัจเจกและรวมกลุ่ม เพื่อทรัพย์สมบัติ และ ทรัพย์ากรธรรมชาติ เหมือนที่กระทำในโลกนี้

โลกที่ดำรงอยู่ในอะธีรอฟ นั้น นำลุ่มหลงและสวยงามเป็นอย่างยิ่ง จนความสวยงามของโลก วัตถุไม่มีอะไรเปรียบเทียบได้ เมื่อบางคนได้เห็นอะธีรอฟแล้วก็ได้รับการปลดปล่อยจากแรงดึงดูด หลังจากอยู่ในสภาวะการสังเกต การปลดปล่อยจากแรงดึงดูดมิได้หมายความว่า เขาจะเริ่มบินไปใน อากาศ แต่หมายความว่าเขาจัดความคิดที่มืดบอด ตัณหาราคะ ความชั่วร้าย ความละโมภ ความยิ่ง ทะนง ความยะโส ซึ่งมีสาเหตุมาจากการสะสมความมั่งคั่ง ฯลฯ ความจริงที่ว่าวันหนึ่ง ผู้หนึ่งต้อง จากโลกนี้ไปสู่โลกของชีวิตที่ถาวรต้องเป็นความเชื่อที่มีความมั่นใจยิ่ง

ไม่เป็นการออกนอกประเด็นแต่อย่างใดที่จะกล่าวว่า ศาสตร์ที่ลึกลับซึ่งวางอยู่บนความรู้ใน เวทมนตร์คาถา สามารถขึ้นไปสู่ตำแหน่งสูงได้มากที่สุดเพียงขอบเขตของ “กานูด” และ “วารูด” ในการฝึกฝนการเข้าญาณเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ควบคุมการกระตุ้นความสามารถของ “กานูด” และ “วารูด” ด้วยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเป็นประจำจนสามารถทำให้พวกเขาบรรลุสู่การ เคลื่อนไหวเหนือธรรมชาติได้

อัตราความเร็ว

เมื่อบางคนเสียชีวิต มักจะถือกันว่า คนผู้นั้นถูกทำลายไป ขณะที่การตายไม่ได้หมายถึงจุด จบหรือการถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง เพียงแต่เป็นการถ่ายโอนจากโลกหนึ่งไปยังอีกโลกหนึ่ง นั่นคือ มนุษย์ละจากร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาและเคลื่อนไปสู่อาณาจักรอื่น ๆ คำว่า “จากไป” ยัง หมายถึงจากไปสู่ชีวิตเป็นอมตะ เราสามารถกล่าวได้ว่า มนุษย์จากชีวิตชั่วคราวในโลกนี้ไปสู่อาณาจักรอื่นซึ่งเขาต้องดำรงชีวิตเป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่ามาก

โดยภายนอกแล้วการสูญสลายทางกายภาพ และทางจิตวิญญาณดูเหมือนเป็นสิ่งเดียวและ เหมือนกัน แต่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น มีความแตกต่างในการจากร่างกายนี้ไปโดยเจตนาหรือตั้งใจ ที่จะกลับมา กับการจากร่างกายนี้โดยทิ้งไปเลย ไม่ใช้อีกพร้อมกับทิ้งใจให้เน่าเปื่อยไป

ตัวอย่าง เมื่อไปนอนเรามองเห็นตัวเองในความฝัน อยู่ในระยะทางที่ห่างไกลออกไป ถ้าเรากินอาหารที่โน้นเราได้รับความพอใจจากรสชาติ ได้รับความประสพการณ์จากสภาพอากาศ บางคนพำนักอยู่ในประเทศที่มีภูมิอากาศร้อน ฝันว่า ยืนอยู่บนยอดเขาที่มีหิมะปกคลุม และสั่นระริกไปทั้งตัวด้วยความหนาวเหน็บ อาการตัวสั่นนี้เป็นเหตุให้เขาตื่นขึ้น และหลังจากตื่นขึ้นมาแล้ว ก็พบตัวเองสั่นด้วยความหนาว ซึ่งความจริงไม่ได้อยู่ที่นั่น

พวกเราทุกคนมีประสบการณ์หลายครั้ง ซึ่งเกิดเห็นญาติที่เสียชีวิตไปแล้ว การพบกับวิญญาณคนตายชี้ให้เห็นว่า ผู้หนึ่งได้เคลื่อนย้ายไปยังอะฮ์รอฟ ระหว่างสภาวะความฝัน นี่คือนิ่งในเป้าหมายของปราชิตวิทยา ที่ผู้หนึ่งสามารถควบคุมการปลุกเร้าความสามารถดังกล่าวในตัวเอง ซึ่งจะได้รับการกระตุ้นในฝันเท่านั้น ผู้หนึ่งจะต้องสามารถสั่งความสามารถดังกล่าว ซึ่งปลดปล่อยมนุษย์จากความจำกัดของที่ว่างและเวลา

คำกล่าวของท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแต่ท่านและลูกหลาน) ที่ว่า “จงมองดูความตายก่อนที่จะตาย”

บอกอย่างชัดเจนว่า หลังจากการปลดปล่อยตัวเราเองจากการยึดกุมของกาลเทศะ เราจะต้องสามารถเห็น (ความตายและ) อาณาบริเวณที่ความจำกัดของที่ว่างและเวลาไม่ดำรงอยู่ เมื่อยังคงดำรงชีวิตอยู่ใน โลกกายภาพเรา สามารถกระทำสิ่งนี้ได้โดยทำให้ตัวเองคุ้นเคยกับสภาวะดังกล่าว ซึ่งผู้หนึ่งก้าวหน้าไปเมื่อขณะหลับ

ก่อนจะขอมนอน สิ่งแรกที่เรากระทำคือ นอนบนเตียงในท่าที่สบาย ประการที่สอง คือจิตใจของเราตั้งมั่นที่จะเคลื่อนย้ายความรู้สึกสำนึกเกี่ยวกับกลางวันไปสู่ความรู้สึกเกี่ยวกับกลางคืน ประการที่สาม เราหลับตาและในที่สุดก็เข้าสู่ปริมณฑลของการนอน

ขอให้เรานอนด้วยจิตใจที่ตื่นอยู่ นิ่งในท่าผ่อนคลาย ปล่อยให้จิตใจเป็นอิสระจากกิจกรรมทางโลก หลับตาและเข้าไปในโลกจิตไร้สำนึก โลกจิตไร้สำนึกจะปรากฏในจอภาพจิตใจของเรา

เมื่อการยึดกุมของจิตใจที่มีจิตสำนึกอ่อนแอลง เมื่อเข้าไปในโลกแห่งจิตไร้สำนึก ขณะนี้จะอยู่ใน ปริณพททางอภิปรัชญา ท่านจะพบตัวเองอยู่ในอะธีรอฟ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ทางอภิปรัชญา มองเห็นผู้อยู่อาศัยในโลกดังกล่าว เหมือนนักท่องเที่ยวในยามที่เข้าเมืองในโลกนี้มองเห็นชาวเมือง ที่อาศัยอยู่ในเมืองดังกล่าว

ในโลกวัตถุวิญญาณของเรา สร้างร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาจากเลือดเนื้อกระดูก ซึ่งถูก ผลิตจากฝุ่นและโคลน ฝุ่นและโคลนมีน้ำหนักเพราะแรงดึงดูดและความหนาแน่น บุคคลหนึ่ง พบว่าตัวเองถูกคุมขังและจำกัดในขอบเขตกับกันมากมาย ในอะธีรอฟ ร่างกายที่ได้รับการสลักเสลา โดยวิญญาณของเราประกอบไปด้วยแสง โดยที่ร่างกายนี้ทำจากแสงซึ่งปราศจากแรงดึงดูดหรือ ความหนาแน่น เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงไม่พบว่าตัวเองถูกคุมขังอยู่ในขอบเขตกักกัน เหมือน ประสบการณ์ในโลกทางกายภาพและวัตถุในโลก ที่จำกัดและถูกควบคุมนี้ เรายังคงขาดแคลน ทรัพยากรที่จะขจัดความรู้้อานาจของตัวเองอยู่เสมอ

ความเร็วในการดำเนินการบางสิ่งอาจจะผันผวนได้ แต่ไม่ว่ามากหรือน้อย เราไม่สามารถ กระทำโดยปราศจากทรัพยากรสมบัติ และทรัพยากรธรรมชาติ เรายังคงพึ่งพาสิ่งเหล่านี้ ผู้หนึ่งสามารถ เดินได้ระยะทาง 3 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ถ้าใช้จักรยานความเร็วนี้สามารถเพิ่มได้เป็น 20 กิโลเมตร ต่อชั่วโมง ใช้รถยนต์ทำความเร็วได้ถึง 70-80 กิโลเมตร ต่อชั่วโมง และถ้าใช้เครื่องบินสามารถ ทำความเร็วได้นับร้อยๆ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เช่นเดียวกับที่ไม่มีความขัดแย้งใดๆ ในเรื่องอัตรา ความเร็วและความเร็วที่เพิ่มขึ้น ก็ไม่อาจมีความเห็น 2 แบบได้ในเรื่องความยากจนและการต้อง พึ่งพาทรัพยากรสมบัติและทรัพยากรธรรมชาติของเรา มนุษย์ยากจนต่อทรัพยากรสมบัติและทรัพยากร เพราะร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา สร้างจากฝุ่นดินและโคลน ส่วนทรัพยากรสมบัติและทรัพยากร ธรรมชาติ ทั้งหมดที่มนุษย์นำมาใช้ก็ทำจากดินและโคลนเช่นกัน

จักรยานไม่ใช่สิ่งใดนอกจากโคลน เพราะทุกส่วนของจักรยานทำมาจากเหล็ก และเหล็ก เป็นองค์ประกอบหนึ่งของดิน ซึ่งถูกแยกออกมาจากดินหลังจากต้มในหม้อหลอม ทุกส่วนของ

เครื่องปั้นก็ทำมาจากส่วนประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งของดิน วัตถุประสงค์พื้นฐานทั้งที่เป็นโลหะหรือไม่ใช่โลหะล้วนคือดิน ดินยังคงเปลี่ยนรูปพรรณสัณฐานไป ไม่ว่าจะป็นมนุษย์ จักรยาน รถยนต์ เครื่องปั้น ต้นไม้ที่มีดอก ช้างหรือมด ทั้งหมดนี้คือรูปแบบหลากหลาย ซึ่งบรรดาผู้สร้าง ได้เตรียมอนุภาคของดินไว้ อนุภาคของดินเหล่านี้คือสัญญาณอันมหัศจรรย์ยิ่งของพลังการสร้างสรรค์ และมีมือความชำนาญที่ซำของที่สุดของพระเจ้า ผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่ง คำดำรัสอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้ากล่าวว่า

“และจงพิจารณาไตร่ตรองสัญญาณของเรา”

เชิญชวนความสนใจใคร่พิจารณาของเราต่อความเชี่ยวชาญและความชำนาญของพระเจ้า ในฐานะที่สำแดงอยู่อย่างมากมายเหลือเกินใน ทุกสถานที่รอบตัวเรา และผู้ที่เอาใจใส่ต่อการใคร่ครวญและพิจารณาไตร่ตรอง เห็นสัญญาณต่างๆ ของพระเจ้ำก็จะเคารพภักดีและใกล้ชิด เป็นที่รักของพระองค์ ผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่ง ผู้หนึ่งสามารถขึ้นรูปดินที่นวดแล้วในรูปลักษณะใดก็ได้ตามแบบที่อธิบายไว้ บุคคลผู้หนึ่งสามารถเป็นนกรกระจอกจากดินได้ ดินสามารถใช้สร้างสิ่งใดก็ได้ ไม่ว่าจะใหญ่โตขนาดไหนหรือขนาดเล็กเพียงใด

ในการได้รับความรู้มีวิธีการ 2 วิธี วิธีการที่หนึ่งคือ การสำรวจทรัพย์สินสมบัติที่ยังคงมีอยู่ภายในความจำกัดของกาลเทศะ ด้วยการพิจารณาไตร่ตรองเกี่ยวกับสิ่งนั้น การพิจารณาไตร่ตรองยิ่งลึกซึ้งเท่าใด ความสามารถที่จะได้รับการปลุกเร้าและกระตุ้นก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น อีกวิธีการหนึ่งคือ การคิดคำนึงตรงไปเกี่ยวกับความสามารถในการสร้างสรรค์ นั่นคือ ภาพสะท้อนแห่งคุณลักษณะของพระเจ้า ภายหลังการปลดปล่อยจากความจำกัดของที่ว่างและเวลา

แรงกระตุ้นเป็นรูปเป็นร่างขึ้นที่ไหน ?

ทั้งหมดที่ตามองเห็นประกอบด้วยส่วนประกอบเหล่านั้นทั้งหมด ซึ่งตาเองก็ถูกสลักเสลา มา การมองเห็นของดวงตาคือ ความสามารถที่อาจทำให้ประณีตละเอียดละออมากที่สุดได้ ความสามารถยังมีความประณีตละเอียดละออมากเพียงใด ดวงตาก็จะเห็นชัดเจนและสดใสมากขึ้นเท่านั้น เค้าโครงและลักษณะของภาพ ซึ่งดวงตาที่สมบูรณ์จับได้จะสว่างสดใสและชัดเจน จนกว่าดวงตาที่ไม่สมบูรณ์ จิตภาพที่ดวงตาซึ่งไม่สมบูรณ์ถ่ายทอดไปยังจอภาพจิตใจก็จะเลอะเลือนไม่ชัดเจน ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดถ้าเลนส์ดวงตาไม่ทำหน้าที่อย่างแม่นยำแล้ว ดวงตาก็ไม่สามารถรับภาพของวัตถุที่เห็นได้อย่างแม่นยำ เหมือนกับถ้าเลนส์ที่ติดตั้งอยู่ในกล้องถ่ายรูปมีตำหนิ ดังนั้นไม่ว่ากล้องจะมีราคาก่างวดเท่าใด ภาพก็จะไม่ชัดเจนและมีคุณภาพต่ำ

มีร่างกายมนุษย์อยู่ 2 ร่าง ร่างหนึ่งมีรอยขีดข่วน แขนขาหัก มีผ้าพันแผลอยู่ทั่วร่างกาย ร่างนี้ไม่สามารถเรียกว่าอะไรได้อย่างแน่นอน นอกจากร่างที่เสียโฉมและน่าเกลียด นี่คือสภาพร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาของมนุษย์ เนื้อเรื้อนร่างทางกายภาพของมนุษย์ มีอีกร่างหนึ่งของแสงที่สว่างสดดั่งดวงอยู่ร่างกายนี้มีชื่อมากมาย แต่ชื่อ 2 ชื่อที่ตั้งแล้วเป็นที่นิยมและรู้จักกันดีคือ ร่างดาวและรัศมีหรืออัสเมธ การดำรงอยู่ของเรื้อนร่างทางกายภาพต้องอาศัยรัศมี ถ้ารัศมีสมบูรณ์แล้วเรื้อนร่างทางกายภาพก็จะสมบูรณ์ด้วย ทั้งหมดที่พบในรัศมีมีอิทธิพลและผลกระทบต่อร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา เหมือนกับที่ภาพของโลกวัตถุถูกแสดงบนจอภาพจิตใจผ่านทางเลนส์ 2 ข้าง ที่ติดตั้งอยู่ในเรื้อนร่างทางกายภาพ ตามสติปัญญาแล้วเรื้อนร่างทางกายภาพ คือภาพสะท้อนของร่างดาวหรือรัศมีที่แสดงเหนือวัตถุ ร่างกายที่เป็นแสงนี้ไม่ใช่เฉพาะของมนุษย์เท่านั้น แต่สิ่งถูกสร้างทั้งหมดที่ดำรงชีวิตอยู่บนโลก เป็นผลพลอยได้ของรัศมีเดียวกันมากกว่า นั่นคือร่างที่เป็นแสง

รายละเอียดของสิ่งนี้ที่เพิ่มเข้ามาคือ แรงกระตุ้นทั้งหมดที่สัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์ ไม่ได้ผลิตในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสาของเขา หลังจากที่กำเนิดเป็นรัศมีแล้ว จึงถูกนำไปยังเรื้อนร่างที่

เป็นภาพเพื่อให้ถูกแสดงที่นั่น เมื่อบางคนกินอาหาร ภายนอกแล้ว ดูเหมือนว่าร่างกายที่เป็นเนื้อ และกระดูกนี้ได้รับโภชนาการเข้าไป แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น มนุษย์ไม่สามารถกินหรือดื่ม ได้ ถ้าแรงกระตุ้นนี้ไม่ได้ถูกผลิตในร่างดาวของมนุษย์หรือรัศมี สิ่งนี้ไม่ยากเกินไปที่จะเข้าใจ การ ค่อยๆ คิดใคร่ครวญสามารถทำให้เราเข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจนได้ง่ายขึ้น

มีชั้นและแถวมากมายในร่างดาว เมื่อเราเดินผ่านไปในโลกของความฝันด้วยความรู้สึก เกี่ยวกับกลางคืน เราได้กระทำการเคลื่อนไหวทั้งหมด ซึ่งกระทำและแสดงออกผ่านร่างกายที่เป็น เนื้อหนังมังสา ในสภาพที่ตื่นอยู่ การเคลื่อนไหว ของรัศมี ซึ่งแสดงโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับสื่อกลางของ เรือร่างทางกายภาพ ความมีประสิทธิภาพของการเคลื่อนไหวและการกระทำของเรือร่างทาง กายภาพและรัศมีที่ตามมาภายหลังคือรูปแบบตามธรรมชาติของมัน

คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดประกาศให้ความฝันเป็นแหล่งที่ทรงพลังมากที่สุดในการทำนาย อนาคตและการพยากรณ์ ซึ่งมีเป้าหมายในการมองเห็นปริศนา ดั่งกล่าว ซึ่งไม่ได้ดำรงอยู่ต่อ สายตาแห่งวัตถุของเรา แต่อยู่เหนือขอบเขตที่ว่าง และเวลาของโลกแห่งวัตถุ เมื่อรัศมีซึ่งคือร่าง ที่เป็นแสง แยกออกจากเรือร่างทางกายภาพ ซึ่งประกอบด้วยอนุภาคฝุ่น มันก็สูญสลายไป

เมื่อทำมูรอกอบะฮ์ ก้าวไปสู่ขั้นตอนที่สอง เขาเผชิญหน้ากับร่างดาวซึ่งคือรัศมี และความ เชื้อรูปแบบดังกล่าวได้ถูกสร้างขึ้นในตัวเขา ซึ่งให้ความรู้ที่ว่า ร่างกายซึ่งเป็นเนื้อและกระดูกอัน ประกอบด้วยอนุภาคฝุ่นนั้นต้องตาย ไม่นานและมีชีวิตอันสั้น เราจึงตระหนักว่า ผู้หนึ่งจากไป เนื่องจากร่างกายของแสงซึ่งเป็นที่รับรู้กัน โดยทั่วไปว่าอยู่บนร่างกายที่เป็นวัตถุนี้ ได้ตัดสัมพันธ์ ตัวเองกับเรือร่างทางกายภาพ นั่นคือความตายหมายถึงร่างที่เป็นแสงเคลื่อนย้ายเข้าไป สู่อณา บริเวณของสี่สันสุกสกาที่ปรากฏอยู่ในโลกหน้า หลังจากแยกตัวเองออกจากโลกแห่งวัตถุนี้

ปริณทนท ของสวรรค และนรก

พระเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่ทรงกล่าวกับท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแด่ท่าน และลูกหลาน) ผู้เป็นที่รักของพระองค์ว่า

“และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับวิญญาณจงกล่าวเถิดว่า เรื่องวิญญาณนั้นเป็นไปตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมัน และพวกท่านจะไม่ได้รับความรู้ใดๆ เว้นแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

หมายความว่า เมื่อเทียบกับความรู้ที่มีอยู่ ณ พระเจ้า ความรู้เกี่ยวกับวิญญาณที่ถ่ายทอดมายังมนุษย์มีเพียงเล็กน้อย ในที่นี้จะต้องบันทึกจุดที่น่าสนใจไว้ พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่งนั้นสมบูรณ์ทรงนิรันดร และทรงไร้ขอบเขตจำกัด ความรู้ของพระองค์ผู้ทรงสรรพปัญญา ไม่มีขอบเขต มันคง ลึกสุดที่จะหยั่งและไม่มีที่สิ้นสุดเช่นกัน โดยที่ส่วนหนึ่งของการไม่มีที่สิ้นสุด ก็ไม่มีที่สิ้นสุดด้วย เพราะฉะนั้น จำนวนเล็กน้อยของการไม่มีที่สิ้นสุด ก็ไม่มีขอบเขตและไม่มีที่สิ้นสุดด้วย

ในโองการที่กล่าวถึงข้างต้นไม่ได้กล่าวว่า ความรู้เกี่ยวกับวิญญาณไม่ได้ถูกมอบให้มนุษย์

ความรู้นี้ได้ผ่านลงมาอย่างเหมาะสมให้กับบรรดา “เอาเลียฮ์” (มิตรของพระเจ้า) ซึ่งเป็นทายาทของบรรดาศาสดา และเป็นตัวแทนของท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแด่ท่านและลูกหลาน) เป็นการยากที่จะกำหนดว่าใครมีความรู้เท่าใด แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือแม้ส่วนเล็กที่สุดของความรู้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดก็ไม่มีที่สิ้นสุดด้วย

เพื่อที่จะอธิบายปรากฏการณ์ของชีวิตและความตายในเชิงของศาสตร์ทางจิตวิญญาณสามารถกล่าวได้ว่า ร่างคาวานั้นคือร่างของแสงที่ถูกผลิตโดยวิญญาณได้ตัดสัมพันธ์ตัวเองจากร่างกายซึ่งมีตัวตน และหลังจากสวมใส่เครื่องแต่งกายที่ทำจากแสงสุกสกาว ซึ่งแผ่ซ่านไปทั่วบรรยากาศสูง 200 ไมล์เหนือโลกวัตถุนี้ เริ่มพำนักอยู่ในอาณาบริเวณต้องกล่าวซึ่งเรียกว่า อะฮ์

รอฟ นี่คือการภาวนาบริเวณเดียวกับที่มนุษย์ตั้งแต่อาดัมจนถึงมนุษย์คนสุดท้ายบนดาวเคราะห์โลกครั้งนี้ เคลื่อนย้ายมาพำนักอยู่จนถึงวันสุดท้ายของโลก และจะอาศัยอยู่จนถึงวันตัดสินพิพากษา

เช่นเดียวกับร่างดาวซึ่งวิญญาณจะยังคงทำเคลื่อนไหวตลอดไป ร่างของแสงนั้นคือรัศมีก็ยังคงเคลื่อนที่อย่างต่อเนื่อง และตลอดไปในอะเธอร์ออฟเช่นกัน อาณาบริเวณติดกับอะเธอร์ออฟ คืออาณาบริเวณของการฟื้นคืนชีพ บรรยากาศของอาณาบริเวณนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับบรรยากาศที่อะเธอร์ออฟ และในโลกวัตถุ รัศมีอาณาบริเวณดังกล่าวจะเปลี่ยนเป็นมีความแข็งแกร่งกว่าในโลกแห่งการชำระ (อะเธอร์ออฟ) ในอาณาบริเวณของการฟื้นคืนชีพ อัตราความเร็วของจิตใจจะรวดเร็วมาก และบันทึกการใช้ชีวิตทั้งหมดของร่างดาวก็ถูกเร่งให้แสดงต่อหน้าบุคคลที่เกี่ยวข้องเช่นกัน ภายหลังจากอาณาบริเวณของการฟื้นคืนชีพแล้ว มีความละเอียดอ่อนมากกว่านั่นคือ “นุร” ได้ก่อตัวขึ้นเหนือร่างที่เป็นแสง นุรนี้คือรัศมีเดียวกับที่ทำให้เราสามารถเห็นอภิปัสนา (Beatific vision) ของพระผู้อภิบาลผู้ทรงสร้างของเราได้

ได้มีกล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานว่า ไม่มีผู้ใดรู้สึกสัมผัสพระเจ้าได้ ถ้าพระเจ้าเองไม่ทรงกลายเป็นความรู้สึกสัมผัส เมื่อบางคนเริ่มมองเห็นด้วยความช่วยเหลือของความรู้สึกสัมผัสของพระเจ้า เขาก็จะมองเห็นอาณาบริเวณของการตัดสินพิพากษา รวมทั้งมองเห็นกิจกรรมในอาณาบริเวณดังกล่าวด้วย หลังจากอาณาบริเวณของวันตัดสินพิพากษาแล้ว ก็เป็นอาณาบริเวณของสวรรค์และนรก และทั้งสองมีปริมณฑล หรือเขต สำหรับผู้คนระดับชั้นต่างๆ จำนวนมาก

การดำรงอยู่ของสวรรค์และนรกนั้นชัดเจน บนความเป็นจริงที่ว่ามนุษย์จะได้รับความทราบและรู้สึกลำบากในนรก และจะได้รับความพึงพอใจในชีวิตที่สุขสบาย และหรูหรา ในสวนสวรรค์ ถ้ายอมรับว่า วิญญาณคือผู้ที่ได้รับความพึงพอใจจากความปีติยินดี ความสะดวกสบาย และความหรูหรา ดังนั้นก็ต้องยอมรับเช่นกันว่าวิญญาณจะได้รับความทุกข์ทรมานจากการลงโทษในนรก และไม่ว่าภายใต้สภาพแวดล้อมใดๆ ทรรศนะนี้ไม่อาจเป็นจริงได้ เพราะวิญญาณคือส่วนสำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงรอบรู้อย่าง วิญญาณเป็นสิ่งที่แบ่งแยกไม่ได้ตลอดกาลไร้ขอบเขตจำกัด

และอยู่นอกเหนือจากความเข้าใจใดๆ ที่แสดงออกมาภายนอก ไม่ถูกจำกัดอยู่ในลักษณะที่มีขอบเขต วิญญาณรู้เกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า แสดงตนเองใน “เสื่อคลุม” ตัวใหม่ตลอดไป ตามเจตนารมณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้สร้างแห่งจักรวาลและป้อนข้อมูลให้ “เสื่อคลุม” แต่ละตัว เกี่ยวกับการดำรงอยู่ และตัวตนของ “เสื่อคลุม” นั้น เหล่านี้เป็นข้อมูลเดียวกับที่ถูกให้ความหมายตามอำนาจหน้าที่ ซึ่งเสื่อคลุมแต่ละตัวมีอยู่ นั่นคือวิญญาณเป็นผู้สร้างร่างกาย รางวัดและการลงทัณฑ์ ความกรุณาและการทำโทษต่างเป็นข้อมูลที่สืบทอดมาบนร่างกายที่สร้างสรรค์โดยวิญญาณ ซึ่งตัววิญญาณเองเป็นอิสระจากความเจ็บปวดหรือความสะอึกสะอื้นทั้งปวง

ในทุกชอกทุกมุม

เราเองก็ไม่อาจคุ้นเคยกับสิ่งใดได้ ถ้าความรู้โดยเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งนั้นไม่เพียงพอสำหรับเรามีสองสามประการเกี่ยวกับความรู้ที่จำเป็นในเรื่องนี้ ประการที่หนึ่งจะต้องมีแหล่งของความรู้ดังกล่าว ประการที่สองจะต้องมีตัวแทนซึ่งสามารถเก็บรักษาความรู้ดังกล่าวไว้ได้ ประการที่สามจะต้องมีตัวแทนที่สามารถถอดความหมายของความรู้ที่ได้มาจากสถานที่เก็บรักษาเช่นกัน และประการสุดท้าย จะต้องมีความช่วยเหลือในการสำแดงความรู้ดังกล่าว

ตัวอย่าง ผู้หนึ่งรู้สึกหิว หมายความว่า มนุษย์ได้รับข้อมูลว่า ร่างกายต้องการกินบางสิ่ง แทนซึ่งได้รับข้อมูลนี้ อธิบายความหมายข้อมูลดังกล่าวว่า จะต้องบริโภคขนมปัง อาหารหรือบางสิ่งทำนองนี้ หลังจากร่างกายแห่งดาวได้รับข้อมูลแล้วก็อธิบายไปตามนั้นเช่นกัน และมนุษย์มีประสบการณ์ในการกินขนมปัง ผลไม้ และบางสิ่งบางอย่างอื่นๆ ไปตามนั้น

ตราบเท่าที่มีการพิจารณาถึงการทำให้ผู้หนึ่งบรรลุแรงกระตุ้นของตนจะพบว่าแรงกระตุ้นเหล่านี้ได้รับการบรรลุในวิธีเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นโลกวัตถุ โลกแห่งการชำระ (อะอีรอฟ) สวรรค์หรือนรก แรงกระตุ้นบรรลุสำเร็จสมบูรณ์ ในลักษณะเดียวกันทุกสถานี่แห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์

สวรรค์ก็คือสวรรค์ เพราะมีลำธารน้ำนมและน้ำผึ้ง มีผลไม้ทุกชนิดอยู่ นอกเหนือไปจาก
กระบวนการอีกมากมายสำหรับชีวิตที่สะดวกสบายและหรูหราในสวรรค์

นรกก็มีนรกเพราะผู้หนึ่งต้องพำนักอยู่ในนั้น ท่ามกลางสภาพแวดล้อมซึ่งตามความรู้ของเรา
เรารู้ว่าเป็นความทรมานและการสร้างความเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจอย่างยิ่ง อาหารมีอยู่ทั้ง
ในสวรรค์และในนรก ในสวรรค์ก็คือน้ำนม น้ำผึ้ง และผลไม้ ส่วนในนรกอาหารประกอบด้วย
รายการอาหารที่น่าสะอิดสะเอียน

กฎ มโนคติของการกินอาหาร ความรู้เกี่ยวกับการกินอาหารเหมือนกันทั้งสองสถานที่
การจัดเตรียมและการหามาให้ก็เหมือนกันทั้งสองแง่ แต่ความหมายโดยนัยต่างกัน อาหารสวรรค์
เป็นสิ่งที่ดีเพราะความหมายโดยนัยดีงาม ส่วนอาหารในนรกไม่ดีเพราะเกี่ยวพันกับการสำนึกบาป
การจับมาลงโทษ การครวญครางด้วยความเจ็บปวดและการโหยให้

โดยสรุป สิ่งนี้สามารถกล่าวได้ว่า ในความเป็นจริงจักรวาลทั้งมวลคือองค์ความรู้และสาขา
ความรู้ที่แตกต่างกัน คือวิธีการมากมายที่บอกนัยยะของความรู้ ร่างดาวคือตัวแทนของสิ่งนั้น ซึ่ง
อธิบายความหมายโดยนัยยะของความรู้ เมื่อมนุษย์ลงจากอาณาบริเวณของวิญญูณมายังโลกนี้ ร่าง
ดาวทำให้เกิดความหมายโดยนัยยะของความรู้ในลักษณะที่มนุษย์พบว่าตนเองถูกจำกัดขอบเขตและ
ถูกจองจำทุกก้าวย่าง หลังจากตัดสัมพันธ์จากเรือนร่างทางการกายภาพที่เป็นเนื้อหนังมังสาและ
กระดูกแล้ว ร่างดาวถักทอเสื้อคลุมตัวใหม่ของตนเอง ตามบรรยากาศในรูปแบบของอาณาบริเวณ
ที่ตนเข้าไป ความหมายและความรู้สึกในแสดงนัยยะของความรู้ ณ ที่นั้น ก็เผชิญกับความ
เปลี่ยนแปลงด้วยเช่นกัน กาลเทศะในความหมายโดยนัยของสิ่งเหล่านี้ จะกลายเป็นสั้นมากและ
ถูกทำให้น้อยลง จนทั้งหมดนี้เกือบถูกขจัดไป ณ ที่นี้การปฏิเสธกาลเทศะไม่ใช่การชี้แนะในการ
ทำลายล้างพวกเขา เพราะในอะอีรอฟ โลกและมนุษย์ บ้านช่องและสถานที่พำนักก็ดำรงอยู่เช่นกัน
มนุษย์กิน ดื่ม เดินไปมาเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้านและคนที่รัก และรู้สึกสดใสหรือโศกเศร้า ความรู้สึกปี

ดิยินดีและเสรีาสรร้อย ใช้ชีวิตอยู่ในบ้าน เพลิดเพลินกับแสงอาทิตย์ และสภาพอากาศอื่นๆ การเดิน หรือวิ่งไปรอบๆ ไม่ได้แสดงนัยของการปฏิเสธกาลเทศะ ความเร็วของชีวิตเท่านั้นที่เพิ่มขึ้นที่นั่น

ตัวอย่าง บางคนมีญาติที่อาศัยอยู่ในเมืองเคลลี ตายไปเมืองการาจี ในอะฮ์รอฟเมื่อเขาตั้งใจที่จะพบญาติของตนเอง ระยะทางของที่วิ่งและเวลาระหว่างทั้ง 2 สถานที่นี้ จะลดลงเหลือเพียง 2 ก้าวเท่านั้น ระยะทางถูกย่อให้สั้น แต่ก้าวเดินและโลกดำรงอยู่เหมือนเดิมทุกอย่าง ดังนั้น กาลเทศะจึงยังคงดำรงอยู่ด้วย ด้วยการถ่ายโอนไปสู่ทุกๆ อาณาบริเวณต่อไป ความเร็วของมนุษย์เพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งสามารถครอบคลุมระยะทางระหว่างอาณาบริเวณวัตถุกับบัลลังก์ที่สูงส่งได้ในก้าวเดียวเท่านั้น

ความรู้บอกเราว่า ถ้ามนุษย์ต้องการครอบคลุมระยะทาง 3 กิโลเมตร ใน 1 ชั่วโมง ยังคงอยู่ในขอบเขตจำกัด ความเร็วของเขาจะช้ามาก และถ้าหลังจากมนุษย์ปลดปล่อยตัวเองจากการควบคุมและปฏิเสธการกักขังของระยะทาง ดังนั้น ก้าวที่สองของเขาก็เหยียบฟากฟ้า ตัวอย่างเช่น ผู้หนึ่งนั้นอยู่บนโลก ตั้งใจที่จะกราบกรานต่อพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง ซึ่งครอบครองบัลลังก์อันตระหง่าน ด้วยความตั้งใจที่จะกราบกรานนี้ เมื่อเขาเห็นพระเจ้าครอบครองบัลลังก์อันสูงส่งด้วยคุณลักษณะอันน่าชื่นชมของพระองค์ และเช่นนั้นเขาจึงกราบกรานต่อการปรากฏอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง

ยังคงมีการยึดมั่นอยู่ว่า ผู้หนึ่งไม่สามารถเดินทางไปยังฟากฟ้า ไม่มีใครสามารถเห็นพระเจ้าผู้ทรงสูงส่งได้ และว่าเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะกราบกรานต่อการปรากฏอยู่ของพระเจ้า แต่การยืนยันนี้เท่ากันทั้งความเขลาและความอยุติธรรมของระเบียบดังกล่าว ขณะที่ไม่มี ความอยุติธรรม หรือความเขลาใด นำหัวเราะเยาะได้เท่ากับการที่เราอยู่ในการาจี เห็นคนพุดอยู่ในโทรทัศน์ในอเมริกา แต่ยังไม่พร้อมจะเชื่อบทบาทความสามารถของแสงในการนำเราสู่ฟ้าอันสูงส่งตระหง่าน ถ้าบางคนสามารถทำให้ตัวเองคุ้นเคยกับศักยภาพในการสร้างสรรค์ซึ่งช่วยให้การประดิษฐ์คิดค้นโทรทัศน์เป็นไปได้ ดังนั้น เช่นไรจึงเป็นไปไม่ได้ที่จะไปถึงทุกซอกทุกมุมของ

จักรวาลนี้ และที่จะผ่านจากอาณาบริเวณหนึ่งไปยังอีกอาณาบริเวณหนึ่ง ตามที่และเมื่อมีความตั้งใจ และมีเจตนา

ครั้งหนึ่งทั้งหมด นั้นเคยได้รับการพิจารณาว่า เป็นมายากล และเวทมนตร์คาถา รวมทั้ง นักวิชาการของเราได้กล่าวว่าเป็นการปฏิบัติงานที่น่าอัศจรรย์ บัดนี้กลายเป็นสิ่งของที่มีอยู่ในการใช้ สอยเป็นประจำวัน ในรูปของประดิษฐ์กรรมทางวิทยาศาสตร์

มนุษย์นั้นแปลกเพียงใด ด้านหนึ่งไร้ความสามารถเสียจนกระทั่งไม่อาจได้ยินหรือมองเห็น สิ่งที่ตั้งอยู่ห่างไกลออกไปเป็นร้อยหลาได้ แต่ในอีกด้านหนึ่งกลับเต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ จนสามารถปรากฏบนจอโทรทัศน์ ซึ่งเป็นประดิษฐ์กรรมหนึ่งของเขาเอง แม้อยู่ในอีกมุมหนึ่งของ โลกก็ตาม

ความรู้เพียงเล็กน้อย

พระเจ้า คือผู้ที่รวมทุกสิ่งเข้าไว้ พระเจ้าทรงเห็นที่เรากระทำทั้งหมดพระองค์ทรงรู้ในสิ่งที่ เราซ่อนเร้นเอาไว้ สถานที่ซึ่งเราอยู่พระองค์ทรงเป็นอีกผู้หนึ่ง สถานที่ซึ่งเราอยู่ 2 คน บุคคลที่สาม คือพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงสัมบูรณ์ ผู้ทรงนิรันดร์คือปฐมบทและปัจฉิมบท ในขอบเขตของความเป็นจริงเหล่านี้ความรู้ของพระเจ้า ก็เป็นสิ่งที่ไม่มีสิ้นสุดและไม่มีขอบเขตจำกัดด้วย

เมื่อพระเจ้าทรงมีเจตนาที่จะสร้างจักรวาล พระองค์ทรงกล่าวว่า “จงเป็น” และจักรวาล ก็ เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ในความเป็นจริง ในการอธิบายควรจะเป็นคำพูดง่ายๆ ว่า จักรวาลคือความรู้ของ พระเจ้าที่สำแดงในรูปของความรู้ปรากฏการณ์ของจักรวาลคือการเคลื่อนย้ายความรู้ของพระเจ้า เป็นความรู้ของพระเจ้าที่แสดงตนในรูปลักษณะของจักรวาล เพราะฉะนั้นจักรวาลทั้งหมดไม่ใช่สิ่ง ใดนอกจากความรู้ของพระเจ้า

ความรู้ไม่ว่าจะน้อยหรือมากก็คือความรู้ น้ำของมหาสมุทรหยดเดียวก็เป็นน้ำ น้ำในรูปของมหาสมุทรก็เป็นน้ำ และในรูปของหยดน้ำก็เป็นน้ำเช่นกัน น้ำยังคงเป็นน้ำไม่ว่าอยู่ในรูปของมหาสมุทรหรือหยดน้ำ โดยจักรวาลนี้เป็นปรากฏการณ์แห่งความรู้ของพระเจ้า เพราะฉะนั้นพื้นฐานและโครงสร้างที่พัฒนาล้วนเป็นความจริง เมื่อวิเคราะห์ชีวิตที่ถูกกักขังในโลกวัตถุ ก็จะนำมาสู่ความชัดเจนอย่างเพียงพอว่า ชีวิตทั้งหมดไม่ใช่สิ่งใดนอกจากความรู้และความรู้จะเป็นความรู้ก็ต่อเมื่อมีความหมายและวัตถุประสงค์ในตัวความรู้ดังกล่าว

ความรู้สึกแปลกๆ ค่อยๆ เพิ่มขึ้น เมื่อผู้หนึ่งคิดใคร่ครวญเกี่ยวกับระบบจักรวาลที่พระเจ้าผู้ทรงสถิตเสลาทั้งมวลทรงสถาปนาขึ้น ดูเหมือนจะน่าประหลาดอย่างยิ่ง ที่ทำไมพระเจ้าจึงสร้างระบบซึ่งในระบบดังกล่าว ความเจ็บปวดและความปิติยินดี ความทรมานและความสุข ความโศกเศร้าและความสะดวกสบายดำรงอยู่เคียงคู่กัน ตัวอย่างเช่น ไม่มีใครสามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่กินอาหาร ทุกคนถูกบังคับให้นอน ผู้หนึ่งเผชิญกับข้อจำกัด และข้อจำกัดดูเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด ความรู้สึกของความรู้นี้แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากวัตถุประสงค์ที่แท้จริงแห่งความรู้ของพระเจ้า พระเจ้าทรงบอกอาดัมว่า

“โอ้ อาดัม จงพำนักอยู่ในสวนสวรรค์ กับคู่ครองของเจ้าและบริโภคลูกไม้ที่สวยงามด้วยความปิติยินดีตามที่และในที่ที่เจ้าปรารถนา”

สวนสวรรค์ คือ ที่พักอาศัย ซึ่งไม่มีขอบเขตถูกกำหนดไว้ หรือกล่าวได้ว่า ไร้ขอบเขตจำกัด คำกล่าวอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าที่ว่า

“บริโภคลูกไม้ที่นำปิติยินดีตามที่และในที่ที่เจ้าปรารถนา”

ชี้ให้เห็นว่าอาดัมได้รับมอบหมายให้ควบคุมเหนือพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตของสวนสวรรค์ กล่าวอีกอย่างหนึ่งคืออาดัมบิดาของเราได้รับสิทธิในการเป็นเจ้าของพื้นที่อันไม่จำกัดของสวนสวรรค์แต่เพียงผู้เดียว

นอกจากนี้พระเจ้า ผู้ทรงวิญญานยิ่ง ยังได้บอกกับอาดัมผู้นี้อีกว่า

“จงอย่าเข้าไปใกล้ต้นไม้ดังกล่าว หรือเจ้าจะวิ่งเข้าไปสู่ความชั่วร้ายและการกระทำผิด”

ในพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลของสวนสวรรค์ มีต้นไม้และพืชจำนวนมากนับไม่ถ้วน ในบรรดาต้นไม้ทั้งหมดนั้น มีอยู่ต้นหนึ่งที่ถูกแสดงให้แก่อาดัมและเทือนไม่ให้เข้าไปใกล้ต้นไม้ต้นดังกล่าว ได้เกิดเหตุการณ์ที่อาดัมกระทำการฝ่าฝืน ทั้งที่เขาไม่เคยปรารถนาที่จะกระทำ ผลที่ตามมาจากความผิดพลาดของอาดัมคือสวนสวรรค์ปฏิเสธเขา และถูกตัดขาดจากดินแดนที่มอบให้เขา เหตุการณ์ทั้งหมดคือที่เกิดขึ้นในลักษณะนี้

มีสวนซึ่งชวนให้หลงใหล พร้อมด้วยต้นไม้ พืช ลำธารและสายน้ำ รวมทั้งวังที่งดงามเพื่อใช้พำนัก มนุษย์ได้รับสิทธิทุกประการเพื่อใช้สอยทุกสิ่งตามความพึงพอใจและเจตนารมณ์ของเขา เพียงส่วนหนึ่งของสวนเท่านั้นที่ถูกจำกัดสำหรับอาดัม และได้รับการเตือนว่า แม้เจ้าจะมีพลังในการเข้าไปในสวนนั้น แต่จะเป็นการดีกว่า ถ้าเจ้าจะไม่ใช้พลังดังกล่าว กาลเทศะยังอยู่ภายใต้การควบคุมของคำสั่งอาดัม トラบเท่าที่อาดัมมิได้กระทำการฝ่าฝืนต่อกฎข้อบังคับดังกล่าวของพระเจ้า แต่ครั้งหนึ่งด้วยความไม่สนใจคำเตือนข้อห้าม เขาก็กระทำการฝ่าฝืนข้อจำกัดของที่ว่างและเวลาจึงถูกกำหนดแก่อาดัม หลายเรื่องราวที่ถูกค้นพบเกี่ยวกับต้นไม้ต้องห้าม จะพบว่ามิมีประเด็นหลากหลายเกี่ยวกับต้นไม้ต้องห้าม คนบางส่วนบอกว่าเป็นต้นข้าวสาลี บางคนบอกว่าเป็นต้นแอปเปิ้ล และบางส่วนเชื่อว่าเป็นต้นองุ่น ต่างคนต่างมีข้อมูลที่แตกต่างกันเกี่ยวกับต้นไม้ แต่เท่าที่พิจารณาจากบันทึกศักดิ์สิทธิ์และคัมภีร์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ไม่มีการกล่าวถึงชื่อต้นไม้

เมื่อต้นไม้ได้รับการพิจารณาตามทฤษฎีทางจิตวิญญาณ และในสภาพที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับความกระตือรือร้นของจิตสำนึกระหว่างทำอุตรวิสัยสมาธิ พบว่าต้นไม้ในความเป็นจริง คือสัญลักษณ์การเข้าไปใกล้ที่จำเพาะเจาะจงของแบบแผนทางความคิดที่ดำรงอยู่ในสวนสวรรค์ทั้งหมด ถูกวางบทบาทให้อยู่ในคำสั่งและอำนาจของมนุษย์ เมื่อผู้หนึ่งจะต้องกินแอปเปิ้ล แม้ว่าต้นแอปเปิ้ลจะมีอยู่ในสวนสวรรค์แล้ว ความต้องการที่จะกินแอปเปิ้ล ผลแอปเปิ้ลก็พร้อม

สำหรับการบริโภค ความต้องการดื่มน้ำก็พอแล้วสำหรับการมีน้ำให้ดื่ม การเข้าใจนี้เปิดเผยว่า มีวิธีการที่จะกำหนดบางสิ่งอยู่ 2 แบบ

หนึ่งในนั้นคือหลังจากที่ผู้หนึ่งปลูกต้นแอปเปิ้ลแล้ว ก็รอเวลาที่ต้นแอปเปิ้ลเจริญเติบโต จนหลังจากเวลาสำคัญที่ต้นไม้ให้ผล และผู้หนึ่งมีความปรารถนาที่จะได้รับความสำราญจากผลไม้ ก็ต้องเดินไปที่ต้นไม้ นั่น เก็บรวบรวมและกินผลไม้ดังกล่าว อีกวิธีการหนึ่งในการกำหนดก็คือ มีต้นไม้ที่ออกผลมากมาย ไม่มีใครที่ปลูกต้นไม้เหล่านี้หลังจากพรวนดินแล้ว หรือมีผู้ใดดูแลเอาใจใส่ มัน ตอนนี้ถ้าผู้หนึ่งต้องการกินแอปเปิ้ล ผลแอปเปิ้ลก็มีพร้อมเพื่อสนองความพอใจในรสชาติของผู้หนึ่ง โดยไม่ต้องวุ่นวายในการเก็บผลแอปเปิ้ล ความชำนาญชำนาญ และความรู้ที่ต้องการในการจัดการกับรูปแบบการกำหนดนี้ สามารถสำรวจได้โดยการเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของพระเจ้า

นับเป็นส่วนสำคัญแห่งเจตนารมณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นเจ้า ที่จักรวาลควรจะกลายมาเป็นการดำรงอยู่ ดังนั้น เมื่อพระองค์ทรงสั่งให้เห็น ด้วยการกล่าวว่า “กุน” (จงเป็น) มันก็ปรากฏเป็นขึ้นมา ในชีวิตแบบสวนสวรรค์เจตนารมณ์ที่จะกินแอปเปิ้ลถูกรวมเข้าไปในจิตใจของอาดัม ดังนั้น เมื่อเขาประสงค์จะกินสักผลหนึ่ง เขาก็กล่าวว่า “แอปเปิ้ล” และผลแอปเปิ้ลก็ปรากฏออกมา การเปล่งเสียงคำว่า “กุน” เป็นผลให้จักรวาลมีอยู่ และด้วยการกล่าวว่า “แอปเปิ้ล” ทำให้แอปเปิ้ลมีอยู่พร้อม สิ่งนี้พระเจ้าพระผู้อภิบาลแห่งการสร้างสรรค์ทรงตอบรับว่า

“นั่นคือผู้ดีที่สุดในหมู่ผู้สร้างสรรค์”

ตามเหตุผลแล้ว พระเจ้าทรงมอบศักยภาพในการสร้างสรรค์ให้แก่สิ่งถูกสร้างของพระองค์ สามารถสร้างสรรค์เสมือนที่พระองค์เองทรงกระทำ ความแตกต่างในการสร้างสรรค์ของพระเจ้ากับการสร้างสรรค์ของมนุษย์นั้นคือ พระเจ้าทรงสร้างสรรค์โดยปราศจากทรัพยากรธรรมชาติใดๆ ทรัพยากรธรรมชาติถูกผลิตขึ้น โดยอัตโนมัติเพื่อให้เจตนารมณ์ของพระองค์บรรลุผล ในเรื่องการสร้างสรรค์บางสิ่ง ทั้งหมดที่พระเจ้าต้องการแสดงก็คือการสรรค์สร้างเมื่อพระเจ้าผู้ทรงอำนาจอย่าง

สิ้นเหลือทรงกล่าวคำว่า “คุณ” ศักยภาพในการสร้างสรรค์ของมนุษย์เกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรมนุษย์พึ่งพาอาศัยทรัพย์สินสมบัติและทรัพยากรธรรมชาติในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ

หลังจากศักยภาพในการสร้างสรรค์ ที่ได้รับการปลดปล่อยจากการหน่วงเหนี่ยวของที่ว่างและเวลาได้ถูกนำมาใช้ ผู้หนึ่งก็สุขสำราญกับชีวิตด้านจิตวิญญาณ และเมื่อศักยภาพการสร้างสรรค์เหล่านี้ถูกใช้ โดยขึ้นอยู่กับข้อจำกัดของกาลเทศะ ผู้หนึ่งจะยังคงอาศัยอยู่ในโลกวัตถุ ชีวิตที่ถูกกักขังด้วยการขึ้นอยู่กับทรัพย์สินสมบัติและทรัพยากรธรรมชาติ คือชีวิตที่ถูกลืมนึกถึง เวลาและอยู่ติธรรม

เช่นเดียวกับสติปัญญา วิทญานความฉลาดรอบรู้ก็เติบโตและเจริญงอกงามเหมือนต้นไม้ ความรู้เติบโตไปสู่กิ่งก้านสาขามากมาย มีการริเริ่มปรัชญาใหม่ๆ ตลอดเวลา มีการค้นพบและสร้างประดิษฐ์กรรมใหม่ๆ ในทำนองเดียวกันและในวิธีการเดียวกันอย่างเด่นชัด ต้นไม้แห่งความอยู่ดีธรรมและอวิชชาที่มีกิ่งก้าน ใบดอกและผลเช่นกัน ถ้าพื้นฐานการพัฒนาและความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์เป็นเรื่องความอยู่ดีธรรมและอวิชาแล้ว การสร้างประดิษฐ์กรรมทั้งหมดก็จะนำเอาความทรมาณมาให้ แทนที่จะเป็นความสุขและความสำราญใจ บังเกิดความทุกข์ร้อนแทนที่จะเป็นความสุข แทนที่จะมีความพึงพอใจในความสำเร็จความชุ่มเคื่องกลับคืบคลานเข้ามาในชีวิต

เมื่อศึกษาวิเคราะห์การพัฒนาของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เราพบว่าความก้าวหน้านี้วางอยู่บนสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ เรียกว่า การละเมิดฝ่าฝืน ความอยู่ดีธรรมและความอวิชาทั้งหมด การพัฒนาในปัจจุบันสร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมาณให้มนุษย์ชาติ พวกเราทุกคนมีความกระวนกระวายใจ ถูกทำให้ชุ่มเคื่องและไม่สบายใจ เงามะมึนแห่งความวิตกกังวล และความรู้สึกไม่มั่นคง คือความหวาดกลัวที่จะกลืนกินมนุษย์ชาติทั้งหมด แต่โดยที่ทั้งหมดนี้สำเร็จลงได้โดยอาศัยทรัพยากรที่จำกัดและการหน่วงเหนี่ยวของกาลเทศะที่เฝ้าดูอยู่ มนุษย์จึงได้รับแต่ความกังวลและความทุกข์ใจ

ผู้ที่ปลดปล่อยตนเองจากข้อจำกัดของที่ว่างและเวลา และได้รับการคัดเลือกเพื่อการเขาไกล่ ทางด้านจิตวิญญาณ จะดำเนินตามธรรมชาติอย่างกลมกลืน และเมื่อเราศึกษาธรรมชาติ จะสังเกตเห็นว่า แหล่งที่มาและวิธีการที่มีอยู่บนโลก วางอยู่บนการยอมรับและการรับใช้อย่างจริงใจ โดยปราศจากการมุ่งหวังรางวัลตอบแทน ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นและความปรารถนาส่วนตัว ตัวอย่างเช่น ดวงอาทิตย์ขึ้นทุกวัน อย่างรับผิดชอบต่อหน้าที่ เพียงยังประโยชน์แก่สิ่งถูกสร้างของ พระผู้อภิบาลของมัน น้ำซึ่งชะล้างทำความสะอาดให้มนุษย์ชาติก็กระทำไป โดยปราศจากการ คาดหวังการยกย่องหรือรางวัลตอบแทนใดๆ จากสิ่งถูกสร้าง เหมือนกันในกรณีของอากาศ ออกซิเจน พืชและแร่ธาตุ สิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้กลายเป็นความทุกข์ยากและความเจ็บปวดของมนุษยชาติ เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้น โดยการผสมกันของทรัพย์สมบัติ และ ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง กับความด้อยทางความคิดของมนุษย์ที่แสวงหา ผลประโยชน์ทางการเงินตราจากประติษฐกรรมเหล่านี้ ความปรารถนาส่วนตัวยอมรับ แม้แต่ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการนำเอาทรัพย์สมบัติไปใช้ประโยชน์เพื่อสร้างสิ่งประดิษฐ์สมัยใหม่ และสิ่งเหล่านี้ได้พิสูจน์แล้วว่า แทนที่จะเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ กลับเป็นแหล่งกำเนิดของ ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานทางจิตใจสำหรับมนุษยชาติ

ลักษณะของจักรวาล

จักรวาล การสร้างสรรค์ที่ดำรงอยู่ในจักรวาล ทุกเผ่าพันธุ์ของจักรวาลลงจรการเกิด การเนาเปื่อย หลังความตาย ท้องฟ้า ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ระบบดารจักร สวรรค์ นรก แรงกระตุ้น และความรู้สึกต้องการชีวิตในสวรรค์หรือนรก การเปลี่ยนแปลงและการกระเพื่อมทางอารมณ์ การ เพิ่มขึ้นหรือลดลงของความเร็วจิตใจ การแบ่งแยกของความรู้สึกมาสู่การมองเห็น ได้ยิน ดมกลิ่น รสชาติและสัมผัส ความปั่นป่วนของระบบทางกายภาพ วิกฤติทางอารมณ์ นิสัยที่นุ่มนวลหรือหยาบ

กระด้าง ฯลฯ ล้วนเป็นผลสะท้อนของความรู้ที่อยู่ในจิตของพระเจ้า ทุกสิ่งที่ดีดำรงอยู่ในจักรวาลไม่ว่าจะเป็นดวงดาวขนาดยักษ์ ดาวเคราะห์ขนาดใหญ่ อะตอม ไวรัสหรืออนุภาคขนาดเล็กอื่นๆ ล้วนอยู่ในความคิดของพระเจ้าก่อนที่จะมาสู่การมีชีวิต เมื่อพระเจ้าผู้ทรงเมตตายิ่งทรงมุ่งหมายที่จะสำแดงโลกที่สวยงามนี้ให้ปรากฏพระองค์ทรงสั่งให้เป็น ด้วยการกล่าวว่า “คุณ” (จงเป็น) และสิ่งที่ดีดำรงอยู่ทั้งหมดก็มาสู่การมีชีวิต อันเป็นลักษณะอนุกรมการสร้างสรรค์ที่ไม่มีสิ้นสุด อันประกอบด้วยครอบครัวแห่งจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล ซึ่งพระเจ้าทรงกล่าวถึงไว้ว่า ถ้าฉันไม่ทั้งหมดกลายเป็นปากกา และมหาสมุทรเปลี่ยนเป็นน้ำหมึก แม้กระนั้นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำไว้ก็ไม่อาจได้รับการบันทึกได้ทั้งสิ้น นั่นคือหมึกที่มีปริมาณเท่ากับน้ำในมหาสมุทรทั้งจะไม่สามารถจดบันทึกรายละเอียดของทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างได้หมด

เพราะเหตุใดจักรวาลนี้จึงถูกสร้างขึ้น ทำไมสรรพสิ่งทั้งหมดจึงถูกสร้างขึ้น เป้าหมายของโครงการแห่งจักรวาลทั้งหมดคืออะไร ทำไม คน 2 กลุ่มที่แยกจากกัน จึงถูกทำให้เป็นชาวสวรรค์และนรก โลกที่มองเห็นที่ได้รับการสร้างสรรค์สร้างอย่างน่าพิศวงถูกสร้างมาจากความน่าพิศวงของอาณาบริเวณที่มองไม่เห็นอย่างไร เราอาจจะไม่เคยสามารถตอบคำถามเหล่านี้ทั้งหมดได้ แต่ด้วยของพระเจ้าผู้ทรงเมตตาได้แก้ไขปัญหานี้เพื่อทางนำของเรา ทรงกล่าวว่า

“นั่นคือขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ ฉันปรารถนาที่จะเป็นที่รู้จัก ดังนั้น ฉันจึงรังสรรค์จักรวาลนี้ด้วยความรักและเอาใจใส่”

การใคร่ครวญค่ากล่าวอันศักดิ์สิทธิ์นี้ของพระเจ้า ผู้ทรงอภิบาลของเราเปิดเผยว่า เป้าหมายการสร้างสรรคจักรวาล ตามที่พระเจ้าผู้สร้างทรงประสงค์คือการรับรู้พระเจ้าผู้อภิบาลแห่งโลกทั้งหลาย

เพื่อให้ได้รับความพึงพอใจจากการรับรู้ระยะที่แท้จริง จึงจำเป็นที่สิ่งหนึ่งจากจำนวนสิ่งถูกสร้างทั้งหมดจะต้องได้รับการเลือกสรรและลิขิตความรู้ที่มากกว่าสิ่งถูกสร้างอื่นๆ นอกจากความรู้แล้ว พวกเขาจะต้องได้รับมอบความสามารถในการแสวงหาชัยชนะและความหมายที่แท้จริงของ

ความรู้ที่มอบให้พวกเขา ในครอบครัวแห่งจักรวาลนี้ มีสิ่งถูกสร้าง 2 สิ่งที่ได้รับความสามารถในการมีการสืบเสาะหาความรู้และพิสูจน์การมีความสำคัญของความรู้ดังกล่าวหนึ่งนั้นคือมนุษย์และอีกสิ่งหนึ่งคือ ญิน โดยที่เราไม่ได้เกี่ยวข้องกับการสร้างญิน ณ เวลานั้น เพราะฉะนั้น เราจะเพ่งความสนใจการพิจารณาของเราไปที่ศาสตร์ของมนุษย์

จักรวาลนี้คือความรู้ของพระเจ้า ซึ่งดำรงอยู่ในจิตใจของพระองค์ หรือ กล่าวได้ว่า คือความรู้ของพระเจ้าซึ่งเป็นลักษณะการสร้างสรรค์สำคัญของจักรวาล และลักษณะการสร้างสรรค์สำคัญ ที่ดำรงอยู่ตามความรู้ของพระเจ้า คือ คำสั่งของพระเจ้าที่ทำให้เกิดรูปพรรณสัณฐานอย่างแน่นอน ในลักษณะที่พระเจ้าทรงประสงค์ นั่นคือ ความรู้พิเศษเฉพาะของพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ได้แสดงในรูปของทรวดทรงและบุคลิกลักษณะ

พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ได้มอบความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะและนามชื่อของพระองค์ ให้แก่อาดัม บรรดานามชื่อคือตรรกะของลักษณะสำคัญแห่งจักรวาล เป็นความรู้ของพระเจ้า ที่แม้แต่เทวดาก็ไม่รู้อะไรเลย เมื่ออาดัมได้เรียนรู้ ความรู้นี้บรรดาเทวดาจะต้องกราบกรานต่อเขา พระเจ้าทรงแจ้งแก่อาดัมว่า จักรวาลทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ดั้งเดิมของพระองค์ และมีสูตรจำนวนนับไม่ถ้วนที่เป็นส่วนสำคัญของความรู้นี้ และจากสูตรเหล่านั้นที่จักรวาลทั้งหมดถูกสร้างขึ้นมา หลงจากสอนสูตรการสร้างสรรค์ให้อาดัมแล้ว เขาก็ถูกส่งไปพำนักอยู่บนสวนสวรรค์ สถานภาพของอาดัมในสวนสวรรค์คือสถานภาพของนักวิทยาศาสตร์ ผู้ได้รับความรู้ของสูตรการสร้างสรรค์ ซึ่งใช้ในการสร้างจักรวาล สิ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับสูตรนี้คือจักรวาลทั้งหมด เป็นเพียงแต่รูปแบบของความรู้ ซึ่งมนุษย์สามารถชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปถึงแม้แต่ขอบเขตที่มีอิทธิพลต่อความหมายและซึ่งความมีวัตถุประสงค์ของความรู้

แสง

พระผู้อภิบาล ผู้ทรงสร้างสรรค์ คือผู้ดีเลิศที่สุดในบรรดาผู้สร้างสรรค์ คำว่า “บรรดาผู้สร้างสรรค์” คือธรรมชาติที่ว่า นอกจากพระเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่แล้ว ยังมีสิ่งอื่นๆ อีกสามารถสร้างสรรค์ได้เช่นกัน แต่ความแตกต่างระหว่างการสร้างสรรค์ของพระเจ้ากับสรรพสิ่งอื่นๆ คือ เมื่อพระองค์ทรงสร้าง พระเจ้ามิได้พึ่งพาอาศัยทรัพย์สินสมบัติและทรัพยากรธรรมชาติ ขณะสิ่งถูกสร้างอื่นขาดแคลนทรัพยากร และทรัพย์สินสมบัติในการสร้างสรรค์สร้างของพวกเขา ตัวอย่างหนึ่งในยุคสมัยใหม่นี้ก็คือ ไฟฟ้า โดยพื้นฐานแล้วกระแสไฟฟ้า คือการสร้างสรรค์ของพระเจ้า พระผู้อภิบาลแห่งการรังสรรค์ เมื่อมนุษย์ใช้การสร้างสรรค์นี้ เพื่อให้บรรลุการสร้างสรรค์ใหม่แล้ว สิ่งต่างๆ มากมายจึงเป็นจริงขึ้นมา และมนุษย์ได้อ้างว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นการสร้างสรรค์สร้างของตนเอง กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ มนุษย์สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ มากมายที่ไฟฟ้าถูกใช้เป็นพลังขับเคลื่อน ทุกสิ่งกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เมื่อมนุษย์พิจารณาในเรื่องไฟฟ้า การพิจารณาของเขาในเรื่องนี้สามารถทำให้มนุษย์ประดิษฐ์สิ่งต่างๆ มากมาย ซึ่งเรียกได้อย่างเต็มปากว่า การสร้างสรรค์ของมนุษย์ วิทยุ โทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ และอื่นๆ อีกมากมาย สิ่งที่ทำให้สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเป็นไปได้คืออิทธิพลของมนุษย์ ซึ่งเขาได้ชักจูง และดำเนินการเพื่อสำรวจการใช้งานต่างๆ ของกระแสไฟฟ้า พลังซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ของพระเจ้า คือผลลัพธ์ที่ตามมาของความรู้ในคุณลักษณะของพระเจ้าดังกล่าว ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงวิทย์ญาณได้ทรงสอนให้แก่อาดัม

ความรู้เกี่ยวกับนามชื่อหรือตำแหน่งนั้น อ้างถึงความรู้ซึ่งอธิบายสูตรการสร้างสรรค์ เมื่อบางคนศึกษาความรู้นี้ สิ่งใหม่ๆ ได้บังเกิดขึ้นมา การสร้างเครื่องจักรขนาดใหญ่ เครื่องบิน เรือเดินทะเล ปืนและอาวุธยุทธภัณฑ์ที่เกิดจากการหลอมเหล็กเป็นองค์ประกอบ ต่างก็เป็นรูปแบบอิทธิพลของมนุษย์ที่มีต่อเหล็กเช่นกัน ในเชิงของซูฟี (ระห่ำสนิยม) สิ่งนี้เรียกว่า “การแปรรูป” มีวิธีการ 2 แบบ ที่ชักนำไปสู่การแปรรูป วิธีการที่หนึ่งกระทำอยู่ภายใต้กรอบของจุดหมายทางวัตถุ เช่น การสกัดทองคำด้วยการทำให้อนุภาคของดินร้อนในเป่าหลอมหรือการผลิตเหล็กหลังจาก

ดำเนินกระบวนการกับดินในลักษณะพิเศษ อีกวิธีการหนึ่งคือควบคุมแสงที่มีอิทธิพลและทำงานอยู่ในวัตถุ ผู้ที่ได้สิทธิในการควบคุมแสงสามารถสร้างทองคำ ด้วยการแยกแสงเหล่านั้นที่ใช้ในการสร้างทองคำ แบบแผนหนึ่งในการแปรรูปสิ่งหนึ่งไปเป็นอีกสิ่งหนึ่ง คือการผสมผสานทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ เข้าด้วยกัน โดยยังคงอยู่ในทรัพย์สมบัติ และทรัพยากรธรรมชาติที่จำกัด และอีกแบบแผนหนึ่งคือด้วยการโน้มน้ำวการแปรรูปด้วยการกระตุ้นแสงผ่านทางกระบวนการหล่อหลอมซึ่งผู้นั้นมีอิทธิพลเหนือวัตถุดังกล่าว

หลังจากจะกำหนดขึ้นอย่างมั่นมั่นคงว่า พื้นฐานและส่วนประกอบสำคัญของทุกสิ่งในจักรวาลคือแสง ซึ่งยังคงเปลี่ยนแปลงในปริมาณที่จำเพาะเจาะจง ปริมาณแสงที่จำเพาะเจาะจงยังคงเปลี่ยนแปลงขึ้นลง การศึกษาวิจัยชีวิตมนุษย์ พิสูจน์ให้เห็นว่า เด็กไม่อาจรักษาความเป็นเด็กไว้ได้ตลอดชีวิตของตน ปริมาณเฉพาะที่ใช้ในการให้กำเนิดเด็ก ยังคงผ่านประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงอย่างซ้ำๆ มีระบบและสม่ำเสมอ ด้วยการเปลี่ยนแปลงของปริมาณ เด็กก็ยังคงเปลี่ยนแปลงด้วย แต่ถึงแม้ว่าการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดตั้งแต่ทารกจนถึงวัยชรา เขาก็ยังคงเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นลูกหลานของอาดัม ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงในขนาด น้ำหนักและลักษณะภายนอกของเขาทั้งหมด รูปทรงของมนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์อยู่นั่นเอง

จักรวาลที่พระเจ้าทรงสร้างสรรค์ ประกอบด้วยเผ่าพันธุ์ต่างๆ นับเป็นคุณลักษณะของปริมาณเฉพาะประการหนึ่งของแต่ละเผ่าพันธุ์ ที่ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ มิติรวมของสิ่งเหล่านี้ก็ยังคงเหมือนเดิม นั่นคือมนุษย์ยังคงเป็นมนุษย์ในทุกสภาพและทุกขั้นตอนของชีวิต ลิงก็ยังคงเป็นลิงในทุกๆ กรณี ความปรารถนาและแรงกระตุ้นของชีวิต เปลี่ยนแปลงพร้อมด้วยอายุที่เพิ่มขึ้น รวมทั้งความเปลี่ยนแปลง ซึ่งลักษณะของทารกแรกเกิดเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงในวัยหนุ่มสาว และลักษณะของความหนุ่มสาวเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงกับลักษณะเมื่อวัยแก่อย่างเข้ามา ความแตกต่างของลักษณะยามหนุ่มสาวกับเมื่อวัยแก่เผ่า น่าตกใจถึงขนาดที่ว่า ภาพของวัยหนุ่มสาวกับวัยแก่เผ่าของคนๆ เดียวกันนั้น ปรากฏราวกับเป็นคนละคนกันอย่างสิ้นเชิง

นี่คือ คุณสมบัติหนึ่งในกำหนดตัวเองของปริมาณเฉพาะที่ว่า ไม่ว่าจะมนุษย์ในวัยทารกหรือวัยชรา แรงกระตุ้นของความหิวกระหายยังพบได้ในคนเหล่านั้นอย่างเท่าเทียมกัน นับเป็นเรื่องแปลกทีเดียว ที่เด็กอายุ 2 ขวบและคนแก่อายุนับร้อยปีต่างก็กินอาหาร แต่เด็กและคนแก่ต่างก็ไม่อาจมีความเหมือนซึ่งกันและกันได้ ศาสตร์ทางจิตวิญญาณระบุว่า แรงกระตุ้นในวันเด็กและวัยชราเหมือนกัน แล้วทำไมรูปร่างลักษณะ ทรวงทรงและรูปพรรณสัณฐานจึงเปลี่ยนแปลง และกฎเกณฑ์ใดที่มีผลต่อการเปลี่ยนสภาพรูปร่างลักษณะ ทรวงทรง และรูปพรรณสัณฐานจากสภาพหนึ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่ง เพื่อให้มีความคุ้นเคยใกล้ชิดกับกฎเหล่านี้ จำเป็นที่เราจะควรได้รับความรู้เกี่ยวกับแสงที่ได้รับการเรียกขานจากพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ ว่า “คุณลักษณะของพระเจ้า”

สิ่งมีชีวิตและคุณลักษณะ

เราสามารถสัมผัสรูปร่างสิ่งได้เพราะคุณสมบัติ คุณภาพและคุณลักษณะของสิ่งนั้น แต่ไม่อาจมีหนทางไปสู่ความเป็นจริงและการดำรงอยู่โดยแท้ซึ่งเป็นหลักพื้นฐานของคุณลักษณะภายนอก เพื่อขยายความสิ่งนี้ขอให้เราพิจารณาส่งหนึ่งจากชีวิตประจำวันดังนี้ มีชายคนหนึ่งชื่อนาย ก. มีชีวิตอยู่ บุคลิกลักษณะของนาย ก. คือเป็นคนที่มีสุขภาพ โอบอ้อมอารี และใจบุญมาก เป็นผู้ใจในปัญหาของผู้อื่น ต่างจากบุคลิกที่มีความฉลาดของนาย ก. มีคนอีกคนหนึ่งชื่อนาย ข. ซึ่งมักขะพะหยาบคาย มีปมเชื่อง สร้างปัญหาให้ผู้อื่น และกลั่นแกล้ง เพื่อมนุษย์ด้วยกัน เมื่อเราบังเอิญต้องพูดถึงบุคคลทั้งสองนี้ เนื่องจากนิสัย และบุคลิกลักษณะของทั้งพวกเขา บุคลิกภาพของทั้งสองคนสามารถระบุออกมาได้อย่างชัดเจน แต่ในความเป็นจริงนาย ก. และนาย ข. เป็นอย่างไร เราไม่แน่ใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว เป็นไปได้ทีเดียวที่ปัจจุบัน นาย ก. กำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางบุคลิกภาพ และกลายเป็นอย่างที่ไม่ได้เป็นอยู่ และสิ่งนี้ก็เป็นที่ไปได้อีกเช่นกันที่นาย ข. เปลี่ยนแปลงและเริ่มช่วยเหลือผู้อื่น กลายเป็นผู้ที่สุขภาพอ่อนโยนและใจบุญสุนทาน ผู้หนึ่งอาจมี

มโนคติเกี่ยวกับบุคลิกภาพของคนบางคนในการมองนิสัยใจคอและบุคลิกลักษณะ แต่คุณสมบัติที่ผู้นั้นครอบครองในความเป็นจริงและที่เขาเป็นจริงๆ เป็นการยากที่จะกล่าวสิ่งใดให้แน่นอนออกไป เนื่องจากอารมณ์ บุคลิกลักษณะและคุณสมบัติยังคงแปรปรวน แต่ตัวตนที่แท้จริง ซึ่งเป็นผู้ที่มีชีวิตจริงๆ ของผู้นั้นแทบจะไม่เปลี่ยนแปลง ถ้าวันนี้ นาย ก. คือผู้ที่สุภาพอ่อนโยนและใจบุญสุนทาน แต่ในอนาคตเขากลายเป็นผู้ที่หยาบคายกักขฬะ และเป็นคนไม่น่าคบด้วย ดังนั้นในความเป็นจริง นี้เป็นการเปลี่ยนแปลงในคุณสมบัติและบุคลิกลักษณะของเขาเท่านั้น แต่ผู้นั้นยังคงเป็นนาย ก. คนเดิม เขาคือนาย ก. เมื่อครั้งยังเป็นคนสุภาพอ่อนโยน และเมื่อกลายมาเป็นคนหยาบคายกักขฬะและเข้มงวด เขาก็ยังคงเป็นนาย ก.

กฎ วิธีการแยกแยะและจำแนกออกมา ได้รับการกำหนดไว้ล่วงหน้าชัดเจน และอีกวิธีการหนึ่งคือ จำแนกบางสิ่งบางอย่างเพราะคุณลักษณะที่แท้จริง ชาติแท้และตัวตนจริงๆ ของสิ่งนั้น ตัวอย่าง ขอให้เราพิจารณาตัวอย่างของเหล็กก้อนหนึ่ง ในความเป็นจริง เมื่อเราบังเอิญพบการกล่าวถึงคุณลักษณะของเหล็ก เราจะคิดถึงสิ่งต่างๆ มากมาย ซึ่งมีคุณสมบัติของเหล็ก มีผลผลิตมาจากเหล็กและรางวัลไฟก็ผลิตมาจากเหล็กเช่นกัน มีดที่ผลิตมาจากเหล็กนอกจากคุณสมบัติของเหล็กแล้ว ยังมีคุณสมบัติของตัวเองอีกด้วย มีดเล่มนี้ใช้สำหรับปอกเปลือกและหั่นผลไม้ และฝักรวมทั้งยังสามารถใช้ทำสิ่งอื่นที่มีประโยชน์และสร้างสรรค์ได้ด้วย มีดเล่มเดียวกันนี้ ยังสามารถใช้แทงคนได้เช่นกัน คุณสมบัติประการหนึ่งของน้ำก็คือ ดับกระหาย คุณสมบัติอื่นๆ อีก เนื่องจากน้ำนี้เราจึงผลิตไฟฟ้าพลังน้ำได้ ถึงแม้เรารู้เกี่ยวกับการใช้น้ำมากมาย แล้วน้ำตามความเป็นจริงคืออะไร ในความเป็นจริง เรายังคงรู้เกี่ยวกับน้ำไม่มากนัก ถึงแม้ว่านักวิทยาศาสตร์จะได้แยกสสารซึ่งประกอบอยู่ในน้ำเมื่อถูกผสมกัน น้ำที่ได้รับการเตรียมในห้องทดลองไม่สามารถกล่าวได้ว่าดีเท่ากับน้ำธรรมชาติ

ความรู้ของมนุษย์ ปรัชญา เหตุผลและสติปัญญาอาจจะสามารถสำรวจตรวจสอบคุณสมบัติคุณภาพและคุณลักษณะของสิ่งหนึ่งได้ แต่เพื่อค้นหาสารวัตถุและการดำรงอยู่ที่แท้จริงซึ่งสำคัญ

และซ่อนอยู่เบื้องหลังลักษณะภายนอกนั้น อยู่นอกเหนือจิตสำนึกและสติปัญญาของมนุษย์ น้ำที่แท้จริงนั้นคืออะไร องค์ประกอบที่แท้จริงนั้นคืออะไร ความจริงนี้ได้รับการเปิดเผยจากผู้ที่ปราชญ์ทางจิตวิญญาณของท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแก่ท่านและลูกหลาน ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเจ้า)

เมื่อเราสร้างสรรค์บางสิ่งบางครั้งมีค่าใช้จ่ายมากกว่าพันล้านหรือล้านล้านบาท แต่ความเจ็บปวดทรมานก็ยังคงมีมากกว่าประโยชน์ที่ถูกแสวงหาการประดิษฐ์คิดค้นของเราขาดความกลมกลืนและความสมดุลกับความสร้างสรรค์และความก้าวหน้า การประดิษฐ์ที่มหัศจรรย์ของยุคสมัยใหม่ได้ทิ้งความมึนงงอย่างที่สุดไว้ให้เรา การประดิษฐ์ที่มหัศจรรย์ของยุคสมัยใหม่ได้ทิ้งความมึนงงอย่างที่สุดไว้ให้เรา เนื่องจากความแปลกใหม่ที่ทำให้หลงใหลและกล่าวกันว่า วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า มนุษย์บรรลุความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมและได้รับความรู้ที่สมบูรณ์ รวมทั้งพิชิตกาลเทศะได้ แต่ความเป็นจริงคือการประดิษฐ์ของเราสัมพันธ์อยู่กับสิ่งที่ดำรงอยู่แล้วในโลก การประดิษฐ์ของเราไม่อาจยังประโยชน์ได้มากเท่ากับที่ประดิษฐ์กรรมนั้นได้รับการคาดหวัง เพราะความรู้ของเรามีขอบเขตจำกัด สสารที่แท้จริงซึ่งเป็นการดำรงอยู่ที่แท้จริงที่สำคัญและซ่อนอยู่เบื้องหลังลักษณะภายนอกและเป็นส่วนสำคัญของวัตถุคืออะไร หลังจากคุณสมบัติถูกนำมาพิจารณาเราก็ไม่ให้ความสนใจต่อสิ่งนี้ ความสลับซับซ้อนของคุณสมบัติ คุณภาพและคุณลักษณะที่ปรากฏภายนอก ไม่อาจทำให้ผู้มีจิตวิญญาณติดกับดักได้ เขาใช้สิ่งเหล่านี้เป็นสื่อในความเจริญรุดหน้าหรือแสงสว่างที่ชี้นำ เขายังคงดำเนินตามพระเจ้าทรงสมบูรณ์ ซึ่งเป็นแหล่งที่แท้จริงและเป็นปฐมเหตุของพลังงานทุกชนิด ในบทเรียนของศาสตร์ทางอภิปรัชญา สิ่งนี้ได้รับการเน้นเป็นพิเศษ และนักเรียนที่ได้รับการย้ำเตือนก็ระมัดระวังว่า คุณลักษณะเป็นเพียงภาพสะท้อน และภาพสะท้อนเป็นสิ่งที่ไม่ถาวรในการปรากฏภายนอกของสิ่งนั้นเสมอ

ที่ใดก็ตามซึ่งคุณลักษณะถูกกล่าวถึงในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ และบันทึกของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงประกาศคุณลักษณะเหล่านี้ในฐานะสัญญาณของพระองค์ เพื่อว่าผู้ทรงสมบูรณ์ที่ดำรงอยู่

เบื้องหลังคุณลักษณะ จะสามารถได้รับการสำรวจด้วยการไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งในเวลาต่างๆ กัน แบบแผนที่แตกต่างกันได้ถูกกำหนดให้สำรวจคุณลักษณะต่างๆ และสิ่งนี้ก็ต้องถือว่า ศาสนาได้สนับสนุนแบบแผนนี้ด้วยเช่นกัน แต่ไม่มีหนังสือเล่มใดประกาศคุณลักษณะในฐานะเป็นเป้าหมาย และวัตถุประสงค์สุดท้าย

สิ่งแรกและเป็นพื้นฐานในบรรดาสิ่งเหล่านี้คือการสมาธิ นั่นคือเพื่อ ได้รับความรู้เฉพาะ ผู้หนึ่ง ถูกกำหนดให้เพ่งความตั้งใจอย่างมีสมาธิไปยังจุดที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า ที่ทำให้ผู้หนึ่งไม่ตระหนักถึงภาพและความรู้ที่ดำรงอยู่เกี่ยวกับสิ่งนั้น ในการสอนผู้หนึ่งเพื่อพัฒนาความสามารถในการมีสมาธิ แบบแผนมากมายเช่น โยคะ การฝึกการหายใจ การสะกดจิต โทโรจิต มุรอกะอ์บะฮ์ (อุตรวิสัยสมาธิ) ฯลฯ ได้ถูกกำหนดขึ้นมา เมื่อการฝึกฝนที่เต็มไปด้วยวัตถุประสงค์และประโยชน์เหล่านี้ถูกนำมาพิจารณา ก็สรุปว่า ผู้หนึ่งซึ่งต้องการสังเกตว่า การมีอยู่จริงในตัวตนของผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นพื้นฐานและปฐมเหตุของทุกคุณลักษณะ หรือกล่าวได้ว่า ผู้หนึ่งตั้งใจที่จะได้รับความตระหนักที่ถูกกระตุ้นอยู่ในตัวตนของเขา ซึ่งสามารถทำให้เห็นการดำรงอยู่สุดท้ายและแท้จริง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังบรรดาคุณลักษณะต่างๆ

จินตนาการ ๑

ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มพำนักอยู่ในโลกนี้ อาดัม (มนุษย์) ได้รับความรู้แล้วว่า มีพลังอำนาจที่ซ่อนอยู่ซึ่งรับผิดชอบในการจัดเตรียมปัจจัยยังชีพสำหรับชีวิตดำรงอยู่ในโลก เมื่อเมล็ดพืชถูกหว่านลงไปบนดิน จะสังเกตเห็นอยู่เสมอที่เดียวว่า ศักยภาพในเมล็ดพืชถูกทวีคูณขึ้น หลังจากผสมกับพลังที่ซ่อนอยู่ในพื้นดิน เป็นเหตุให้เกิดการดำรงอยู่และการปรากฏตัวของสิ่งอื่นๆ ในเชิงวิทยาศาสตร์ สิ่งนี้อาจกล่าวได้ว่า เมื่อหลังจากผสมกับพลังงานที่ซ่อนอยู่ในพื้นดินแล้ว พลังงานที่ซ่อนอยู่ของเมล็ดพืช จึงแสดงตัวเองด้วยผลลัพธ์ที่ตามมา ในรูปของพืชที่เจริญเติบโตเป็นต้นไม้และ

ให้ดอกผล แต่สำหรับนักวิทยาศาสตร์ในยุคนี้ก็ยังอยู่ในความเคลือบคลุมว่า อะไรคือความเป็นจริง และเป็นปฐมเหตุของพลังงานที่ซ่อนอยู่ในเมล็ดพืชและพื้นดิน

เพื่อความเข้าใจเรื่องที่สำคัญนี้ในคำพูดง่ายๆ สามารถกล่าวได้ว่า เมล็ดพืชคือลักษณะของการหาเอกลักษณ์แห่งสิ่งมีชีวิตที่ดำรงอยู่ และต้นไม้ที่สำแดงออกมาเนื่องจากเมล็ดพืชนี้คืออัตลักษณ์ทางคุณลักษณะแห่งธรรมชาติดังกล่าว คุณสมบัติอื่นๆ ของเมล็ดพืชก็คือ เมื่อแสดงอัตลักษณ์ทางคุณลักษณะแห่งธรรมชาติ หลังจากกลายเป็นต้นไม้ที่ออกดอกดังกล่าวแล้ว ต้นไม้เหล่านี้ก็ให้เมล็ดด้วย เมล็ดพืชเหล่านี้ แสดงรูปพรณสัณฐานของตัวเองในรูปของใบที่มีการออกแบบเฉพาะ และจนกระทั่งบัดนี้เรายังต้องค้นหาวิธีการคำนวณ ซึ่งทำให้สามารถนับจำนวนใบไม้บนต้นไม้ทั้งหมดได้ สถิติปัญญาของมนุษย์นั้นจำกัดขนาดที่ว่า ไม่สามารถรวบรวมการแพร่กระจายทั้งหมดของเมล็ดพืชได้ เมื่อบุคคลทางด้านจิตวิญญาณพิจารณาใคร่ครวญเกี่ยวกับเมล็ดพืชในขอบข่ายของความเข้าใจอีกซึ่งก็จะพบว่าเมล็ดพืชดังกล่าว คือปรากฏการณ์แห่งคุณลักษณะ

เมื่อเราพบว่าตัวเองไร้ความสามารถที่จะกำหนดลักษณะพิเศษ คุณสมบัติและคุณภาพของเมล็ดพืชเมล็ดกระซ้อข่อย เนื่องจากสมรรถภาพอันจำกัดในการทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของจิตสำนึก ดังนั้น ในท้ายที่สุดเราต้องยอมรับว่า ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งต่อคุณลักษณะของพระเจ้าอยู่นอกเหนือขอบข่ายสติปัญญาและจิตสำนึกของมนุษย์ซึ่งมีแต่ขอบเขตจำกัด เพราะฉะนั้น เราจึงถูกบีบบังคับให้แสวงหาความช่วยเหลือจากแบบแผนที่สามารถทำให้ก้าวข้ามขอบเขตปริมณฑลของสติปัญญาและจิตสำนึกของมนุษย์ไปได้

เพื่อความคุ้นเคยของตัวเรากับอาณาบริเวณที่อยู่นอกเหนือขอบเขตทางสติปัญญาและเหตุผลของมนุษย์ มูรอกอบะฮ์ คือแบบแผนหนึ่ง ซึ่งสามารถทำให้เราพัฒนาความสามารถทางสมาธิ และเพื่อศึกษาการเพ่งความตั้งใจอย่างรู้แจ้งแทงตลอด เมื่อผู้มีการศึกษาซึ่งสับสนจากทฤษฎีวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ต่างๆ ที่ขัดกัน และบรรดานักวิชาการที่อ้างกิจกรรมเกี่ยวกับสติปัญญาและการเรียนรู้มากขึ้นไป ซึ่งบังเอิญสนใจศาสตร์ทางด้านจิตวิญญาณ พวกเขากลับล้มเหลวในการแสดง

ความเข้าใจอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อศาสตร์เหล่านี้ เพราะพยายามทำความเข้าใจหัวข้อที่ไม่มีสิ้นสุด โดยใช้ความช่วยเหลือของสติปัญญาอันจำกัดของมนุษย์ นั่นคือพยายามจำกัดสิ่งที่ไม่มีขอบเขตให้มาอยู่ในขอบเขตจำกัดของมนุษย์ นั่นคือพยายามจำกัดสิ่งที่ไม่มีขอบเขตให้มาอยู่ในขอบเขตจำกัด พวกเขาประกาศว่าจิตวิญญาณนิยมคือกลอุบายของจินตนาการ พรรณานี้ดักพวกเขาไว้ในกับดักของขอบเขตการคาดเดา ซึ่งขวางกั้นพวกเขาจากการสืบเสาะสำรวจในทิศทางนี้

ตราบเท่าที่จินตนาการได้รับการพิจารณา ไม่มีสิ่งใดสามารถดำรงอยู่โดยปราศจากข้อผูกมัดของจินตนาการ การปฏิบัติภารกิจ และกิจกรรมต่างๆ ของชีวิตวางอยู่บนจินตนาการ นักวิชาการกล่าวถึงจิตวิญญาณนิยมว่าเป็นผลผลิตของจินตนาการ แต่ไม่ได้ให้คำจำกัดความว่า จินตนาการคืออะไร ทั้งหมดที่ถูกค้นพบ การพัฒนา ความก้าวหน้าที่กระทำไปจนกระทั่งบัดนี้ จะไม่มีความสำเร็จใดๆ เลย นอกจากผลการใช้พลังจินตนาการอย่างเหมาะสมที่ออกมาในขั้นสุดท้าย

ตัวอย่างเช่น นักวิทยาศาสตร์มีมโนคติที่ว่า สมควรจะมีอาวุธซึ่งสามารถสังหารผู้คนได้ นับพันคนในเวลาเดียวกัน นักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ คิดประดิษฐ์อุปกรณ์จับคลื่นเสียงที่ถ่ายทอดมาจากเครื่องส่งสัญญาณ ยิ่งกว่านั้นคนอื่นๆ อีกเกิดมโนคติว่า ควรจะมีจอภาพซึ่งสามารถแสดงภาพที่อยู่ห่างไกลออกไปได้ การประดิษฐ์ทั้งหมดเป็นไปได้ เพราะบุคคลคนหนึ่งหรือบุคคลเหล่านั้นเพื่อฝัน และจินตนาการเหล่านี้กระตุ้นการแสวงหาและการวิจัย ซึ่งมีผลทำให้เรื่องในจินตนาการเหล่านี้ กระตุ้นการแสวงหาและการวิจัย ซึ่งมีผลทำให้เรื่องในจินตนาการของพวกเขาเป็นจริงขึ้นมาในนามของการประดิษฐ์ คำถามก็คือถ้านักวิทยาศาสตร์ที่ทำให้จินตนาการของคนลุด่วงไป ไม่ได้เพ่งความสนใจไปยังจินตนาการที่จะประดิษฐ์แล้ว จะเป็นไปได้อย่างไร ที่การประดิษฐ์ดังกล่าวจะได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นมา

เป็นคำกล่าวที่ไม่ถูกต้องและเหลวว่า จิตวิญญาณนิยมเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นจินตนาการ ในเชิงของศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ความคิดคือข้อมูลที่เพ่งไปยังตำแหน่งหนึ่งอย่างไม่ลดละ และเมื่อความคิดหรือข้อมูลยังคงได้รับการเพ่ง ณ ตำแหน่งซึ่งดำรงอยู่ในความคิด ท้ายที่สุดก็การมีอยู่

ซึ่งถูกแสดงออกด้วยคุณสมบัติและคุณลักษณะทั้งหมดของมัน เมื่อบุคคลทางจิตวิญญาณกล่าวถึง ต้นโอ๊ก เขาจะบอกว่า เมล็ดพีชได้ฟุ้งความคิดของมันไปยังจุดหนึ่ง เพื่อสำแดงคุณสมบัติและคุณลักษณะของตนเอง การฟุ้งความคิดของเมล็ดพีช ทำให้เกิดการแสดงคุณลักษณะ และรูปพรรณสัณฐาน ในรูปของต้นไม้ใหญ่คือ ซึ่งขึ้นบนพื้นผิวโลก

กฎ ในความเป็นจริง ลักษณะพิเศษ คุณสมบัติและคุณลักษณะ คือคลังข้อมูลในตัวมนุษย์ เมื่อข้อมูลบางส่วนหรือทั้งหมด ถูกฟุ้งไปยังตำแหน่งเดียวภายใต้อิทธิพลของพลังสมาธิ ความคิดจะกระตุ้นข้อมูลที่ไม่มีที่สิ้นสุดและผู้หนึ่งจะเริ่มเห็นภาพของปรากฏการณ์

จินตนาการ 2

ร่างกายมนุษย์ขึ้นอยู่กับวิญญาณ นั่นคือร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา ของมนุษย์ ไม่ใช่ “บุคคล” ที่แท้จริง คนที่มีจิตปกติ ซึ่งไม่ได้รับความทรมานจากอาการป่วยหรือผิดปกติทางอารมณ์ใดๆ จะมีแรงกระตุ้นตามธรรมชาติและตามสัญชาตญาณที่เป็นกลาง คุณค่าทางสังคมในสังคมที่เราดำรงชีวิตนั้น วางอยู่บนสัญชาตญาณ

ตัวอย่าง ถ้าบางคนซึ่งมีวิจรรณญาณ เพียงพอที่จะเข้าใจไม่รู้ว่าใครคือพ่อแม่ของตน ผู้ นั้นจะรู้สึกขัดข้องหมองใจ ความไม่รู้นี้ทำให้ความขัดข้องหมองใจยังคงครอบงำอยู่ คุณเหมือนสิ่งนี้ จะไม่มีผลกระทบอะไร ถ้าผู้หนึ่งไม่รู้ว่าพ่อแม่ของตนคือใคร เพราะเขาก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แม้ยังทำให้เขาได้รับความสุขในการใช้ชีวิต ใช้ประโยชน์จากกิจกรรมต่างๆ ของชีวิต รู้สึกพึงพอใจ ในการคบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูง แต่ถ้าเขาไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับพ่อแม่ ชีวิตก็จะกลายเป็น สัญลักษณ์ของความขัดข้องหมองใจและการสูญเสีย

เด็กๆ ที่ไม่รู้จักพ่อแม่ของตนเอง ต้องแสวงหาการอุปถัมภ์คำชูจากบางคนที่ยังคงสัมพันธ์อยู่กับกำเนิดของพวกเขา ตัวอย่างเหล่านี้พบได้ในประเทศตะวันตก ซึ่งเรียกเด็กๆ ที่ไม่รู้จักพ่อแม่ของตนว่า ลูกๆ ของพระเจ้าแผ่นดินถึงแม้ว่าจะรู้เป็นอย่างดีว่าในความเป็นจริงพวกเขาไม่มีมโนคติใดๆ เกี่ยวกับพ่อแม่ของตน พวกเขาก็ยังปลอบโยนเด็กๆ เหล่านั้นว่า เป็นลูกของพระเจ้าแผ่นดิน ความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อแม่ได้รับการยอมรับจากทุกอารยธรรมของมนุษยชาติ และได้รับการปกป้องโดยกฎหมายที่บังคับใช้ในสังคม การดำรงอยู่ของโชคชะตา และระบบครอบครัว กว้างอยู่บนมโนคติที่ปกป้องความสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์นี้ด้วย กฎของธรรมชาติก็คุ้มครองป้องกันความสัมพันธ์นี้เช่นกัน และย่ำเตือนมนุษย์ให้ยกย่องให้เกียรติ “ชาติกำเนิด” พ่อแม่ของตน แท้ที่จริงแล้ว ผู้ที่เกิดนอกสมรสไม่มีสถานะภาพทางสังคม การเป็นเด็กกำพร้าคือสิ่งหนึ่งและการมีชีวิตอยู่โดยไม่รู้จักพ่อแม่ เป็นอีกสิ่งหนึ่งซึ่งแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เมื่อบุคคลทางจิตวิญญาณเริ่มแสวงหาต้นกำเนิดของตนเองในการติดตามสืบค้นเพื่อให้รู้ต้นกำเนิดดังกล่าว การแสวงหาดังกล่าวทำให้ไปถึงต้นกำเนิดแห่งจักรวาล เนื่องจากแรงผลักดันและความคิดไกลสุดเอื้อมของเขา การแสวงหาต้นกำเนิดของผู้หนึ่งคือบทเรียนทางจิตวิญญาณบทแรก ผู้มีส่วนร่วมในทางจิตวิญญาณจะแสวงหาตัวเองก่อนสิ่งอื่นใด เมื่อประสบการณ์ความสำเร็จในการสำรวจและค้นพบตัวเอง เขาก็จะค้นหาแหล่งกำเนิดของสิ่งแวดล้อมและสิ่งที่อยู่รอบๆ ตัว เมื่อการค้นพบเปิดเผยออกมาว่า สภาพแวดล้อมนั้นวางอยู่บนก๊าซและแสง จิตใจของเขาก็เปลี่ยนมาสนใจต้นกำเนิดของก๊าซและแสงเหล่านี้แทน เมื่อตระหนักถึงแสงและความเป็นจริงเกี่ยวกับแสง ม่านที่ปิดกั้นสายตาของเขาก็เลิกขึ้นและเริ่มมองเห็นสิ่งถูกสร้างของแสงทั้งหลายในอาณาบริเวณที่มองไม่เห็น เมื่อการสืบเสาะหาความเป็นจริงผลักดันมนุษย์ไปสู่แหล่งกำเนิดของแสงเหล่านี้ เขาจะสังเกตเห็นว่า แหล่งกำเนิดของแสงเหล่านี้คือแสงที่มองไม่เห็นและละเอียดอ่อน ซึ่งเนื่องจากความจำกัดของศัพท์แสงของเราจึงไม่อาจให้ความหมายใดๆ ได้นอกจากรัศมี (นุร)

เราว่าไม่อาจคิดคำนวณรูปร่างหน้าตาของกระแสไฟฟ้า ถึงอย่างไรก็ตาม จากการดำรงอยู่และการทำงานตามปกติของกระแสไฟฟ้า ไม่มีใครเคยพยายามอธิบายรูปทรงของไฟฟ้าเลย ไม่มีผู้ใดปฏิเสธพลังงานไฟฟ้าได้ เมื่อกระแสไฟฟ้า แสดงตัวเองเราเห็นปฏิกิริยาที่แสดงออกมา อย่างมากที่สุดกระแสไฟฟ้าเรียกได้เพียงคลื่น แต่รูปทรงก็ไม่สามารถอธิบายได้ ถ้ากระแสไฟฟ้าถูกทำให้ผ่านจอภาพ เราอาจมองเห็นแสงสีต่างๆ วาววับ แต่รูปร่างหน้าตาของกระแสไฟฟ้าก็ยังอยู่นอกเหนือการอธิบาย ปรากฏไฟหรือ แสงวาววับที่แสดงบนจอไม่สามารถเรียกว่าเป็นกระแสไฟฟ้าได้ ณ ที่นี้ใช้ภาพดังกล่าวเป็นของจอและไม่รูปรูปร่างของไฟฟ้า

กลับมายังจุดเริ่มต้นในการพิจารณาของเรา การเสาะแสวงหาเพื่อเปิดเผยความเป็นจริงของแสง นำนักศึกษาทางจิตวิญญาณไปสู่แสงที่เรียกว่ารัศมี (นूर) หลังจากตัวเองมีความคุ้นเคยกับรัศมีแล้ว ก็จะเริ่มแสวงหาความเป็นจริงของรัศมี สิ่งนี้สามารถทำให้มนุษย์สำรวจและค้นพบว่า รัศมีประกอบด้วยคุณลักษณะของพระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ การแนะนำของคุณลักษณะแห่งพระเจ้ากระตุ้นการเสาะแสวงหาของเขาขึ้นไปอีก และเริ่มคิดคำนึงถึงการมองเห็นผู้ซึ่งครอบครองคุณลักษณะเหล่านี้ ถ้ามีความเมตตาของพระเจ้า และมีความยินดีกับความใกล้ชิดต่อท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแต่ท่านและลูกหลาน) เราจะค้นพบว่าต้นกำเนิดของคุณลักษณะ ก็คือเจตนารมณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เมื่อเราตั้งสมาธิไปยังคุณลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า แรงขับเคลื่อนในการแสวงหาความรักต่อท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแต่ท่านและลูกหลาน) การเคารพภักดีพระเจ้าอย่างมากมาย และความหลงใหลต่อความจริง จะเปิดเผยแก่ตัวเราว่า พื้นฐานของเจตนารมณ์อันศักดิ์สิทธิ์คืออภิปัสนา (Beatific Vision) หรือภาษาอาหรับว่า “ตะญ์ลิลี” เมื่อเขายังคงปรารถนามากขึ้นไปอีกก็จะเปิดเผยออกมาว่า รากฐานของอภิปัสนา (ตะญ์ลิลี) นี้คือความโน้มเอียงไปสู่พระเจ้า (ตะคัลลา) ณ ขั้นตอนนี้ จากการปฏิเสธความมีจิตสำนึกและความรู้สึก เขาจึงก้าวไกลออกไปข้างหน้า ทำ्यที่สุดจะประสบความสำเร็จในการตระหนักรู้สิ่งสัมบูรณ์ นั่นคือ พระเจ้าผู้ทรงอยู่ชั่วนิรันดร์และทรงอสงไขย

วัตถุประสงค์ของการบรรยายทั้งหมดนี้ก็คือ ในการไปถึงจุดสำคัญอันสูงสุดของเหตุการณ์ จะต้องเริ่มต้นด้วยบางสิ่งบางอย่าง และในการก้าวออกไปในเบื้องแรก เราจะต้องมีความใส่ใจอย่างแน่วแน่ เราต้องมีความสนใจ มีความสัมพันธ์และมีสมาธิ และให้เพื่อได้รับสมาธิในการเพ่งความสนใจ วิธีการต่างๆ คือ มูรอกอบะฮ์ เรียกกันว่า มูรอกอบะฮ์ กระตุ้นจินตนาการ และการกระตุ้นจินตนาการดังกล่าว ตัวอย่างเช่น มีคนมากมายซึ่งมีความสามารถในจินตนาการและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป พวกเขาแสดงพฤติกรรมบางอย่างเนื่องจากพลังนี้ แต่ไม่มีแม้แต่สักตัวอย่างเดียวที่ผู้ผู้นั้นเคยมองเห็นเทวทูตหรือวิญญาณของตนเอง หลังจากจินตนาการตื่นตัวด้วยความช่วยเหลือของวิทยาศาสตร์กายภาพหรือสูตรเกี่ยวกับวัตถุทั่วไป ภาระหน้าที่ของจินตนาการนี้ สับสนยากที่จะเข้าใจทีเดียว ถ้าบางคนพบเห็นวิญญาณ โดยบังเอิญซึ่งคล้ายคลึงกับเขาในทุกสัญลักษณ์ ผู้นั้นก็จะรู้สึกสับสนอย่างชัดเจน หรือสะดุ้งตกใจกลัว ไม่เป็นการยากเกินไปที่จะเข้าใจสิ่งนี้ ผู้ที่ขาดความกล้าหาญในการเผชิญหน้ากับความเป็นจริงของตัวเอง หรือไม่ต้องการที่จะให้ยุ่งยากใจในเรื่องนี้ ดังนั้น เพื่อให้เรื่องนี้ผ่านไป ดูเหมือนเป็นการง่ายที่จะกล่าวว่า ทั้งหมดนี้คืองานของจินตนาการ และถ้าบางสิ่งบางอย่างได้รับการพิสูจน์แม้แต่น้อยนั้นก็เป็นการยากทั้งหมด ไม่ว่าจะเกิดโดยอุบัติเหตุหรือโดยการเปลี่ยนแปลง แต่ความเป็นจริงยังคงไม่เปลี่ยนแปลง และไม่อาจถูกทำให้ชะงักได้ด้วยมโนคติดังกล่าว

นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่หลายคนมีคุณูปการมากมายในความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ ผ่านทางการประดิษฐ์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี นักวิทยาศาสตร์ในอดีตมีความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่กว่าในเกียรติยศของพวกเขา แต่บางคนก็ยังไม่เข้าใจ ถึงแม้ว่าวิทยาศาสตร์กายภาพ จะประกาศความก้าวหน้าของตนในทุกด้านก็ตาม นักวิทยาศาสตร์สมัยนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเดินในอวกาศ พิชิตดวงจันทร์ได้ และค้นพบเส้นทางออกไปสู่จักรวาลอันไกลโพ้น ก็ยังไม่เข้าใจปริมาตรแห่งอียิปต์อย่างสมบูรณ์ การก่อสร้าง วัตถุประสงค์และการทำงานของพวกเขาก็ทำให้หัวใจงุนงง ที่ความมหัศจรรย์ทุกรายการของโลกยังไม่สามารถนำมาซึ่งข้อสรุปที่เหมาะสมของพวกเขาก็ มุกอนนะฮ์

ศาสดาที่ถูกซ่อนเร้นแห่งโคราซานได้ออกอุบายประติษฐานดวงจันทร์ ซึ่งขึ้นในเวลาที่กำหนด และหลังจากให้ความสว่างไสวแก่โลกในเวลาที่กำหนดแล้วก็ลับขอบฟ้า ไฟในมหาภารตะซึ่งเป็นมหากาพย์ภาษาสันสกฤตที่มีชื่อเสียง กล่าวถึงอาวุธที่ใช้ยิง ซึ่งในอาวุธเหล่านั้นมี “จักรวรรดิ” (Chakaraart) ซึ่งมีอำนาจการทำลายจุฬารักษ์ขึ้นบนโลก เป็นที่ชัดเจนว่าการประติษฐานทั้งหมดนี้เป็นไปได้ เมื่อมีบางคนสร้างสิ่งเหล่านั้นตามจินตนาการของตนและเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า จินตนาการของนักประติษฐานได้รับการชมเชยอย่างกว้างขวางและอย่างไม่มีระมัดระวัง

ข้อมูลที่ไม่สิ้นสุดยุติ

คำนิยามหนึ่งของความรู้คือ การกระตุ้นกระบวนการรับรู้หรือการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ถ้าเราไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ สิ่งเหล่านั้นก็จะยังคงไม่มีการดำรงอยู่สำหรับเรา ความรู้สามารถแยกแยะออกเป็น 3 ประเภท ประเภทที่หนึ่งเป็นความรู้ที่เราถูกป้อนด้วยข้อมูลบางสิ่งบางอย่าง และเรายอมรับข้อมูล ดังกล่าวด้วยความเชื่ออย่างมั่นใจ ประเภทที่สองคือ เราจะเชื่อเมื่อมองเห็นเท่านั้น และความรู้ประเภทที่สามคือ เมื่อเราสามารถรู้สึกถึงคุณสมบัติซึ่งอยู่ภายในของสิ่งที่เห็นและสามารถสำรวจลึกเข้าไปภายในของสิ่งนั้นได้ ผู้คนทางด้านจิตวิญญาณให้นามความรู้ทั้งสามประเภทนี้ว่า

- 1) ความรู้แท้จริง
- 2) ความรู้แน่ชัด
- 3) ความเป็นจริงที่แท้จริง

ความรู้แท้จริง (อิลมุลยะกิน) คือสภาพความรู้เมื่อเราได้ข้อมูลว่านักวิทยาศาสตร์ประดิษฐ์อุปกรณ์ (อาวุธ) ที่สามารถสังหารมนุษย์ได้คราวละนับแสนคนในเวลาเดียวกัน ถึงแม้ว่าเราไม่เคยเห็นระเบิดอะตอมหรือนิวเคลียร์ เราก็เชื่อ และมั่นใจว่ามีอุปกรณ์ดังกล่าวดำรงอยู่จริง

ความรู้แน่ชัด (อัยนุลยะกิน) คือ สภาพความรู้เมื่อเราได้ข้อมูลว่านักวิทยาศาสตร์ประดิษฐ์จอภาพ ซึ่งสามารถแสดงภาพ และวัตถุที่อยู่ห่างไกลออกไปได้โดยที่เราสามารถเห็นปรากฏการณ์การส่งสัญญาณภาพจากสถานีที่อยู่ห่างออกไป และการรับภาพทางเครื่องรับโทรทัศน์ เพราะฉะนั้น ความรู้นี้จึงถูกเรียกว่า ความรู้แน่ชัด เพราะความแน่ชัดในความจริงของความรู้นี้ได้รับการยืนยันโดยการมองเห็น

เราได้รับแจ้งให้รู้ว่า พื้นฐานของจักรวาลและทุกสิ่งดำรงอยู่ในจักรวาลคือ แสง เพราะเราไม่สามารถมองเห็นแสง และไม่มีความรู้ใดๆ เกี่ยวกับรูปแบบโครงสร้างของแสงเหล่านี้ เพราะฉะนั้น เราน่าจะกล่าวว่า เราไม่ได้รับความรู้ความเป็นจริงแท้จริง (ฮักกุลยะกิน) และถ้าเรารู้แหล่งกำเนิดและรูปแบบโครงสร้างของแสง จึงน่าจะเป็นสภาพของการรู้ความจริงแท้จริง

นักวิทยาศาสตร์ ค้นพบว่า ทุกสิ่งดำรงอยู่ในโลกถูกห่อหุ้มอยู่ในแสง แสงล้อมรอบวัตถุมองเห็นได้ในบางขอบเขตในสภาพแวดล้อมเฉพาะ ด้วยความช่วยเหลือของกล้องถ่ายรูปที่ออกแบบเป็นพิเศษ แต่อย่างไรก็ตาม บัดนี้มีการยืนยันแล้วว่า ทุกสิ่งถูกห่อหุ้มอย่างมิดชิดในเปลือกของแสง แต่ที่ยังคงต้องได้รับการค้นพบก็คือ แหล่งกำเนิดที่ป้อนแสงเข้ามาคืออะไร โดยเราขาดความรู้เกี่ยวกับแหล่งกำเนิดที่ป้อนแสงเหล่านี้เข้ามา ดังนั้นจึงไม่สามารถอ้างได้ว่าเราคงพบความเป็นจริงแล้ว ถึงแม้ขณะนี้แสงจะรู้ว่าเรือนร่างทางกายภาพนี้อาศัยการป้อนของสูง แต่ความรู้ของเราเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดที่ป้อนแสงเหล่านี้เข้ามาก็เกือบเป็นศูนย์ นักศึกษาทางจิตวิญญาณจะสามารถมีหนทางไปสู่ความเป็นจริงแท้จริง (ฮักกุลยะกิน) โดยผ่านทางการศึกษาฟิสิกส์ของบะฮัอย่างต่อเนื่อง หลังจากข้ามขอบเขตสองขั้นตอนแรกนั่นคือ ความรู้แท้จริง (อิลมุลยะกิน) และความรู้แน่ชัด (อัยนุลยะกิน) ไปแล้ว

เมื่อครุจิตวิญญาณใคร่ครวญถึงสรรพสิ่งที่ดำรงอยู่ในจักรวาล อธิบายทฤษฎีหรือแนวความคิดบางอย่าง เขาจะได้รับความรู้ทั้งสามขั้นตอนเบื้องหน้าเขา ขั้นตอนก่อนอื่นทั้งหมดเขาจะสังเกตอุปนิษพิจารณา และทำความเข้าใจสิ่งนั้นอย่างนักวิชาการ จากนั้นจึงสังเกตในรายละเอียดอย่างใกล้ชิดและอย่างลึกซึ้ง และหลังจากนั้นจึงพิจารณาที่จะสำรวจความเป็นจริงของสิ่งนั้น เขาไม่รู้สึกสบายใจ ถ้าไม่ประสบความสำเร็จในการค้นพบความเป็นจริงที่สำคัญ และที่ซ่อนอยู่ในลักษณะภายนอกของสรรพสิ่งที่อยู่ภายใต้การพิจารณา ก่อนที่จะเข้าไปค้นหาการแบ่งประเภทความรู้เหล่านี้อย่างลึกซึ้ง ก่อนสิ่งอื่นใดจำเป็นที่ผู้หนึ่งควรเข้าไปในวงจรข้อมูลนั้นคือ เขาควรยอมรับบางสิ่งบางอย่างในฐานะปรากฏการณ์ของความรู้

ในคัมภีร์ของพระเจ้าและบันทึกศักดิ์สิทธิ์ ได้มีการพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนว่า การดำรงอยู่ของสรรพสิ่งเป็นเพียงข้อมูล ก่อนการเรียนรู้เกี่ยวกับนามชื่อ อาดัมไม่มีค่า แม้แต่ความสำคัญที่จะถูกกล่าวถึงในชั้นแรกพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้มอบความรู้ให้อาดัม และหลังจากนั้นเขาจึงถูกถาม ให้แสดงความรู้ที่ร่ำเรียน ซึ่งเทวทูตเองก็ถูกบอกให้นำเสนอ เทวทูตเหล่านั้นตอบว่า

“ไม่มีความรู้ใดๆ แก่พวกข้าพระองค์ นอกจากสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกข้าพระองค์เท่านั้น”

ในความเป็นจริงการสนทนาของเทวทูตนี้เปิดเผยความลับที่ชัดเจนแน่นอนที่ว่าไม่ว่ามนุษย์หรือเทวทูตคือผลรวมความสำเร็จของรูปแบบความรู้ที่เขาได้รับ

เทวทูตดำรงอยู่ก่อนการสร้างสรรค์อาดัม ความรู้ของเทวทูตบอกพวกเขาว่า อาดัม (มนุษย์) อาจจะหลังเลือดและสร้างความเสียหาย พระเจ้าไม่ได้หักล้างพวกเขา อย่างไรก็ตามทรงกล่าวว่า

“เรารู้ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้”

และเทวทูตยอมรับเช่นกันว่า พวกคนไม่รู้ นอกจากสิ่งที่พระเจ้าทรงสอนพวกเขา ปรากฏ
ความฉลาดหลักแหลมและวิทย์ปัญญาในสิ่งที่พระเจ้าเองทรงกล่าวว่า

“และพระองค์ทรงสอนบรรดานามของทั้งปวงให้แก่อาดัม ภายหลังได้ทรงสั่งให้แสดง
สิ่งเหล่านั้น”

การอธิบายนี้พิสูจน์อย่างชัดเจนว่า ตลอดชีวิตมนุษย์ไม่ว่าภายในหรือภายนอกคือชีวิต
ในโลกแห่งการชำระก่อนที่จะมายังโลกนี้ ชีวิตในโลกนี้ ชีวิตหลังความตายในอะธรรอฟ ชีวิตในวัน
ฟื้นคืนชีพหรือวันตัดสินพิพากษา ชีวิตในสวนสวรรค์หรือนรก ทั้งหมดล้วนขึ้นอยู่กับความรู้หาก
ไม่ตระหนักถึงสวนสวรรค์และนรก ทั้งสองนั้นก็ไม่มีการดำรงอยู่สำหรับเรา ถ้าไม่รู้ว่ามีชีวิตแม้
หลังจากตายไปแล้ว และแรงกระตุ้นทั้งหมดยังคงทำงานอยู่เหมือนเมื่อยังมีชีวิตในโลกนี้ ดังนั้น
ชีวิตหลังความตายก็ไร้ความหมายสำหรับเรา และไม่สามารถแม้แต่จะกล่าวถึงชีวิตในอะธรรอฟ ถ้า
เราไม่มีความรู้จากคัมภีร์อัล กุรอาน คัมภีร์ของพระเจ้าและผู้ใกล้ชิดพระองค์ พร้อมด้วยมรดก
ของบรรดาศาสดาว่า เราสามารถอธิบายเรื่องหลังจากความตายได้ และเราต้องมีชีวิตอยู่ในหนึ่ง
จากสองสภาพนี้ ดังนั้น ตายหรือเป็น ในชีวิตหลังความตาย จะกลายเป็นสิ่งไร้สาระและไม่มี
ประโยชน์สำหรับเรา และมโนภาพของความดีและความชั่วจะสูญเสียความสำคัญของตนเองไป ทั้ง
ความชั่วทั้งสองต่างดำรงอยู่ เพราะเราได้รับแจ้งทั้งสองสิ่งนี้จากบรรดาศาสดาของพระเจ้า

ความรู้ประเภทหนึ่งคือความรู้ที่ได้รับผ่านทาง การเรียนรู้ต่างๆ ที่เรามีในเชิงจิตวิญญาณ
นิยม ซึ่งเรียกความรู้นี้ว่าความรู้ที่ได้รับ (Acquired Knowledge) นั่นคือความรู้ที่สามารถได้รับตาม
ศักยภาพจิตสำนึกของคนๆ หนึ่ง ความรู้ก็เช่นกัน เป็นข้อมูลประเภทที่ไม่สิ้นสุดยุติ ตัวอย่างเช่น
เราคำนวณกับหนึ่งสองและสาม เพราะตัวเลขนี้ผ่านลงมายังคนรุ่นต่างๆ ในฐานะข้อมูลที่ไม่สิ้นสุด
ยุติซึ่งไม่มีการขาดตอน เรากล่าวว่า หนึ่ง สอง สาม แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า อะไรที่มาก่อนหนึ่ง
ถ้าบางคนโต้แย้งว่าหนึ่งนี้ไม่ใช่หนึ่ง และสองไม่ใช่สองแล้วเรามีสิทธิ์ที่จะพิสูจน์ว่า หนึ่งที่จริงคือ
หนึ่ง และไม่สามารถตั้งชื่อให้เป็นสองและสองที่จริงคือสองและอื่นๆ

การบิน

ความแตกต่างที่เด่นชัดที่สุดระหว่างแม่ของมนุษย์กับแมว คือ แม่ของมนุษย์มีความคาดหวังจากลูกของนาง ในขณะที่แม่ของสัตว์ไม่ได้คาดหวังอะไรจากลูกๆ ของมัน ถึงแม้ว่าพวกมันจะจัดเตรียมสิ่งที่ผู้สืบสายเลือดต้องการเพื่อเลี้ยงดูให้เติบโตก็ตาม และสิ่งนี้ทำให้แม่ของสัตว์มีความเหนือกว่าแม่ของมนุษย์ อาศัยไม่ได้มีความแตกต่างเหนือสิ่งถูกสร้างอื่นๆ เพราะเขาให้กำเนิดแต่สัตว์อื่นไม่ เขาารู้สึกหิวกระหายแต่สัตว์อื่นไม่ หรือว่าเขามีความรู้สึกที่จะปกป้องตนเองจากสภาพอากาศที่รุนแรงแต่สัตว์ไม่มีความสามารถ ไม่เลย ไม่ใช่สิ่งนี้ แรงกระตุ้นทั้งหมดนี้ในสัตว์ก็มีเช่นกัน บางทีมีบางสิ่งซึ่งพบในสัตว์มากกว่ามนุษย์ ตัวอย่างเช่น สุนัขมีการเตือนอันตรายที่ใกล้เข้ามาล่วงหน้ามากกว่ามนุษย์ นกมีการเตือนภัยพายุที่เคลื่อนใกล้เข้ามาก่อนการกระหน่ำจริงได้นานมาก และตัวมันเองก็เข้าไปอาศัยอยู่ในที่กำบัง มนุษย์อ้างตนเองว่า โดดเด่นที่สุดในสิ่งถูกสร้างทั้งหมด แต่ในทางกายภาพไม่สามารถบินได้เหมือนนกพิราบ トラบเท่าที่แรงกระตุ้นและความต้องการของเผ่าพันธุ์ต่างๆ ได้รับการพิจารณา มนุษย์และสิ่งถูกสร้างอื่นๆ มีพลังเท่ากันในเรื่องนี้ ที่นี้ปัญหาก็คือนกกระจอกมีแรงกระตุ้นและความต้องการทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับชีวิต และได้รับความรู้และความตระหนักที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุแรงกระตุ้นและความต้องการแต่นกกระจอกไม่สามารถสร้างเครื่องบิน โทรทศน์ วิทยุหรือระเบิดอะตอม และมนุษย์สามารถกระทำสิ่งทั้งหมดนี้ได้

แต่ถึงแม้ความรู้นี้ก็ยังไม่ใช่ความรู้ ซึ่งถูกประทานให้อาדםเป็นพิเศษ จนทำให้เขามีความโดดเด่นเหนือสิ่งถูกสร้างอื่นทั้งหมด เพราะความรู้ที่จะสร้างสรรค์บางสิ่งบางอย่างนั้นเกี่ยวกับสติปัญญาทั้งสิ้น ความรู้นี้มีขอบเขตของมันเช่นกัน นกกระจอกไม่สามารถสร้างโทรทศน์ แต่ในเวลาเดียวกันสามารถบินในอากาศได้ เช่นเดียวกัน มนุษย์มีข้อเสียเปรียบเช่นกัน เพราะว่าไม่สามารถบินในอากาศ ถึงแม้ว่าจะสามารถสร้างโทรทศน์ได้ ดังนั้น นี่คือความจริงอีกเช่นกันว่ามนุษย์ทั้งหมดมีความเฉลียวฉลาด และความสามารถไม่เท่าเทียมกันสติปัญญาที่มากขึ้นไปหรืออัศจรรย์ขึ้นเป็นพื้นฐานการประดิษฐ์คิดค้นของมนุษย์ แต่มีความรู้บางอย่างที่อยู่เหนือขอบเขตและ

จิตจำกัดของมนุษย์ ความรู้นี้สามารถทำให้มนุษย์บินไปในอากาศเหมือนกับนกได้ ความรู้นี้ซึ่งสามารถทำให้เรามองเห็นวัตถุที่อยู่ไกลออกไปโดยไม่ต้องเครื่องมือที่เป็นวัตถุเช่น กล้องโทรทรรศน์ เป็นต้น หลายเหตุการณ์ปรากฏชัดว่า มิตรผู้ใกล้ชิดพระเจ้า (เอเลียอัสลอส ซึ่งครอบครองความรู้พิเศษนี้ เพราะความใกล้ชิดพระเจ้าของพวกเขา) สามารถได้ยินเสียงที่เปล่งออกมาในอดีตกาลนานมาแล้ว และสามารถแสดงการหยั่งรู้และเข้าใจเสียงเหล่านั้นได้

เมื่อพูดถึงสติปัญญา เราจะสังเกตว่าแม้ความสามารถนี้ก็ไม่ใช่นิยามของมนุษย์แต่เพียงผู้เดียว ถ้ามนุษย์แต่เพียงผู้เดียว ถ้ามนุษย์ครอบครองสติปัญญา ดังนั้นลिंगก็แสดงออกซึ่งสติปัญญา ถ้าลึงถูกสอนตามศักยภาพทางสติปัญญาแล้ว ลึงก็เรียนรู้ได้เช่นกัน แต่กรณีของศาสตร์ทางจิตวิญญาณ มนุษย์ต้องมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับตัวเอง ถ้าผู้หนึ่งไม่ตระหนักถึงตนเอง ดังนั้น เขาก็ไม่ได้ดีไปกว่าสุนัขแมว มนุษย์ได้รับมอบความพิเศษ ถ้าเขาไม่เป็นผู้ที่อบอุ่นในการเรียนความรู้พิเศษนี้ เขาก็อธรรมกับตนเอง หลังจากบรรดาศาสดาของพระเจ้าแล้ว ความรู้นี้สามารถเรียนได้จากบรรดาครูทางจิตวิญญาณ ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงเมตตาประกาศว่า พวกเขาเป็นมิตรซึ่งมีความใกล้ชิดของพระองค์ ผู้ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระเจ้าองค์เดียว

พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งยิ่ง กล่าวถึงผู้แทนและผู้ช่วยของพระองค์ ในฐานะความไว้วางใจที่มอบไว้ในตัวมนุษย์ นั่นคือความรู้ที่สามารถทำให้มนุษย์บรรลุข้อผูกมัด และภารกิจในฐานะผู้ช่วยของพระเจ้าและอำนาจหน้าที่ในการสั่งการควบคุมเหนือจักรวาลนั้นคือความไว้วางใจที่ถูกมอบให้ การที่ผู้หนึ่งสามารถใช้สิ่งที่ได้รับมอบความไว้วางใจได้ด้วยการอนุญาตของเจ้าของ ทำให้ระลึกถึงความจริงนี้ในจิตใจว่า สิ่งนี้ความจริงไม่ใช่ของฉันทและฉันทได้รับมอบหมายให้เป็นเพียงผู้ดูแล ความคู่ควรแก่การไว้วางใจหมายความว่า ผู้หนึ่งจะไม่อ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของในสิ่งที่ได้รับความ

ไว้วางใจ และใช้สิ่งนั้นด้วยความระมัดระวัง ยอมรับว่าสิ่งที่ได้รับมอบไม่ใช่ความสำเร็จ เนื่องจากคุณสมบัติของเขา

พระเจ้าผู้ทรงเมตตายิ่ง ประกาศว่า เรามอบหมายอาดัมด้วยความไว้วางใจและให้อำนาจในการใช้อำนาจหน้าที่ เพื่อว่าเขาจะสามารถใช้ความไว้วางใจดังกล่าว ตามความต้องการและเจตนารมณ์ของเรา มีบางสิ่งที่ต้องการความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับ “ความรู้ที่ได้รับ” (Acquired Knowledge) และ “ความรู้ซึ่งนำเสนอให้” (Presented Knowledge) ความไว้วางใจที่มอบให้มนุษย์สามารถบังคับใช้เมื่อเขามีความรู้ซึ่งนำเสนอให้อย่างดีเยี่ยมเท่านั้น ความรู้ที่ได้รับไม่สามารถช่วยเหลือเราได้ในเรื่องนี้ เพราะความรู้ที่ได้รับเกี่ยวข้องกับความจริงหลากหลายทางโลกและความรู้สึกในด้านวัตถุธาตุเท่านั้น ความรู้ที่ได้รับโดยผ่านทางความมีจิตสำนึกและสติปัญญา ซึ่งมนุษย์ทั้งหมดเรียกว่าความเข้าใจและสามัญสำนึก เมื่อความมีจิตสำนึกและสติปัญญาได้รับการวิเคราะห์อย่างรอบคอบและปราศเปรื่องแล้ว จะดูเหมือนสลับซับซ้อนทีเดียว เพราะพบว่าสติปัญญาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความเขลา ความอึดอัดความเข้าใจและการขาดแคลนวิสัยทัศน์เลย ตัวอย่างเช่น เมื่อนำกรณีวิชาสถิติมาพิจารณา ชั้นแรกตัวเลขแรกที่สอนกันคือเลขหนึ่ง ถ้าเลขหนึ่งไม่ถูกยอมรับ การเรียนเลขสองจะไม่ถูกนำมาพิจารณา และถ้าเลขสองไม่ได้รับการรับรู้เลย สิ่งจะไม่ถูกกล่าวถึงความรอบคอบและความมีเหตุผลเรียกร้องว่า เราควรพิจารณาว่า มีอะไรก่อนหน้าเลขหนึ่ง คำถามในลักษณะนั้น อนุมานว่าไม่ควรจะถามเพราะสติปัญญาไม่มีคำตอบให้

เราได้รับการบอกเล่าว่า ทารกที่เกิดได้รับการตั้งชื่อว่า ทอม ดิค หรือ แฮร์รี่ ด้วยเวลาผ่านไป ทารกคนเดียวกันนี้ ได้เปลี่ยนแปลงรูปพรรณสัณฐานสู่ลักษณะที่ไม่สามารถหาร่องรอยเดิมออกมาได้อีกเลย ปรากฏชัดว่าทารกอันตรายกันไปเบื้องหลัง ลักษณะหนุ่มสาว และด้วยเวลาผ่านไปทุกชั่วโงม ทุกนาที ความหนุ่มสาวก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ไปสู่รูปพรรณสัณฐานซึ่งไม่มีภาพลักษณะสะท้อนความหนุ่มสาวหลงเหลืออยู่เลย บัดนี้เป็นเรื่องแปลกประหลาดเพียงใด ที่ทารกซึ่งเกิดในวันนี้ได้รับการตั้งชื่อว่า ทอม และชื่อเดียวกันนี้ถูกนำติดตัวไปจนกระทั่งอายุ 80 ปี

สติปัญญานั้นผิดพลาด บกพร่องและขาดความรอบคอบมากมายเพียงใดที่มีเพียงชื่อเดียวสำหรับ
ทอมซึ่งปรากฏการเปลี่ยนแปลงตลอดมา ในวัย 80 ปีที่เป็นผู้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงจากทารก
ซึ่งเกิดเมื่อ 80 ปีที่ผ่านมา สิ่งที่น่าจะมีคุณค่าควรแก่การสังเกตคือ เมื่อสรรพสิ่งเปลี่ยนแปลงไป
ด้วยประการทั้งปวง ดังนั้น ทำไมชื่อของสิ่งนั้นจึงยังคงเดิมและไม่เปลี่ยนแปลง เป็นที่ชัดเจนว่า
คำถามนี้เหตุผลและสติปัญญา ไม่มีคำตอบให้เช่นกัน

เด็กถูกส่งไปโรงเรียน เพื่อว่าจะได้เรียนรู้การใช้สติปัญญาและเหตุผล แต่สิ่งที่เด็ก
ได้รับการสั่งสอนที่โรงเรียนทั้งหมดนั้นไร้แก่นสาร และเป็นตรรกะที่เสียหาย ซึ่งยังถูกเรียกว่าเป็น
ตรรกะและเหตุผล ที่นี้เด็กที่ไร้เดียงสาซึ่งไม่คุ้นชินกับมาตรฐานทางสติปัญญาที่รู้จักกัน เกิดถามว่า
อะไรที่มาก่อน กอไก่ หรือถามว่า ทำไมกอไก่ จึงไม่ถูกเรียกว่า ขอไข่ และขอไข่จึงไม่ถูกเรียกว่า
กอไก่ สติปัญญาและเหตุผล ก็ไม่มีคำตอบให้อีก

ความเป็นจริงก็คือสมมติฐานและการคาดคะเนจำนวนไม่มากนัก ถูกรวบรวมขึ้นเพื่อ
สร้างอาคารการเรียนรู้และยืนยันกันว่าสมมติฐานนี้ควรต้องได้รับการยอมรับ และนำสู่การปฏิบัติ
เสมือนความเป็นจริงแต่เป็นความเป็นจริงประเภทไหน ที่ไม่มีการอธิบายทางตรรกะ และเราต้อง
ยอมรับการคาดคะเนอย่างมีขอบเขตเหล่านี้ เพื่อแสดงการเข้าใจความไม่มีเหตุผลของตัวเอง ยิ่ง
ผู้หนึ่งเชื่อและยอมรับข้ออนุมาน สมมติฐานและการคาดคะเนนี้มากเท่าใด เขาก็ยิ่งต้องพิจารณา
การได้รับการเรียนรู้มากขึ้นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ผู้หนึ่งมีความตั้งใจที่จะเรียบเรียงปริญาเอกในวิชา
สถิติ โดยละทิ้งข้อเท็จจริงที่ว่า องค์ความรู้ทั้งหมดของวิชาคณิตศาสตร์ถูกกำหนดขึ้นบนสมมติฐาน
และการคาดคะเน ผู้หนึ่งต้องมีการสั่งสมการคาดคะเนอย่างยอดเยี่ยม ความรอบคอบและการ
พิจารณาใคร่ครวญบอกว่า ชายผู้นี้ได้ยอมให้การคาดคะเนควบคุมตัวเองมากกว่าบุคคลอื่นได้ทั้งสิ้น
นั่นคือในโลกของการคาดคะเนเขาได้รับตำแหน่งดังกล่าวซึ่งผู้อื่นไม่มีชายลักษณะดังกล่าวถูก
เรียกว่า นักวิชาการปริญาเอก ไม่มีกฎทางตรรกะหรือปรัชญาใดๆ ยอมเราให้ยอมรับว่า สิ่งที่ว่า
พื้นฐานอยู่บนการคาดคะเนนั้น สามารถได้รับการยอมรับว่าเป็นจริงได้ ในการเล่าเรียนทาง

มายาคติ และการคาดคะเนนั้น การดำรงของสติปัญญามีความสำคัญมาก และในการรับรู้ความเป็นจริง เราต้องจัดชีวิตแบบมายาคติ และความรู้สึกแบบคาดคะเนทิ้งไปเสีย ผู้หนึ่งไม่สามารถเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้ ถ้าเขาไม่ได้รับการปลดปล่อยจากความรู้สึกแบบมายาคติ ความแตกต่างระหว่างศาสตร์ทางจิตวิญญาณและศาสตร์ทางโลกคือ สติปัญญาเรียกร้องที่จะยอมรับและรับรอง หลังจากการสังเกตการทดลองและเข้าใจแล้วเท่านั้น แต่เมื่อมาถึงความศรัทธา และความเชื่อ ถ้าผู้หนึ่งเริ่มเปรียบเทียบทั้งสองสิ่งนี้กับสติปัญญา เขาจะพบว่าตัวเองไม่มีตัวตน สำหรับเหตุผลพื้นที่ที่ตาไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าผู้ทรงเมตตาได้ถึง พระเจ้า คุณลักษณะและความรู้ของพระองค์อยู่นอกขอบเขตของความรู้สึกแบบมายาคติ ศาสดาของพระเจ้าทั้งหมดและคัมภีร์ของพระองค์ รวมทั้งคัมภีร์อัลกุรอาน บอกเราว่า การที่มนุษย์จะเห็น สัมผัสพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง และมอบการยอมรับของตนต่อหน้าพระองค์นั้นเป็นไปได้มากที่สุด การมองเห็น สัมผัสและรู้สึกต่อการปรากฏอยู่ของผู้ทรงสูงส่ง จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อผู้หนึ่งสามารถก้าวออกจากวงจรความรู้สึกแบบมายาคติและความรู้ที่ได้รับเท่านั้น

มีขอบเขตของสติปัญญาอยู่สองขอบเขต หนึ่งคือ ถึงแม้ว่าผู้หนึ่งมีความรู้ก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากความรู้ดังกล่าว และทราบเท่าที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์เขาก็ไม่ได้เรียนรู้สิ่งใด และอีกขอบเขตหนึ่งคือ ผู้ที่เข้าไปในอาณาเขตของความมีสติปัญญาอย่างไม่เจตนา แต่โดยไม่ได้อ้างอิงสติปัญญาของตนเอง และหลังจากนั้นตัวสติปัญญาเองเริ่มนำทางเขา และในการนำทางโดยสติปัญญา นี้ เขาสำรวจข้อมูลหลากหลาย จนค้นพบกฎทางวิทยาศาสตร์มากมายและจัดการสร้างสรรค์ประดิษฐ์กรรมต่างๆ สิ่งนี้ชี้เป็นนัยอย่างชัดเจนว่า ในการที่จะมีสติปัญญานั้นต้องใช้สติปัญญา และในการมีความรู้นั้นจำเป็นต้องปฏิเสธความรู้ที่มีอยู่แล้ว และยังประสบความสำเร็จในการปฏิบัติตัวเองมากเท่าใด เขาก็จะซึมซาบความรู้เข้าไปมากเท่านั้น ไม่ว่าความรู้นั้นจะเกี่ยวข้องกับมายาคติหรือ ความเป็นจริงก็ตาม

กฎ ในการเรียนความรู้ใดๆ บุคคลต้องปฏิเสธตัวเองและความรู้ที่มีอยู่แล้ว ทันทึที่ลิ้ม
ความรู้ที่ซึมซับอยู่ก่อนแล้ว ขอบฟ้าใหม่ของความรู้ก็จะเปิดสู่เขา กฎนี้ได้้อย่างเท่าเทียมกันกับ
ความรู้ที่ได้รับ (ฮุซูลิ) และความรู้ซึ่งนำเสนอให้ (ฮุฎริ) อันดับแรกที่สุดสำหรับผู้ที่จะเป็นมุสลิม
เขาต้องปฏิเสธสิ่งที่ตั้งใจจะยอมรับ นั่นคือ ครั้งแรกเขาปฏิเสธพระเจ้า ผู้หนึ่งไม่สามารถเป็นมุสลิม
ได้ ในการเป็นมุสลิมเงื่อนไขแรกคือการปฏิเสธตน (กะลิมะฮ์ตอยยิบะฮ์) ในการที่เขากล่าว “ไม่มี
พระเจ้าอื่นใด” ลาอิลาฮะ และหลังจากกล่าว “นอกจากพระเจ้า” (อิลลัลลอฮ์) หมายความว่า “ก่อน
รับรู้พระเจ้าเขาปฏิเสธผู้ใดก็ตามว่า มีคุณค่าควรแก่การเคารพภักดี หรือกล่าวได้ว่า เงื่อนไขแรกใน
การเป็นมุสลิม คือการรับรู้กฎแห่งการปฏิเสธและการยอมรับในความเป็นจริง เมื่อการปฏิเสธตน
ของอิสลาม (ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์ มุฮัมมัดร่อซูลลัลลอฮ์) ได้รับการปฏิญาณขึ้น ผู้หนึ่งจะต้องกล่าวว่า
ข้าพระองค์ขอปฏิเสธว่าการเคารพภักดีเทพเจ้าหรือพระเจ้าที่อาจเป็นพระเจ้าตามความรู้ที่เป็น
สมมติฐาน และยืนยันว่า พระเจ้า (ที่แท้จริง) คือ (พระเจ้า) (อัลลอฮ์) ซึ่งท่านศาสดา (ขอความสนธิ
พิงมีแต่ท่านและลูกหลาน) เป็นพยานยืนยัน

บรรดาศาสดา และศาสนทูตของพระเจ้าที่ยังคงอยู่เหนือขอบเขตของสมมติฐานทาง
ความรู้สักเสมอ ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ในปริณทลของความรู้สักที่แท้จริง ด้วยการกล่าวว่า “ไม่มีพระ
เจ้าอื่นใดนอกจากพระเจ้า ซึ่งได้รับการระบุและยืนยันโดย มุฮัมมัดศาสดาของพระเจ้า (ขอ
ความสนธิพิงมีแต่ท่านและลูกหลาน)” บุคคลผู้นั้นได้ประกาศว่าหลังจากตัดขาดจากความรู้สักที่
เป็นสมมติฐาน และสติปัญญาแล้ว ก็เข้าไปสู่ความรู้สักที่เป็นจริงตามทรรสนะของครูผู้เลื่อมใส
ศรัทธาและผู้แจ้งข่าว นั่นคือ ท่านศาสดา (ขอความสนธิพิงมีแต่ท่านและลูกหลาน)

การมองเห็นโดยตรง

สายตาแห่งการสังเกต ซึ่งสามารถสำรวจอาณาบริเวณที่มองไม่เห็น เปิดเผยความเป็นจริงนี้ว่า ทั้งหมดที่เราเห็น ได้ยิน รู้สึก เข้าใจและสัมผัส ซึ่งยังคงอยู่ในปริมาตรของสติปัญญา ยังไม่สามารถได้รับการพิสูจน์กล่าวได้ว่า เป็นความจริง และเมื่อมีการวิเคราะห์กิจกรรมใดที่ได้รับการปฏิบัติในขอบเขตของสติปัญญาและจิตสำนึกด้วยความละเอียด และหยั่งรู้ เราจะพบว่าตัวเองคลำหาไปรอบๆ ในความคิด

ในความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตาม สายตาแสดงบทบาทที่สำคัญและเป็นพื้นฐานสุด เมื่อมองเห็นสรรพสิ่ง ความอยากรู้อยากเห็นกระตุ้นเราทั้งข้อมูลที่มากขึ้นและเพื่อให้รู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากขึ้น มิฉะนั้น เมื่อเราบังเอิญมีความรู้เกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง เรารู้สึกเสมือนมีข้อมูลมากขึ้นและปรารถนา จะเห็นสิ่งนั้น トラบเท่าที่สายตาได้รับความสนใจ เราทั้งหมดรู้ว่าในการมองบางสิ่ง สายตาต้องจับจ้องไปที่เป้าหมาย ถ้าไม่มีเป้าหมายอยู่ในสายตา ตาก็ไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้ การแสดงเช่นนี้จึงเป็นการบังคับว่า ในการมองเห็นนั้นจำเป็นต้องมีเป้าหมายอยู่ ดังนั้น คุณสมบัติของวัตถุที่สายตาจ้องมองสามารถสะท้อนลงบนจอภาพของผู้มองได้

กฎ สิ่งเดียวที่สามารถมองเห็นได้ คือ สิ่งที่สะท้อนบนจอภาพจิตใจของเราเท่านั้น ไม่เป็นการผิดพลาดแต่ประการใดที่จะกล่าวว่า จิตใจของเรา รู้สึกเฉพาะสิ่งที่สายตาถ่ายทอดให้เท่านั้น เมื่อเห็นบางสิ่งบางอย่าง ความคิดนำเราไปสู่การตัดสินใจความเป็นจริง และความหมายของมัน หรือความใกล้เคียง ความเป็นจริงของสิ่งนั้น ในขอบเขตของ “ความรู้ที่ได้รับ” การทำงานของสายตาสามารถทำหน้าที่ได้และโดยสมมติ นี่หมายความว่าสายตายังคงเปลี่ยนแปลงด้วยการผันแปรของวัตถุ สายตาที่ทำงานนั้น “ความรู้ซึ่งนำเสนอให้” คือสภาพที่เป็นจริง เพราะไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือผันแปรในสายตานี้ ตัวอย่างเช่น ถ้าผู้มีสัมพันธภาพจิตวิญญาณบังเอิญพบกับเทวทูต เขาจะไม่พบ

ความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในเทวทูต แม้ถ้าเห็นเทวทูตนั้นล่องไปอีก 100 ปีต่อมา เมื่อมองเห็น วิชาญาณ ไม่ว่าจะเมื่อใดก็ตาม วิชาญาณดังกล่าวก็จะปรากฏเหมือนเมื่อมองเห็นก่อนหน้านี้

สิ่งที่แตกต่างจากกรณีนี้คือ เมื่อบุคคลบังเอิญเห็นทอม ในยามหนุ่มแน่น และเห็นเขาอีกครั้งหนึ่งหลังจากเวลาล่วงเลยไปเป็น 10 ปีเขาจะพบการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนในรูปร่างหน้าตาของทอม ความรู้สึกแห่งจิตสำนึกสัมพันธ์กับความเปลี่ยนแปลงและความผันแปร และการมองเห็น อาณาบริเวณซึ่งไม่มีความผันแปรและการเปลี่ยนแปลงเรียกว่า “การมองเห็นโดยตรง” การมองเห็น โดยอ้อมคือ “สายตาดิจตสำนึก” และการมองเห็น โดยตรงคือ “สายตาดิจไว้สำนึก” สายตาดิจสำนึก นั้นสามารถทำหน้าที่ได้และโดยสมมติ สายตาดิจไว้สำนึกนั้นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและเป็นจริง

ใจความสำคัญในคำสอนของบรรดาศาสดาของพระเจ้าก็คือ หลังจากมนุษย์ละทิ้งสายตาแบบมายาคติแล้ว ควรจะแสวงหาสายตาที่มองเห็นความเป็นจริงให้ตัวเอง การเข้าไปสู่สิ่งหนึ่งหลังจากออกจากอีกสิ่งหนึ่ง หรือได้รับสิ่งหนึ่งหลังจากละทิ้งอีกสิ่งหนึ่ง จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อ เราสามารถแยกตัวเองจากสิ่งที่จะละทิ้งในเชิงจิตวิญญาณนิยม พฤติกรรมที่แยกตัวเองออกนี้ เรียกว่า การละทิ้ง และเมื่อบุคคลจัดการละทิ้งตัวเองแล้ว เขาก็จะเห็น โลกแห่งความเป็นจริง

มูรอกอบะฮ์ คือ บทเรียนแรกในการละทิ้งตนเอง มูรอกอบะฮ์คือการกระทำที่ไม่มีการอธิบายทางตรรกะ ยกเว้นที่ว่ามิสายตา 2 ประเภทในตัวมนุษย์ ที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ในเวลาเดียวกัน สายตาประเภทหนึ่งมีขอบเขตและไม่สามารถมองเห็นได้โดยปราศจากสื่อกลาง และอีกประเภทหนึ่งไม่มีขอบเขต และไม่ต้องการสื่อกลางในการมองเห็น อวกาศที่มีมิติ คือสื่อทางวัตถุของสายตา ดวงตาที่เป็นสสารไม่สามารถมองเห็นขอบเขตของจักรวาล และถ้าจักรวาลถูกเคลื่อนย้ายออกไป ก็จะไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้ สิ่งนี้สามารถพิสูจน์ได้โดยการทดลองง่ายๆ เพียงพองสายตาไปยังจุดหนึ่งอย่างแน่วแน่ เพื่อที่จะไม่ให้เปลือกตาและนัยน์ตาเคลื่อนไหว เมื่อดวงตายุติการเคลื่อนไหว จะไม่มีสิ่งใดอยู่ต่อหน้าสายตา ยกเว้นแสงและอวกาศที่ว่างเปล่า

กฎ ในความรู้สึกทางมายาคติ การทำหน้าที่ของการมองเห็นเกิดขึ้น เมื่อนัยน์ตา เคลื่อนไหวและเปลือกตากระพริบ เมื่อเปลือกตายุคเคลื่อนไหวภายในไม่กี่วินาที เขาจะไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดนอกจากความมืด การกระพริบของเปลือกตาสัมผัสกับนัยน์ตาอย่างแผ่วเบา ซึ่งช่วยในการเคลื่อนย้ายจิตภาพวัตถุ ภายนอกเข้าไปสู่จอภาพในจิตใจของเรา

ตัวอย่าง มีกล้องถ่ายรูปปรจุฟิล์มไว้ กล้องถ่ายรูปติดตั้งด้วยเลนส์ คุณภาพดีเลิศ มีแสง ที่พอเหมาะในการถ่ายรูป เลนส์ กล้องถ่ายรูปแทนดวงตา และฟิล์มแทนจอภาพของจิตใจ ชัตเตอร์ กล้องถ่ายรูป ทำงานเหมือนการกระพริบตา ถ้าปุ่มชัตเตอร์กล้องไม่ถูกกดเพื่อถ่ายภาพ ภาพวัตถุก็จะ ไม่ถูกถ่ายทอดไปยังฟิล์ม เช่นเดียวกับตราบเท่าที่เปลือกตายังไม่สัมผัสกับนัยน์ตาด้วยการกระพริบ รอยประทับก็ยังไม่ถูกจารึกลงบนจอภาพจิตใจ ตามทฤษฎีของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ภาพวัตถุ ยังคงอ้อยอิ่งอยู่บนจอภาพจิตใจราว 15 วินาที ภาพนี้ค่อยๆ สลัดลงไป จนกระทั่งกระจ่างชัดเจน ขึ้นมา แล้วค่อยๆ จางหายไปก่อนที่เวลา 15 วินาที จะผ่านไปภาพอื่นๆ ก็จะเข้ามาแทนที่ ถ้าการ กระพริบของเปลือกตาถูกควบคุมและหยุดเกินกว่า 15 วินาทีแล้ว ภาพเดิมก็ยังคงย้อนกลับมาอยู่บน จอภาพจิตใจของเรา

เมื่อผู้นั่งหลับตาทำมูรอกอบะฮ์ นัยน์ตา และเปลือกตายังคงเคลื่อนไหวอยู่ แม้ว่าเมื่อ หลับตาคารกระพริบจะหยุดลงชั่วคราว แต่นัยน์ตาไม่ได้หยุดและด้วยการเคลื่อนที่ของนัยน์ตา เปลือกตาก็ยังคงเคลื่อนไหว ซึ่งแทนที่การกระพริบ นั่นคือ การเคลื่อนย้ายจิตภาพยังคงเกิดขึ้นบน จอภาพจิตใจ ผู้ที่ทำมูรอกอบะฮ์เพ่งจิตใจไปยังจุดหนึ่ง ในกรณีนี้จุดหนึ่งโดยปกติคือมโนภาพของ ครุณั้นคือ เขาเพ่งสัถยภาพการมองเห็นทั้งหมด มุ่งสมาธิไปในความคิดเกี่ยวกับครุทางจิตวิญญาณ ของเขา เพื่อให้ได้จิตภาพของครุบนจอภาพของครุบนจอภาพจิตใจของตน ตราบเท่าที่เขายังคงอยู่ ในสถานะปฏิบัติมูรอกอบะฮ์

กฎ คุณสมบัติ คุณลักษณะและสัถยภาพที่เกี่ยวข้องกับจิตภาพ ก็ถ่ายเทไปบนจอภาพ จิตใจด้วย เมื่อภาพถูกสร้างขึ้นบนจอภาพจริง และจิตใจสัมผัสรู้สิ่งเหล่านั้น ตามลำดับ

ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้หนึ่งมองดูไฟ เมื่อภาพไฟถ่ายเทไปบนจอภาพอารมณ์ จิตใจรับรู้ ใจและความร้อนของไฟ ผู้ที่อยู่ในสวนมีความสุขกับความสดชื่นร่มเย็นของต้นไม้ในหญ้าในสวน ซึ่งสร้างจิตภาพบนจอภาพจิตใจของเขา เช่นกันเมื่อจิตภาพของครูทางจิตวิญญาณถ่ายทอดไปยังจอภาพจิตใจ ความรู้ที่ปรากฏ ซึ่งทำหน้าที่อยู่ในครูทางจิตวิญญาณ ก็ถ่ายทอดไปด้วย และจิตใจของนักเรียนจะค่อยๆ ปรับตัวไปเหมือนกัน

การรับรู้

“จงเป็น” จงเป็นคืออะไร แผนงานที่อยู่ในจิตของผู้ทรงเอกะซึ่งกล่าวว่า “จงเป็น” ควรจะเป็นขึ้นมาในทางจิตวิญญาณ เมื่อกำหนดการเกิดเป็นรูปพรรณสัณฐานของปรากฏการณ์ทางนามธรรม พระผู้ทรงเอกะซึ่งสั่งว่า “จงเป็น” ก็ปรากฏขึ้นต่อหน้าโลกที่สำแดงทางจิตวิญญาณ เพื่อความเขลาจะกลายเป็นความรู้และการตระหนัก เรา รู้ว่าการมองเห็นได้รับการกระตุ้นเมื่อจุดสำคัญที่จะมีสมาธิมีอยู่พร้อมในนั้น ในขั้นตอนการสร้างสรรคดังกล่าวจุดสำคัญคือการสร้างสรรค์และบันทึกเวลาของพระเจ้า หลังจากมายังโลกนี้แล้ว จุดสำคัญพบกับการเปลี่ยนแปลงแต่กฎเกณฑ์ที่ยังคงเหมือนเดิม เช่นเดียวกับที่ความเป็นจริงปรากฏขึ้นบนจอภาพจิตใจ ความรู้สึกที่เป็นสมมติฐานและไม่จริง ก็ถูกนำไปสู่จอภาพจิตใจด้วย ชีวิตอันมีข้อจำกัดที่แสนสั้นและ สภาวะไม่จีรังของจิตใจนี้เอง ที่ทำให้เราถูกกักขังอยู่ในความรู้สึกที่มีขอบเขต และในมรรคอบะฮ์ ความคิดเกี่ยวกับครูทางจิตวิญญาณคือ ความพยายามที่จะเพ่งสมาธิความคิดไปยังบางคน ดังนั้น ภาพของครูจึงสามารถกลับขึ้นมาปรากฏบนจอภาพจิตใจของเราได้อีก เราได้รับการปลดปล่อยจากความรู้สึกที่มีขอบเขต ยิ่งความคิดสำแดงบนจอภาพจิตใจเท่าใด การสร้างแบบแผนขึ้นในจิตใจก็ยิ่งชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น และในเชิงจิตวิญญาณเรียกแบบแผนของจิตใจนี้ว่า “การเข้าไปใกล้ความคิด”

เมื่อเราจินตนาการว่า “ครู” หรือ “เซค” เป็นสาระสำคัญของกฎที่นิรันดร์ (Eternal Law) ความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของพระเจ้าที่มีผลอยู่ในครูหรือเซคจะสะท้อนมาบนจิตใจของเรา ชั่วๆ จนมีผลต่อการรู้แจ้งเห็นจริงในจิตใจของผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณด้วยการที่แสงซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในครู และถ่ายทอดมายังเขา ในที่สุดความรู้แจ้งเห็นจริงของหัวใจผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณก็มาถึงระดับเดียวกับครู ซึ่งในแนวทางซูฟี (รหัสยะนิยม) เรียกสถานะเช่นนี้ว่า “สัมพรรคภาพ” (Affinity) ในภาษาอาหรับเรียกว่า “นิศบะฮ์” ตามทฤษฎีทางจิตวิญญาณ วิธีทางที่ดีที่สุดและได้รับการทดสอบในการมีพึงพอใจกับสัมพรรคภาพ คือความปรารถนาหลงใหลในความรัก

จิตใจของครูยังคงถ่ายทอดมายังผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณตามความหลงใหลในความรัก และความปรารถนาต่อครูที่ไหลสะพัดอยู่ในตัวเขา และบรรลุถึงเวลาที่เมื่อแสงซึ่งทำหน้าที่อยู่ในตัวเซค ซึ่งความจริงคือผลสะท้อนของอภิปีสนา (ตะญ์ลิลี) ของพระเจ้า ได้ถ่ายทอดมายังผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ สิ่งนี้สามารถทำให้ผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณมีความคุ้นเคยกับแสงที่สว่างไสวและอภิปีสนา (Beatific Vision) สถานะเช่นนี้ในเชิงของซูฟี (รหัสยะนิยม) เรียกว่า “ความเป็นหนึ่งเดียวกับครู” (พะนาฟิซเซค) แสงของครูและอภิปีสนาที่สว่างไสว ซึ่งทำหน้าที่อยู่ในตัวครู เช่นเดียวกับที่ผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณได้ดูดซึมความรู้และลักษณะพิเศษของครู ที่ได้ดูดซับความรู้และคุณลักษณะของท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแด่ท่านและลูกหลาน) ด้วยความตั้งใจ อุทิศและด้วยสมาธิในหัวใจ

ในสถานะที่ผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ มีความเป็นหนึ่งเดียวกับครูศักยภาพของเซคจะกลายมาเป็นถูกกระตุ้นในผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ (ชาลิก) เนื่องจากเพราะเซคได้รับสัมพรรคภาพของท่านศาสดา (ขอความสันติพึงมีแด่ท่านและลูกหลาน) ในเชิงของซูฟีเรียกว่า “ความเป็นหนึ่งเดียวกับท่านศาสดา” (พะนาฟิรรอซูล) ท่านศาสดามุฮัมมัด (ขอความสันติพึงมีแด่ท่านและลูกหลาน) กล่าวว่

“ฉันเป็นมนุษย์เหมือนกับพวกท่าน แต่ฉันได้รับวิวรรณ์”

เมื่อคำกล่าวนี้ได้รับการพิจารณาอย่างละเอียด จะพบว่าความปลื้มปิติของศาสดาท่านสุดท้ายคือได้รับวิวรรณ์จากพระผู้ทรงยิ่งใหญ่ ซึ่งสะท้อน “ความรู้ของพระเจ้า” หรือ “ความรู้เชิงนัยยะ” (อิลมุนลัตตุนิ) ซึ่งเป็นความรู้ที่พระเจ้าคลใจโดยตรง คืออภิปราย (ตะอูลลี) ของพระเจ้า และแสงที่ส่องสว่างบนจิตใจซึ่งได้รับความโปรดปรานของท่านศาสดา

ในสภาวะ “ความเป็นหนึ่งเดียวกับท่านศาสดา” ผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณค่อยๆ ปรับตัวและสังเกตความรู้ของท่านศาสดา เพราะความหลงใหล ความปรารถนาและความรัก เมื่อความรู้และการเรียนรู้ถ่ายทอดจากท่านศาสดา (ขอความสันติพิงมีแต่ท่านและลูกหลาน) ไปยังเขาตามความสามารถ จนมาถึงชั่วขณะที่เป็นโอกาสดี ผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณก็จะซึมซับในคุณสมบัติของท่านศาสดา (ขอความสันติพิงมีแต่ท่านและลูกหลาน) ตามความปราดเปรื่อง ความสามารถและศักยภาพในการเรียนรู้ของตนเอง และเนื่องจากสัมพรรคภาพของเขากับท่านศาสดา (ขอความสันติพิงมีแต่ท่านและลูกหลาน) และการสนับสนุนของท่าน ท่านสามารถจัดการให้ไปถึงสภาวะดังกล่าวได้ เมื่อเขารับรู้ความเป็นพระผู้อภิบาลของพระเจ้า พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกจึงกล่าวว่า “ใช่ โดยแท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ผู้อภิบาลของข้าพระองค์”

ในเชิงของรหัสนิยาม สัมพรรคภาพนี้เรียกว่า “ความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า” (พะนาฟีลลาฮ์) หรือเรียกโดยทั่วไปว่า “เอกภาพ” (วะฮ์ดะฮ์) หลังจากนั้น ถ้าผู้หนึ่งได้รับมอบศักยภาพ ก็จะสำรวจอาณาบริเวณที่ไม่สามารถสรรหาคำพูดที่มาอธิบายได้ เนื่องจากความประณีตและความละเอียดอ่อนของบริเวณดังกล่าว

วัตถุประสงค์ในการกล่าวถึงสิ่งนี้ทั้งหมดคือ มีจอภาพอยู่ในจิตใจมนุษย์ซึ่งจิตภาพไปบนจอภาพนี้อย่างไม่สิ้นสุด จนกระทั่งบัดนี้สิ่งอื่นที่แตกต่างกัน ผู้คนที่ต่างมีการอธิบายความมีนัยยะและวัตถุประสงค์ของภาพเหล่านี้แตกต่างกันไป ถ้าจิตใจของท่านศาสดาอธิบายขอบข่ายของ

“ความรู้ที่ได้รับ” แล้ว ข้อมูลของภาพเหล่านี้จะถูกว่าเป็นมายาคติ และเป็นข้อสมมติ และถ้าจิตภาพ ถูกถ่ายทอดในขอบเขตของ “ความรู้ซึ่งนำเสนอให้” แล้ว ความรู้ที่บรรจุอยู่ในจิตภาพคือความจริง และเกี่ยวข้องกับความเป็นจริง

แต่กฎเกณฑ์ยังคงเหมือนกัน คือ สายตาและความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของมนุษย์ไม่สามารถกระทำสิ่งใดได้ ถ้าจิตภาพไม่ถ่ายทอดไปนจอภาพจิตใจของมนุษย์

เวทมนตร์คาถา

ความรู้ทางด้านจิตวิญญาณ ได้รับการสืบทอดโดยผู้สืบเชื้อสายทางจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับความมั่งคั่งทางโลกของพ่อ สืบทอดและแบ่งสรรโดยลูกๆ ตามระบบของโลกทางวัตถุ แบบแผนความคิดของพ่อแม่จะถ่ายทอดมายังลูกๆ และยังคงอยู่ในการแสวงหาความมั่งคั่ง และความร่ำรวยดังกล่าวด้วยการคำนึงถึงและให้ความพึงพอใจต่อประโยชน์ทางโลกเหมือนพ่อแม่ของพวกเขา ซึ่งตรงข้ามกับลูกๆ ของพ่อทางจิตวิญญาณ ซึ่งไม่ได้ให้ความสำคัญกับความร่ำรวยและความมั่งคั่งในทางโลก ความสนใจในโลกนี้ของพวกเขา ยังคงจำกัดขอบเขตอยู่ในการบรรลุความต้องการทางโลกตามปกติเท่านั้น และแม้ในขอบเขตดังกล่าว พวกเขาก็ยังเชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพให้ และเป็นผู้อนุมัติช่องทางในการบรรลุความปรารถนานั้น

ส่วนผสมของการเข้าใจทั้งสองด้าน ซึ่งคุณค่าทางจิตวิญญาณผสมปนเปกับความทะเยอทะยาน และความละโมภทางโลกก็วิสัยต่อกาได้รับวัตถุนั้นในเชิงรหัสนิยมเรียกว่า เวทมนตร์ คาถา เวทมนตร์คาถาคือความรู้ที่ถ่ายทอดจากครูไปยังศิษย์เหมือนกับศาสตร์ทางด้านจิตวิญญาณ แต่ใช้ไปเพื่อผลประโยชน์ทางวัตถุและทางโลก เวทมนตร์และศาสตร์ลึกลับที่คล้ายกัน วางอยู่บนการเข้าใจความคิดที่ชั่วร้ายของมาร และศาสตร์ทางจิตวิญญาณคือ ความรู้ที่ถ่ายทอด

จากครูไปยังผู้สัมพันธทางจิตวิญญาณ ตามแบบแผนความคิดของผู้ให้คำชี้แนะ โลกทางวัตถุนี้มีคุณค่าเพียงการดำรงอยู่แบบมารยาทคติ และเป็นข้อสมมติเท่านั้น

ศาสตร์ทางจิตวิญญาณมี 2 ประเภท คือเวทมนตร์คาถา และความรู้ซึ่งนำเสนอให้ ศาสตร์ และศิลปะเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้รับภายหลังการกระตุ้นศักยภาพในด้านความชั่วร้าย และ ผ่านทางการเข้าใจความคิดที่เป็นคุณสมบัติของมารคือ เวทมนตร์คาถา ซึ่งถ่ายทอดโดยการสืบทอด ของลูกศิษย์ เหมือนกับศาสตร์ทางจิตวิญญาณอื่นทั้งหมด ในการเรียนรู้ศาสตร์ลึกลับและเวทมนตร์ คาถาผู้เรียนต้องผ่านการฝึกฝนที่มีความบากบั่นอย่างอดทนและเข้มงวด พวกพ่อมดหมอผี สามารถแสดงกิจกรรมเหนือธรรมชาติได้เช่นกัน เหมือนที่บางครั้งเกิดขึ้นกับบุคคลทางด้านจิต วิญญาณในกรณีดังกล่าวเรียกว่า ความมหัศจรรย์หรือการแสดงปาฏิหาริย์(กะโรมัต) ความมหัศจรรย์ ที่เกิดขึ้นภายใต้อิทธิพลของความรู้ทางจิตวิญญาณและการแสดงกิจกรรมเหนือธรรมชาติ ต่างได้รับการ พิสูจน์โดยคัมภีร์อัลกุรอาน

ในเรื่องราวของศาสดาโมเสส (มูซา) คัมภีร์อัลกุรอานกุรอานกล่าวอย่างละเอียดว่า ฟาโรห์ (ฟิรอน) ออกคำสั่งให้นักมายากลผู้เก่งกาจทั้งหมดในอาณาจักรมาชุมนุมกันในวันนัดหมาย ณ สนามขนาดใหญ่ที่นักมายากล และพ่อมดหมอผีมารวมตัวกันเพื่อประลองกับ โมเสสซึ่งอยู่ที่นั่นด้วย เพื่อนำการแสดงของพวกเขาออกมาพวักนักมายากลถาม โมเสส ว่าจะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน หรือพวกเขาจะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน โมเสสศาสดาผู้สูงส่งกล่าวว่า

“โอ้ นักมายากลทั้งหลาย พวกท่านเริ่มก่อน”

บรรดาพ่อมดหมอผีจึงโยนเชือกของพวกตน และท่อนไม้ซึ่งกลายเป็นงู และงูยักษ์ โมเสสรู้สึกตกใจ พระเจ้าผู้ทรงเมตตาจึง จึงกล่าวว่า

“โอ้ โมเสส อย่าหวาดกลัว ฉันอยู่กับเจ้า งูโยนไม้เท้าของเจ้า”

โมเสส ได้โยนไม้เท้าของเขาลงบนพื้น ซึ่งเปลี่ยนเป็นงูยักษ์และกลืนกินงูและงูยักษ์ที่
นักมายากลประดิษฐ์ขึ้น และในวิธีทางเช่นนี้ ความรู้ซึ่งนำเสนอให้มีชัยเหนือพวกพ่อมดหมอผีและ
นักมายากลที่เชี่ยวชาญ แต่ควรจะสังเกตว่า เมื่อนักมายากลโยนเชือกและไม้เท้า สิ่งเหล่านั้นก็
เปลี่ยนเป็นงูและงูยักษ์ และเมื่อโมเสสโยนไม้เท้าก็เปลี่ยนเป็นงูยักษ์เช่นกัน ถ้าจะมีความแตกต่าง
ใดๆ ในการกระทำของนักมายากลและโมเสสก็คือ ไม้เท้าของโมเสสมีอำนาจเหนือกว่าหลังจาก
กลืนกินงูและงูยักษ์ที่พ่อมดหมอผีสร้างขึ้น ความแตกต่างระหว่างนักมายากลกับโมเสสคือ โมเสส มี
พระเจ้าอยู่ฝ่ายเขาซึ่งทำให้ได้เปรียบ พูดย่างๆ คือความเลื่อมใสศรัทธาในความรู้ นั้น เป็นเรื่องปกติ
ทั้งสองประเภท ประเภทหนึ่งพื้นฐานของความรู้คือความปรารถนาในทรัพย์สิน ต้องการฐานันดร
และเกียรติยศ รวมทั้งต้องการการยกย่องสรรเสริญทางโลก ในอีกประการประเภทหนึ่ง ความรู้
แห่งความเป็นจริงบอกว่า ความเป็นจริงมิใช่อื่นใดนอกจากพระเจ้า ผู้มีความรู้ในความเป็นจริง
ทั้งหมด ไม่ได้เห็นสิ่งใดเลยนอกจากความเป็นจริง ไม่มีความทะเยอทะยานในเกียรติยศ ทรัพย์สิน
และผลประโยชน์ทางโลก และจิตใจของเขา ไม่เคยเข้าไปสู่ความรู้สึกที่อยากแสดงกิจกรรมเหนือ
ธรรมชาติออกมาเพื่อให้ประทับใจผู้คน และได้รับการยกย่องสรรเสริญ ขณะที่ตรงข้ามกับพ่อมด
หมอผี พวกเขาต้องการได้รับผลประโยชน์เกี่ยวกับการดำรงชีพในโลกนี้ ด้วยการแสดง
ความสามารถทางเวทมนตร์คาถาของตนออกมา สิ่งนี้ก็ได้รายงานไว้ในคัมภีร์อัล กุรอานเช่นกัน
ฟาโรห์เรียกพวกนักมายากลมาประชุม ถ้าปราบโมเสสได้ พวกเขาจะได้รับรางวัลตอบแทนด้วย
ทรัพย์สินสมบัติ และตำแหน่งในราชสำนัก สิ่งนี้เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่า กลอุบาย และการแสดง
ฝีมือทั้งหมดของนักมายากลล้วนแสดงออกมาจากแรงกระตุ้นของความต้องการได้รับผลประโยชน์
ทางโลก ขณะที่ไม่มีอะไรทำนองนั้น เกิดขึ้นกับโมเสสก่อนที่จะเข้าไปยังสถานที่แข่งขันเลย
โมเสส อยู่ที่นั่นเพื่อพิสูจน์อำนาจของความเป็นจริงที่เหนือกว่า เพื่อประกาศความสูงส่ง และความ
ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า และเพื่อแสดงให้เห็นว่า ความรู้ของความชั่วร้ายเป็นสิ่งผิดพลาดไร้สาระและ
ไม่สมเหตุผลเมื่อเปรียบเทียบกับความรู้แห่งความเป็นจริง คำรัสอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าทรง
กล่าวว่า

“อย่าหวาดกลัว จงโยนไม้เท้าของเจ้า”

ชี้ให้เห็นว่าโมเสส ไม่พร้อมที่จะประชันฝีมือ แสดงความมหัศจรรย์กับนักมายากล และเขาอยู่เผชิญหน้ากับพ่อมดหมอผีที่มีพลังอำนาจที่นั่น ด้วยการมีศรัทธาและฟังพาทอาศัยพระเจ้า ผู้ทรงเป็นที่ฟังพาทอาศัยยิ่ง ยิ่งกว่านั้นเชือกและไม้เท้าที่นักมายากลขว้าง จนกลายเป็นงูและงูยักษ์ ล้วนเป็นมายาคติ และภาพลวงตาทั้งสิ้น เพราะเมื่อโมเสสขว้างไม้เท้าของเขากลับไป ทั้งหมดนั้นก็ อันตรธานไปราวกับไม่เคยปรากฏมาก่อน ขณะที่เมื่อโมเสสเอาไม้เท้ากลับคืนมาก็กลายเป็นไม้เท้า ตามเดิม

ความแตกต่างระหว่างมายากลกับความมหัศจรรย์ ก็คือสิ่งแรกมีชีวิตต้นและไม้จริง

กฎ ความเป็นจริงยังคงไม่เปลี่ยนแปลงและ ความเป็นจริงยังคงเป็นความเป็นจริง ภายใต้อะไรก็ตาม

งู และ งูยักษ์ ที่วางแผนไว้ตามมายากล และเวทมนตร์ คาถาถูกทำลายไป และไม้เท้า ของโมเสสยังคงอยู่ ในกรณีนี้มีบทเรียนสำหรับนักศึกษาด้านจิตวิญญาณ ถ้าการเข้าใจความคิด ไม่ใช่ความเป็นความจริง และไม่วางอยู่บนความเป็นจริง จะไม่จริงและมีชีวิตต้น

และถ้าการเข้าใจความคิดวางอยู่บนความเป็นจริง ก็จะเป็นจริงและความเป็นจริงมี ค่าคงที่ไม่มีเปลี่ยนแปลง

เมื่อพ่อมดหมอผี สอนเวทมนตร์คาถาให้ลูกศิษย์ และถ่ายทอดความคิดให้ลูกศิษย์ก็จะ กลายเป็นครู แต่ยังคงแยกจากความเป็นจริง แต่เมื่อบุคคลเรียนรู้ตามการเข้าใจแบบศาสนา เขาจะ สวมกอดกับความเป็นจริง ภายหลังตระหนักในความจริงดังกล่าวแล้ว

ประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ไม่สามารถนำเสนอได้แม้เพียงตัวอย่างเดียวเกี่ยวกับบุคคลที่ เปลี่ยนแปลงหรือแสดงความโน้มเอียงไปสู่เวทมนตร์คาถาหลังจากที่มีการเข้าใจความคิดที่เป็น

จริง ขณะที่มันมีตัวอย่างนับเป็นพันตัวอย่างที่พอมคหมอสีที่ยิ่งใหญ่และนักมายากลผู้เชี่ยวชาญ เปลี่ยนสภาพเป็นผู้สำนักผิดต่อความรู้ของตนและเข้ารับอิสลามเมื่อตระหนักในความเป็นจริง

ผู้ให้คำปรึกษาหรือครูทางจิตวิญญาณเหมือนกับครู พวกเขาต่างป้อนความรู้ให้ลูกศิษย์ ความแตกต่างอยู่ในการเข้าใจความคิดของพวกเขา ถ้าครูมีการเข้าใจถึงความชั่วร้าย ก็จะผ่านสิ่งนั้นไปให้ลูกศิษย์ และถ้าครูมีการเข้าใจความคิดวางอยู่บนความเป็นจริง การเข้าใจนี้สามารถทำให้ลูกศิษย์มีความคุ้นเคยกับพระเจ้าผู้ทรงปรานียิ่ง การเข้าใจความคิดดังกล่าวนี้สามารถทำให้บุคคลมองเห็นพระเจ้าได้ที่ละชั้นทีละตอน บนเส้นทางของศักยภาพเชิงสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณและการสื่อสารกับพระเจ้า ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ทำให้เขาสามารถเป็นมิตรของพระเจ้า ซึ่งเป็นมิตรที่ไม่มีความหวาดกลัวและ โศกเศร้าเสียใจ

สภาพแวดล้อม

การเข้าใจความคิดของบุคคลสร้างบุคลิกให้ผู้นั้น บุคลิกจะสร้างซับซ้อนถ้ามีลักษณะเชิงซ้อนในความคิด ถ้าความคิดเรียบง่ายและมุ่งตรงไปข้างหน้า ชีวิตของเขาก็จะสมถะ ถ้าความคิดไม่ลึกซึ้งชีวิตก็จะตื้นเขิน บุคคลผู้นั้นจะเป็นผู้ลุ่มลึกสุขุมรอบคอบถ้ามีการเข้าใจความคิดซึ่ง ซึ่งสามารถวินิจฉัยวิเคราะห์เชิงลึกเพื่อสำรวจความเป็นจริงได้ พระเจ้าทรงระบุนการเข้าใจความคิดนี้ไว้ในเรื่องราวของอับรอฮีม (อับรอฮัม) ดังกล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน ความคิดของบุคคลเพียงคนเดียวแตกต่างจากคนจำนวนมากมายับแสนๆ คน ทั้งยังมีความลึกซึ้งและการมองสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริงอยู่ในนั้นด้วย

เรื่องที่ผู้หนึ่งสามารถมีการเข้าใจที่แตกต่างจากผู้อื่น ทั้งๆ ที่อาศัยอยู่ร่วมกับผู้คนที่มีความคิดเป็นแบบฉบับ มีระบุอยู่ในเรื่องราวของอับรอฮีม ที่นี้เรื่องดังกล่าวทำให้เกิดคำถามที่น่าสนใจว่า การเข้าใจความคิดที่เป็นจริงซึ่งถ่ายทอดให้อับรอฮีม นั้นมาจากที่ไหน ในเมื่อไม่

สามารถหาได้จากที่ใดในสภาพแวดล้อมรอบๆ คำตอบไม่ยากจนเกินไปนักการเข้าใจลึกซึ้งความคิดที่เป็นจริงเป็นคุณสมบัติที่มีมาแต่กำเนิดของทุกคน แต่ไม่มีใครใช้

ผู้บูชาเทวรูป ถามอิบรอฮีมว่า “ใครทูลทำลายพระเจ้า (เทวรูป)”

อิบรอฮีม ตอบว่า “จงถามบรรดาพระเจ้าของพวกเขา”

ประชาชนรู้ว่าเทวรูปไม่สามารถแสดงเจตนาของตนเองทั้งยังถูกทูลให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ได้แต่พวกเขาก็ยังไม่ถูกกระตุ้นจากการมองเห็นสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริงดังกล่าว

กิริยา ท่าทางที่เปลี่ยนไป ซึ่งได้รับการโน้มน้าว และรวมเข้าไว้ในการเข้าใจลึกซึ้งความคิดของบุคคลซึ่งเดินทางไปบนเส้นทางของศักยภาพเชิงสัมพัทธ์กับจิตวิญญาณ โดยผู้ชี้แนะก็คือ ในการสนทนาเขาจะค่อยๆ ชี้สิ่งที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้ดำรงอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือ (ดำรงอยู่แต่) ผู้คนไปได้ตระหนักถึงการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ ผู้ให้คำปรึกษาค่อยๆ ปลุกฝังศรัทธาว่าสิ่งที่เป็สมมติฐานไม่สามารถเป็นสิ่งที่เป็จริงได้ และแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้มนุษย์จะถือว่าตัวเองคู่ควรที่จะควบคุมสิ่งต่างๆ แต่กลับไม่ได้ควบคุมสิ่งใดในชีวิตของตนเองเลยไม่สามารถดำเนินการในการเลือกสิ่งใดเลย เกี่ยวกับการถือกำเนิดของตัวเอง หลังจากเกิดมาเขายังคงเจริญเติบโตขึ้นอย่างอัตโนมัติ ถึงแม้ว่าไม่มีความต้องการเลยแม้แต่น้อย ทว่าหลังจากวัยหนุ่มก็เริ่มแก่เฒ่าไม่มีผู้ใดในโลกนี้แม้แต่คนเดียวที่อยากตาย แต่ใครก็ตามที่ยังโลกนี้แล้ว จะต้องสูญสลายไป มนุษย์สามารถควบคุมการกินอาหารได้ แต่ไม่อาจมีชีวิตต่อไปโดยไม่กินอาหารเลย มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ตลอดอายุขัยโดยไม่ดื่มน้ำ ผู้หนึ่งไม่อาจตื่นอยู่ตลอดเดือน หรือแม้แต่ตลอดอาทิตย์ได้ ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เกาะติดอยู่กับทุกคตลอดมา เวลาช่วงขณะหนึ่งเปลี่ยนเป็นวินาที ๆ เปลี่ยนเป็นนาาที ๆ เปลี่ยนเป็นชั่วโมงๆ เปลี่ยนเป็นวันและคืนๆ เปลี่ยนเป็นเดือนๆ เปลี่ยนเป็นปี และการเปลี่ยนแปลงนี้คือการผันแปรดังกล่าว ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ หลังจากชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงนี้ทั้งหมด ผู้ชี้แนะอธิบายว่า มีผู้หนึ่งที่ควบคุมเส้นเชือกของการเปลี่ยนแปลงนี้ไว้ เมื่อผู้

สัมพันธทางจิตวิญญาณได้สังเกตเห็นเหล่านี้ทั้งหมดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งปกคลุมด้วยม่านสำหรับผู้คนที่
เข้าใจลึกความเป็นวัตถุ จิตใจของเขาจะหันไปสู่อุบัติที่ควบคุมเส้นเชือกแห่งการเปลี่ยนแปลงและผัน
แปรนั้นโดยอัตโนมัติ

ผู้ชี้แนะได้หว่านเมล็ดแห่งการเข้าใจลึกความคิดลงในจิตใจของลูกศิษย์ ซึ่งเขาให้การ
อบรมบ่มนิสัยและดูแลอยู่ แนะนำลูกศิษย์ด้วยชีวิตของนักปราชญ์ ราชบัณฑิต ซึ่งการเข้าใจ
ความคิดของพวกเขาเป็นตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับเรื่องการมองสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง ตัวอย่างเช่น
เขาและอิทธิพลทางด้านจิตวิญญาณ เป็นสาเหตุให้ลูกศิษย์มองเห็นบริเวณดังกล่าวในความฝัน ซึ่ง
บรรดามิตรของพระเจ้าและศาสดาพำนักอยู่ ประสบการณ์ที่ทำซ้ำกันได้ปรับสีให้กับการเข้าใจ
ความคิดตัวเอง และเข้าใจลึกความคิดของบรรดามิตรของพระเจ้าและศาสดามากขึ้น

ผู้ชี้แนะได้สวมแว่นตาให้ตาข้างในของลูกศิษย์ แว่นตาแสดงเฉพาะความคิดที่
สอดคล้องกับการเข้าใจลึกความคิดของผู้ชี้แนะ เมื่อลูกศิษย์เริ่มมองผ่าน แว่นตานี้ จะเห็นโลกจาก
ทัศนระของผู้ชี้แนะของเขา ผู้ใดมองเห็นผ่านแว่นตาก็จะเห็นสีที่เป็นสีของกระจกเท่านั้น ถ้า
กระจกเป็นสีชมพูทุกสิ่งทีมองผ่านแว่นตานี้ก็จะเป็นสีชมพู และถ้ากระจกเป็นสีฟ้า ทุกสิ่งก็จะ
กลายเป็นสีฟ้า ถ้ากระจกมัวหรือแสงผ่านได้น้อยก็จะมองเห็นวัตถุไม่ชัด และถ้ากระจกมืดก็
ไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดผ่านกระจกนี้ได้ นอกจากทำให้ชัดและเปิดตากว้างขึ้น

ในความเป็นจริงสีกระจกเหมือนการเข้าใจลึกความคิดของบุคคล ถ้ากระจกใสก็สามารถ
มองเห็นวัตถุได้ไกลออกไป ขณะเดียวกันถ้ากระจกมืดจะไม่สามารถมองอะไรเห็นได้ แม้แต่สิ่งที่
มองเห็นโดยไม่ต้องใช้กระจก ไม่ว่าจะใช้แบบแผนกระจกความคิดประเภทใด แบบแผนความคิด
ประเภทนั้นก็จะทำหน้าที่ในตัวมนุษย์

ความสามารถในการหารูปแบบโครงสร้าง และคุณค่าที่เป็นจริงของสิ่งต่างๆ ออกมา
ด้วยการสังเกตและพิจารณาไตร่ตรองนั้นมีอยู่ในทุกคน โดยที่ครูทางจิตวิญญาณรู้ศิลปะการใช้

ความสามารถนี้ และสร้างชีวิตของตัวเองขึ้นมาด้วยการพิจารณาไตร่ตรอง เพราะฉะนั้น เมื่ออัต
ลักษณ์และศักยภาพของผู้ชี้แนะ ถ่ายทอดมาสู่ผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ เมล็ดของแบบแผน
ความคิดและการพิจารณาไตร่ตรอง ที่ผู้ชี้แนะหว่านลงในจิตใจของเขา ก็ค่อยๆ เจริญเติบโตเป็น
ต้นไม้สูงใหญ่ สิ่งเดียวที่เป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโตของเมล็ดเป็นต้นไม้ คือเจตจำนงส่วนตัว
เอง และจิตสำนึกและสติปัญญาคือทุกสิ่งแล้ว ความสำเร็จของเขาก็กลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
เพราะจิตสำนึกและสติปัญญาที่ทำหน้าที่อยู่ในตัวเขาขึ้นอยู่กับ การเข้าใกล้ความคิดดังกล่าว ซึ่งไม่มี
ทั้งความลึกซึ้งและความเป็นจริง

ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

ในการสังเกตตามปกติอย่างหนึ่งของเราคือ ไม่มีการจัดตั้งระบบการฝึกสอนเฉพาะขึ้น
เพื่อสอนภาษาที่เด็กๆ พูด เด็กเริ่มเปล่งคำที่ได้ยินจากพ่อแม่ในตอนเริ่มต้น ด้วยการเลียนแบบพ่อ
แม่ ยังไม่มีการเปล่งคำต่างๆ อย่างชัดเจน แต่เมื่อเวลาที่ผ่านไป เด็กเริ่มพูดภาษาอย่างคล่องแคล่ว
ยิ่งกว่านั้น ลูกเรียนรู้ลักษณะนิสัยทางโภชนาการจากพ่อแม่ เขากินสิ่งที่พ่อแม่กิน ถ้าบ้านแม่
บรรยากาศสะดวกสบาย สะอาดและเป็นระเบียบ ดังนั้น ลูกก็จะมีบุคลิกภาพที่มีระเบียบเรียบร้อย
และสะอาด ถ้าพ่อแม่ใช้ภาษาที่ผิดเพี้ยน ลูกก็จะไม่ลังเลใจที่จะกระทำและรับอิทธิพลของ
บรรยากาศที่บ้านทั้งหมด เมื่อออกไปสู่โลกภายนอก นอกกำแพงสี่เหลี่ยมของบ้าน อิทธิพลของ
บรรยากาศดังกล่าวได้สร้างผลกระทบลงบนจิตใจเด็ก

ตามทฤษฎีทางจิตวิญญาณแล้ว ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ ได้รับการฝึกฝนอย่างละ
ครั้งจากครอบครัวและสังคม หลังจากการอบรมขั้นต้นโดยอัตโนมัติ การอบรมขั้นที่สองจึงเริ่มต้น
ขึ้น นั่นคือสิ่งที่พ่อแม่ตั้งใจให้ลูกของตนเป็น ถ้าพ่อแม่ถ่ายทอดคุณสมบัติการโอ้อวด ความทรนง
ตนและความยะโสโอหังเสแสร้งไปสู่ลูก เขาก็จะยังคงอยู่ภายใต้อิทธิพลของความโอ้อวด ถ้าพ่อแม่

ให้การศึกษาลูกเกี่ยวกับคุณค่าทางศีลธรรมและจรรยาบรรณ ลูกก็จะเติบโตขึ้นในแบบผู้ที่มี
บุคลิกภาพและอุปนิสัยใจคอที่ดี ซึ่งได้รับการให้เกียรติและยกย่องในสังคม และถ้าพ่อแม่ที่มความ
คิดเข้าใจถึงความป็นวัตถุแล้ว ลูกก็จะพัฒนาไปในลักษณะเข้าใจถึงความคิดแบบเดียวกันคือ โน้ม
เอียงไปทางวัตถุและความร่ำรวยทางโลกโดยอัตโนมัติ

โดยพื้นฐานแล้วมีแบบแผนในการเลี้ยงดูและอบรมลูกอยู่ 2 แบบ แบบหนึ่งคือแบบ
อัตโนมัติ และอีกแบบหนึ่งคือแบบตั้งใจ แบบอัตโนมัติคือลูกยอมรับเอาสิ่งที่สังเกตเห็นในบ้าน
เรียนโดยการเลียนแบบจากพ่อแม่อย่างมีจิตสำนึก และอีกแบบหนึ่งเป็นแบบตั้งใจ คือพ่อแม่ให้
ความรู้ในการอบรมลูกอย่างมีจิตสำนึก ด้วยการบอกลูกว่า เมื่ออยู่ในสังคมสิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่
ควรทำ เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เด็กคนนี้จะมบุคลิกภาพของตนเอง ซึ่งเกิดจากการเลี้ยงดูดังกล่าว
ในการสร้างบุคลิกของบุคคลนั้น

มีความจำเป็นต้องเตรียมบรรยากาศเฉพาะ ซึ่งสามารถทำให้เขาฝึกฝนการเข้าใจ
ความคิดแบบที่ต้องการได้ เช่นเดียวกับที่สังคม พ่อแม่ สถาบันการศึกษาและญาติพี่น้องมีบทบาท
สำคัญในการอบรม และสร้างบุคลิกลักษณะของบุคคล เช่นกันในการอบรมและสร้าง
บุคลิกลักษณะของบุคคลทางจิตวิญญาณขึ้นมา ความสัมพันธ์ของเขากับบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะที่
ถูกห้อมล้อมด้วยคุณค่าทางจิตวิญญาณ ในเชิงของรหัสนิยม (ซูฟี) เรียกบุคคลลักษณะดังกล่าวว่า
มูร้อต (ผู้ให้คำแนะนำ) บุคลิกลักษณะของผู้ให้แนะนำแตกต่างอย่างชัดเจนจากผู้ที่เขลาจากความ
เป็นจริงทางจิตวิญญาณ ยิ่งเข้าไปใกล้ชิดผู้ชี้แนะของตัวเอง มากเท่าใด คุณสมบัติและเอกลักษณ์ทาง
จิตวิญญาณก็จะยิ่งถ่ายทอดจากผู้ชี้แนะ หรือ ครูทางจิตวิญญาณมาสู่ตัวเขามากขึ้นเท่านั้น และการ
เข้าใจความคิดทั้งหมดจะจารีกลงบนจิตใจของผู้สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ ซึ่งก็คือลูกศิษย์นั่นเองใน
เชิงรหัสนิยมเรียกแบบแผนนี้ว่า ศักยภาพเชิงสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ (ซาอู้ก) นี่คือการเดียวที่ผู้
สัมพันธ์ทางจิตวิญญาณดำเนินตาม เพื่อให้ตัวเองคุ้นเคยกับศักยภาพทางจิตวิญญาณซึ่งดำรงอยู่ในตัว

เขา พวกเขาจะสำรวจและนำเอาศักยภาพทางจิตวิญญาณมาไว้ในตัวเอง โดยดำเนินตามเส้นทาง
ความสามารถในการสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ

แนวทางนี้กำหนดขึ้นจากเหตุการณ์และตัวอย่าง ซึ่งยกเอามาจากชีวิตของบรรดา
ศาสดาในคัมภีร์อัลกุรอานอันเป็นพันธกิจในการเทศนาสั่งสอนการเข้าใจความคิดที่เฉพาะ ทุกคน
สามารถแยกแยะระหว่างความดีกับความเลว ความชั่วร้ายกับคุณธรรมความดี ความถูกต้องและ
ความผิดพลาดด้วยความช่วยเหลือจากคำสอนของบรรดาศาสดา และมาตรฐานที่พวกเขาที่กำหนด
ในประเด็นนี้ โดยเหตุผลแล้วบรรดาศาสดาได้ให้ในภาพความดีและความเลวแก่นุชชชาติ และ
มนุษย์ได้รับความแตกต่างเหนือสิ่งถูกสร้างอื่นๆ เพราะมนุษย์คุ้นชินกับมโนภาพความดีและความ
ชั่วร้าย มนุษย์ได้รับความรู้ว่าการเข้าใจการดำรงชีวิตที่เฉพาะจะทำให้ได้รับความดีและการเข้าใจ
แบบอื่นๆ จะทำให้เขาออกห่างจากความดี และความเที่ยงตรง นอกจากนี้ ยังได้รับความรู้ดีกว่าใน
การเป็นคนดีนั้น จะต้องตระหนักในความเป็นจริงของตนเอง ความคุ้นเคยกับความเป็นจริงช่วยให้
มนุษย์มีความรู้ซึ่งสามารถทำให้ค้นพบศักยภาพที่ยังไม่ได้รับการสำรวจซึ่งซ่อนอยู่ในตัวเขาเอง
บุคลิกลักษณะของผู้หนึ่งได้กลายมาเป็นมีคุณธรรมความดีและบริสุทธิ์ตามลำดับ ซึ่งศักยภาพถูกนำ
ออกมาใช้ และที่แตกต่างกันคือบุคลิกลักษณะของผู้หนึ่งจะยังคงคลุมเครือและอยู่ในระดับต่ำมาก
เท่าที่เขาหลงลืมศักยภาพของตน

ถ้านำการดำรงชีวิตของมนุษย์ และแพะมาพิจารณา เปรียบเทียบกัน จะพบว่า ชีวิต
ของทั้งสองนั้นมีการดำรงอยู่เกือบจะวิธีทางเดียวกัน สิ่งเดียวที่แยกแยะมนุษย์ออกไป คือ
ความสามารถที่จะใช้ศักยภาพของตนเองให้เป็นประโยชน์ ถ้าบุคคลละทิ้งคุณสมบัติของตนที่ซ่อน
อยู่ และเขลาต่อตัวตนของตนเองแล้ว เขาก็ไม่อาจถูกแยกออกจากแพะ และสัตว์อื่นๆ ได้ ในการ
คุ้นเคยกับศักยภาพที่ซ่อนอยู่ จำเป็นที่เขาต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองด้วยความรักความสนใจ
ของบิดาที่มีความเชี่ยวชาญในความรู้ทางรหัสยะและมีบรรยากาศความมีคุณธรรมความดีให้เขา ณ
ที่นี้พ่อเป็นตัวอย่างที่ชัดเจน พ่อคือบุคคลซึ่งเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของครูทางจิตวิญญาณหรือผู้

แนะนำ จิตสำนึกของลูกสร้างขึ้นจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ และบรรยากาศที่พร้อมมูลในบ้าน ถ้ามีความอึดอัด ความกระวนกระวาย ความวิตกกังวล และความหยาบช้ำลามกของบรรยากาศในบ้าน ลูกก็จะกลายเป็นเหยื่อของความวิตกกังวล และความยุ่งยากคับอกคับใจ แต่ถ้าที่บ้านมีแต่สันติสุข สงบร่มเย็น พ่อแม่พูดจาสุภาพนุ่มนวล มีความสมัครรักใคร่และมีความเยือกเย็นทางอารมณ์แล้ว ลูกก็จะบุคลิกลักษณะสงบเสงี่ยมเรียบร้อยโดยอัตโนมัติ เป็นการสังเกตตามปกติของเรานั่นว่าลูกของพ่อแม่ที่มีน้ำเสียงกระด้างเกรี้ยวกราดยามพูดกับลูกหรือตะโกนเสียงดัง ลูกก็จะเป็นคนพูดจาหยาบกระด้าง และตะโกนเสียงดังไปด้วย ลูกๆ ของพ่อแม่ที่เห็นแก่ตัวและมักมากในโลกีย์วิสัย ก็จะเป็นคนเห็นแก่ตัวและมักมากในโลกีย์วิสัยด้วย ลูกของพ่อแม่ที่มีปมเบื้องประพศิตัวแบบวางมาดเตี้ยจู้ย พ่อแม่ที่หัวใจคือและกร้าวร้าว ก็แน่นอนว่าลูกก็จะมีคุณลักษณะเหล่านี้แน่นอน ลูกของพ่อแม่ที่เอาจริงเอาจังและสุขุมเยือกเย็น ก็จะมีคุณสมบัติเดียวกันตามปกติพ่อแม่ที่เอื้อเพื่อเผื่อแผ่จะมีลูกที่มีน้ำใจไมตรี

มีปรากฏในประวัติศาสตร์ว่าครั้งหนึ่ง เมื่อรายชื่อเชลยศึกถูกนำเสนอต่อท่านศาสดา (ศ็อล) (ขอความสันติพึงมีแต่ท่านและลูกหลาน) ท่านพบว่า ในบรรดารายชื่อเชลยศึกที่เป็นหญิงมีคนหนึ่งชื่อทำยว่าตัย เมื่อสอบถามดูปรากฏว่าผู้หญิงคนนั้นมาจากเผ่าฮาดัมตัย ที่มีเกียรติประวัติในความเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ ท่านศาสดาจึงสั่งให้ปล่อยนางเป็นอิสระ เมื่อนางทราบว่าตัวเองได้รับอิสรภาพ นางกลับปฏิเสธที่จะรับอิสรภาพดังกล่าว และกล่าวว่า เป็นการขัดแย้งกับธรรมเนียมของครอบครัวนาง ที่นางจะถูกปล่อยไปด้วยความเศร้าโศก เมื่อท่านศาสดาทราบการตัดสินใจของนาง ท่านไม่เพียงมอบอิสรภาพให้พวกพ้องของนางเท่านั้น แต่ยังมอบของกำนัลและสิ่งมีค่าให้อย่างมากมายให้ด้วย การศึกษาชีวิตของท่านศาสดานำเราไปสู่บทสรุปว่า พระเจ้าทรงสูงส่ง ได้ทรงสร้างระบบที่วางอยู่บนบุคลิกลักษณะเฉพาะของมนุษย์ ผู้ที่มีความผูกพันกับสายโซ่ของการอุทิศก็จะได้รับคุณค่าเดียวกัน ที่เป็นการแยกแยะ อัตลักษณ์ของผู้คนจากบุคลิกลักษณะเฉพาะดังกล่าว ผู้สัมพันธทางจิตวิญญาณจำเป็นต้องมีทางนำจากบางคนบนเส้นทางแห่งศักยภาพเชิงสัมพันธทางจิต

วิญญาณนี้ เพื่อว่าเขาจะสามารถได้รับการอุปถัมภ์ด้วยความรักใคร่จากบิดาทางจิตวิญญาณและ
เจริญเติบโตบนบรรยากาศแห่งศรัทธาเชิงสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นที่ต้องการในการ
เจริญเติบโตทางจิตวิญญาณ

รางวัลและการลงโทษ

ถ้าบุคคลที่ไม่มีความสามารถทางดนตรีและเสียงเพลง บังเอิญไปยังสถานที่ซึ่งมีการ
จัดงานรื่นเริงและผู้มาร่วมงานต่างร้องรำทำเพลง ดนตรีบรรเลง อย่างเมามัน ในท้ายสุดเขาก็จะ
เริ่มติดใจดนตรีเสียงเพลง และเริ่มเรียนรู้ลักษณะพฤติกรรมในงานเลี้ยงดังกล่าว ถ้าผู้หนึ่งอาศัย
อยู่ในย่านที่มีการเล่นการพนัน การดื่มสุรายาเมา หรือการประพาศพิศดารธรรมอื่นๆ ดำเนินอยู่
ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้เคร่งครัดเพียงใด ท้ายที่สุดก็จะได้รับผลกระทบ มีคติพจน์กล่าวไว้ว่า “วงสังคม
สร้างคน” อีกบทหนึ่งกล่าวว่า “ความเจ็บไข้ นั้นติดต่อกัน”

ผู้คนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในโลกนี้สังกัดอยู่ในการเข้าใกล้ความคิดไม่ประเภทใดก็
ประเภทหนึ่ง และบุคลิกลักษณะของบุคคล ครอบครัว เผ่าพันธุ์ ชั่ววรรณะ หรือกลุ่ม จะได้รับ
การตัดสินจากการเข้าใกล้ความคิดนี้ เรามีตัวอย่างของคุณลักษณะที่เป็นประโยชน์ของบรรดา
ศาสดาด้านหนึ่ง และอีกด้านหนึ่งมีผู้คนที่ไม่เห็นต่อต้านบรรดาศาสดาเหล่านั้น แต่ถึงขนาดสังหาร
พวกท่านด้วยประวัติศาสตร์ได้สงวนหน้ากระดาษไว้สำหรับผู้ที่ไม่มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และผู้ที่
ความมีน้ำใจไมตรีคือตำนาน (ของพวกเขา) และยังมีเรื่องราวของผู้ที่ความทุกข์ทรมานของพวกเขา
เขาไม่อาจหาสิ่งใดมาเปรียบเทียบได้ ตัวอย่างความทุกข์ทรมานที่สมบูรณ์ที่สุดเกี่ยวกับความตระหนี่
ถี่เหนียวคือ กอรูน ทราบเท่าที่โลกยังคงมีอยู่ ผู้คนที่มีบุคลิกลักษณะเช่นว่าก็จะยังคงมีเหลืออยู่
และเช่นกันผู้คนที่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และมีน้ำใจไมตรีก็จะยังคงอยู่อย่างสมดุลกัน รวมทั้งมี
ผู้คนที่ซึ่งมีบุคลิกลักษณะแบบบรรดาศาสดาอยู่ในโลกนี้ด้วย

เมื่อบุคลิกลักษณะของท่านศาสดาได้รับการพิจารณาอย่างใกล้ชิด เราไม่พบสิ่งใดเลย นอกจากความดีงาม ความมีคุณธรรมและความเที่ยงตรง หมายความว่าองค์ประกอบหลักใน บุคลิกลักษณะและบุคลิกภาพของพวกท่านคือ ความสุภาพอ่อนโยน และความเอื้ออาทร

มีบุคลิกลักษณะ 2 ประเภทที่ได้รับการพิจารณา ประเภทที่หนึ่งเมื่อบุคคลเข้าไป เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ชั่วร้าย และเข้าใกล้จิตใจความเลวร้ายดังกล่าว จนตัวเขากลายเป็นผู้ชั่วร้าย อีก ประเภทหนึ่งคือ ด้วยการเข้าใกล้พระเจ้า ตัวอย่างที่ชัดเจนของความเอื้ออาทร ความเมตตากรุณา และความเบิกบาน ปรากฏอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ทุกการเข้าใกล้ความคิดที่ออกห่างจากพระเจ้า คือการเข้าใกล้ความชั่วร้ายและ ทุกการเข้าใกล้ที่นำไปสู่ความใกล้ชิดพระเจ้า คือลักษณะการเข้า ใกล้ความคิดของบรรดาศาสดา เมื่อเราวิเคราะห์การเข้าใกล้ความชั่วร้าย และการเข้าใกล้บรรดา ศาสดา จะสังเกตได้ว่า ผู้มีความมานะพยายามที่จะยอมรับคุณลักษณะของพระเจ้า จะได้รับมอบ บุคลิกลักษณะและ บุคลิกภาพที่เป็นคุณสมบัติของพระเจ้า คุณสมบัติของบรรดาศาสดา คือ คุณลักษณะของพระเจ้า หรืออาจกล่าวได้ว่า บรรดาศาสดาเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนแห่งคุณลักษณะ ของพระเจ้าในความเป็นจริง เมื่อบางคนท่องเที่ยวไปในชีวิตแบบศาสดา เขาก้าวเข้าไปใน คุณลักษณะของพระเจ้า ซึ่งเป็นคุณลักษณะส่วนพระองค์เอง และเมื่อบุคคลยับยั้งจากคุณสมบัติ แบบศาสดา ก็จะหลงทางและหลงไปในเส้นทางที่มีดมน ซึ่งเต็มไปด้วยความถ่วงและความทึบทึบ ลักษณะที่โดดเด่นที่สุดของการเข้าใกล้ความชั่วร้ายคือ บุคคลยังคงได้รับความเศร้าโศก และ หวาดกลัว ที่เป็นอุปสรรคต่อชีวิตทุกขั้นตอน วันคืนผ่านไปด้วยความหวาดกลัวต่อสิ่งนั้นและสิ่งนี้ บางคราวความเศร้าโศกมาจากการใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย และอีกคราวหนึ่ง ความ หวาดกลัวมาจากว่า จะบรรลุความต้องการทางเศรษฐกิจได้อย่างไร และจากที่ไหน บางคราว โรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ก็เข้ามารุมเร้าในเวลาที่กำลังตกอยู่ในความยุ่งยาก และลำบากทางเศรษฐกิจ จนดูเหมือนหมดทางออก ความตายซึ่งคือความเป็นจริงขั้นสุดท้าย ที่ไม่มีใครหนีรอดไปได้ ดู เหมือนจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่สุดของมนุษย์ และความหวาดกลัวนี้ก็ยังคงตามล่าสังหารเขาอยู่

ตลอดเวลา ลักษณะที่น่าตำหนิ และอันตรายที่ใหญ่หลวงประการหนึ่งของลักษณะการเข้าใจ
ความเลวร้าย ก็คือบุคคลยังคงไร้สายตา และมีบอดต่อเหตุผลและความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

ในการเข้าใจแบบศาสนา มนุษย์ยังคงมีภูมิคุ้มกันจากความเศร้าโศกและความ
หวาดกลัว เพราะฉะนั้นเขายังคงได้รับการปกป้องจากความรู้สึกไม่ปลอดภัย โดยที่ความตายคือ
ความเป็นจริงที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เขาจึงเตรียมทักทายอย่างเปิดหัวใจและเมื่อพร้อมที่จะตาย
ความตายจะกลายเป็นปรากฏการณ์ที่ทำให้เกิดความสุขสำหรับเขา เขาจะมีความรู้ที่ความตาย
ไม่ใช่สิ่งที่น่าขนพองสยองเกล้าอีกต่อไป และการสูญสลายไม่ใช่สิ่งที่น่าสยดสยองอย่างที่ถูกรัง
ขึ้นแต่ประการใด แต่เป็นกระบวนการที่ผู้หนึ่งเคลื่อนย้ายจากอาณาบริเวณหนึ่งไปยังอีกบริเวณ
หนึ่ง ซึ่งคิดว่าโลกของเรานี้ในทุกลักษณะ เราจะได้รับคามปีติยินดีต่อชีวิตในโลกหน้า ซึ่งบรรล
ความต้องการทุกประการเหมือนที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ไม่เพียงชีวิตเท่านั้น แม้แต่ร่างกายและวิญญาณ
ก็มีสภาพที่ดีกว่าชีวิตชั่วคราวในโลกนี้ และไม่ใช่ว่าการคาดเดา หรือ จินตนาการ แต่สามารถสังเกต
ได้อย่างแท้จริงถึงชีวิตที่น่าปีติยินดี ซึ่งเขาจะไปใช้ชีวิตอยู่หลังจากชีวิตชั่วคราวที่มีขอบเขตจำกัด
ผู้คนจากรูปแบบการเข้าใจความคิดแบบหนึ่งสามารถชี้และแยกแยะออกจากผู้คนอีกแนวความคิด
หนึ่งอย่างง่ายดาย บุคคลที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของความชั่วร้ายจะถูกขัดขวางไม่ให้เข้าไปใน
วงจรมองของผู้ที่ใช้ชีวิตตามการเข้าใจความคิดแบบศาสนา และบุคคลที่มีวิถีชีวิตแบบศาสนา จะ
ไม่ผสมปนเปกับผู้ที่มีการเข้าใจต่างกัน

ข้อบกพร่องและข้อตำหนิที่สำคัญประการหนึ่งของการเข้าใจความชั่วร้ายคือ การ
กระทำของบุคคลทุกอย่างหมุนเวียนอยู่รอบๆ ผลประโยชน์การกระทำทุกอย่างของเขาอยู่บน
การคาดหวังอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ความหวังต่อวัตถุก็เป็นเรื่องของผลประโยชน์ทางโลก นั่นคือ
เขาต้องการรางวัลทางวัตถุในการกระทำทุกอย่าง ซึ่งเราถือว่าเป็นความบกพร่องและมีตำหนิอัน
นำไปสู่ผลลัพธ์ที่ไม่พึงปรารถนา ในขั้นตอนสุดท้าย